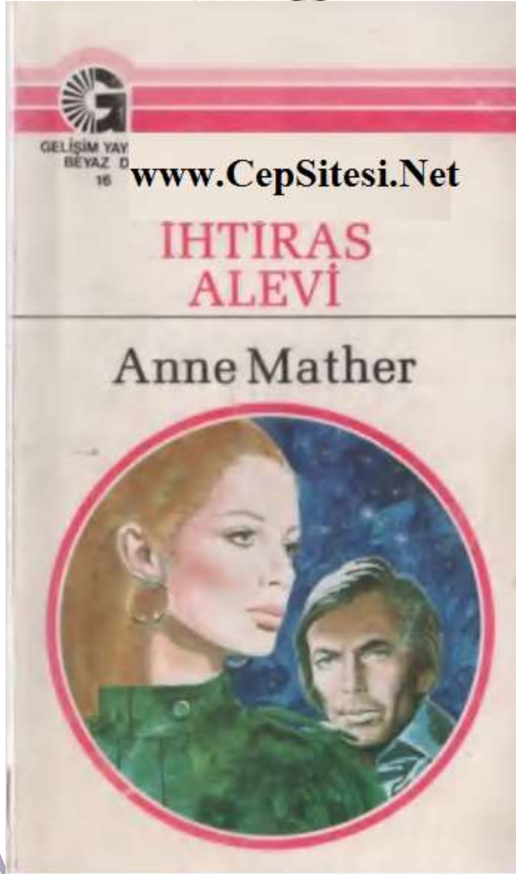
Anne Mather - Ihtiras Alevi

Madeline Scott'un yaşamında her şey küçük bir kazayla altüst oluvermişti. Bu küçük araba kazasında tanıştığı Nicholas, genç kadını bugüne kadar tanıdığı erkeklerden çok daha fazla etküemişti. Ünlü bir işadamı olan Nicholas da Madeline'e âşık olmuştu. Nicholas'm bir "kadın avcısı" olarak tanınması genç kadını etkilemiyordu.
Ancak, iki sevgilinin birleşmelerini engelleyen önemli bir neden vardı: Madeline'in kızı Diana...
Sevdiği adam ve biricik kızı arasında bocalayan Madeline bu durumda ne yapacaktı?
Buna, alınyazısı karar verdi ve bir başka kaza, ona mutluluk yollarını açtı.

B İ R İ N C İ BÖ L Ü M

Madeline, son mektubu da kailadı, zarfa, koyup keyifle kapattı. İşini bitirmişti artık.

Daktilonun plastik kapağını yerine yerleştirdi, çekmecesini kilitledi ve anahtarlarını çantasına attı. Kapıya doğru yürüdü, kuzu postu paltosunu askıdan alıp giydi. Hafta sonu tatiline çıkarken her şeyin yerli yerinde olup olmadığına baktı. Her şey tamamdı. Kapıyı açıp koridora çıktı.
Önünde uzayıp giden hah döşeli koridor, öteki sınıflara ve koridorlara açılıyordu. Öğrenci seslerinin yankılanmadığı boş koridor hareketsiz ve kasvetliydi.
Birden okulun kapıcısı George Jackson bir köşenin ardmdan göründü.
Kapıcının kendisine yaklaştığını görünce gülümsedi Madeline. Bu yaşlı, ama çalışkan adamd&n hoşlanırdı.
Daha buradasınız demek Mrs. Scott? Diye sordu George yaklaşırken. Saat beşi geçti, biliyorsunuz.

Madeline başını salladı. Şimdi giçliyorum George.
Her zamanki gibi son birkaç mektubu masamın üzerinde bıraktım.
Tamam, beıi ilgilenirim. George, ceplerini karıştırıp piposunu aradı. Geç kalmayın haydi; kızınız nerede kaldığınızı merak ediyordur.
Olabilir, dedi Madeline yeniden gülümseyerek. Pazartesi görüşürüz.
Koridorun ucuna doğru yürüdü, Topukları halı zeminde hiç ses çıkarmıyordu sanki. Bomboş olmasına rağmen, yine de bir çekiciliği vardı okulun. Müdür Adrian Sinclairin sekreteri olarak burada çalışmaktan hoşlanırdı. Beş yıldan beri onun sekreteriydi, yani Otterbury'ye geldiklerinden beri...
Personel kapısı, okulun otoparkına açılıyordu.
Genç kadının bir mobileti vardı, Onu bıraktığı yere doğru hızla yürüdü
Otoparkta başka araç kalmamıştı. Kontağı açtı ve motoru hemen çalıştırdı.
Martın sonuna gelmelerine rağmen, hava sabahları ve akşamlan hâlâ ayazlıyordu. Mobilete binmek, yaz aylarındaki gibi zevkli değildi artık.
Çıkış kapısına yöneldi ve anayola gelince yavaşladı.
Yandaki fabrikada işçilerin paydos saati olduğundan, trafik sıkışıktı. Ötterbury küçük bir kentti, ama kısa bir süre önce tamamlanmış olan yeni fabrika, nüfusu büyük ölçüde artırmış; dışardan gelenleri buraya yerleştirmek için yeni ve büyük evlerin yapımına başlanmıştı.
Trafikte bir kesinti olur olmaz yola çıktı ve hemen vites değiştirerek hızını artırdı. Mobiletin verdiği özgürlük havası hoşuna gidiyor, yanından geçip giden büyük araçların tehdit edici gürültüleri de keyfinf bozmuyordu.
Büyük kırmızı bir araba hızla yanından geçti birden; İnce uzun biçimi, çok hızlı bir araba olduğunu gösteriyordu. Arabanın rüzgârı, Madeline'i bir yana savurmuştu. Gidonu düzeltmeye çalıştı, ama frene basmadan doğrulmasına imkân yoktu. Sanki yanından geçeri bir canavarın kuyruğu değmiş de bir kenara atmıştı onu. Araba birden durdu. Çifte fren lambaları yolu gündüz gibi aydınlatıyordu.
Madeline çok yakındı arabaya. Farkında olmadan iki ayağını yere bastı, ama mobilet yana doğru kaydı ve bir saniye sonra arabanın arkasına bindirdi. Önemli bir çarpma değildi bu.

Frenler korumuştu Madeline, ama mobilet devrilmişti.
Devrilirken, bir okul çocuğunun bisikletten düşüşü gibi gülünç bir durumda hissetti kendini.
Doğrulmaya çalışırken iki güçlü yardım eli uzandı genç kadına. Ama ellerin sahibinin sesi buz gibiydi: Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?
Madeline'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve karşısındaki öfkeli adama döndü.
Şimdi de suçlanıyor muydu yani? Asıl suçlu o adamdı!
Burası çocuk bahçesi değil, bir anayol! Diye ekledi adaıı arayı soğutmadan, sert bir biçimde.
Önceden düşünseydiniz bunu. Ya da bu yola hiç çıkmasaydınız.
Yavaş olun bakalım, diye söze başladı Madeline.
Birden durmak sizin hatanız! Alaylı bakışların kendisini süzdüğünü fark etti ve adamın ne milletten olduğunu merak etti. Hatasız fakat hafif aksanı, İngiliz olmadığım kesinlikle gösteriyordu. Bu yol araba yarışları için değil!
Üstelik, arkadakileri uyarmak için genellikle işaret verilir.
Biliyorum, diye sözünü kesti adam. Tamam, aniden durduğumu kabul ediyorum. Ama böyle yapmasaydım, çok daha ciddi bir şey olacaktı-
Eğer arabanın önüne doğru yürürseniz, kendiniz de görebilirsiniz.
Madeline hafifçe sallanmasına rağmen, dik durmaya çalışarak kırmızı canavarın çevresini yavaşça dolandı. Birden durdu, ellerini hızla kavuşturdu.
Yolun ortasında üç araba birbirine geçmişti: Bir kamyonet ve iki otomobil!
Birinin, öteki ikisine bindirdiği anlaşılıyordu. O sırada gelen bir polis arabası da yolu açmaya çalışıyordu.
İyi ki, ciddi biçimde yaralanan olmamıştı.
Ee? dedi adam. Daha keyifli görünüyordu şimdi. Pek de haksız olmadığıma inandınızmı?
Genç kadın omuz silktL Evet, aceleyle karar verdiğim için üzgünüm. Ama mobiletin fren gücü, böyle bir arabanınki gibi değil. Eliyle otomobili gösterdi.
Adam başını öne eğdi. Biraz durduktan sonra sordu: Bir yeriniz incindi mi?
Madeline gülümsemekten kendini alamadı.
Hayır, diye karşılık verdi başını sallayarak.
Bütün organlarım yerli yerinde, teşekkür ederim.
Siz arabanızı gözden geçirseniz, çok daha iyi olur. Asıl onun onanma ihtiyacı var herhalde.

Adam da şakacı bir biçimde güldü. Madeline,
Ne kadar da yakışıklı bir adam* diye düşündü.
Uzun boylu, geniş omuzlu, çok esmer tenli ve koyu mavi gözlüydü. Saçları da koyu siyah renkteydi ve bu da Madeline'e İspanyol ya da İtalyan olduğunu düşündürdü. Hareketleri rahat ve yumuşak, ama caıılı ve hayat doluydu-
Kusursuz, dikilmiş elbisesinin usta bir terzi elinden çıktığı belli oluyordu.
Hafif aksanla konuştuğu İngilizcesine olan hakimiyeti, çok iyi bir eğitim görmüş olduğunu belli ediyordu. Kim olduğunu merak etti adamın.
Ötterbury'nin önde gelenlerinden çoğunu tanıyordu Madeliıie, ama bu

adam yabancıydı. Adam, Madeline'in düşüncelerini sezinlemiş gibi söze başladı:
Sheridan fabrikasında çalıştığım için, arabanın onarımını dert etmemize gerek yok. Üstelik, gördüğünüz gibi, sadece birkaç çizik var.
Sheridan, yolun biraz ilerisindeki otomobil fabrikasıydı. Bir Amerikan-İtalyan ortaklığının İngiltere'deki ilk işletmesi. İngilizcesindeki aksanı da açıklıyordu bu. Görünüşe bakılırsa,
İtalyan kökenliydi.
Pekâlâ, öyleyse, dedi genç kadın, mobiletini ve şans. eseri kapalı kalmış alışvtriş çantasmı almak için eğildi. Adam ondan önce davrandı, mobileti kolayca kaldırdı ve gözden geçirdi.
Mobiletiniz sağlam görünüyor, dedi. Bir arıza yaparsa, bana bir telefon edin, onarım işini hallederim. Telefon numaram Otterbury 2001.
Madeline teşekkür etti. Ne kadar kötü bir görünümde olduğunun bilincine varmıştı şimdi.
Mobileti Madeline'e uzatırken adamın beğeni ile baktığını fark etti ve sıkıntıdan yanaklarının pembeleştiğini hissetti.
Şey... teşekkürler, diye mırıldanarak gaz pedalına bastı. İlk basışta çalıştı motor ve Madeline seleye oturdu. Hoşça kalın!
Au Revoir... Miss... Miss..? Adam gülerek bekliyordu cevabını.
Mrs. Scott, diye cevapladı genç kadın ve hafifçe gülümseyerek hareket etti. Kendisini bakışlarıyla arkasından izlediğinin farkındaydı ve yeni bir hata yapmasam bari diye dua ediyordu içinden.
Birkaç saniye sonra yanından el sallayarak
geçti adam. Madeline'in içi rahatlamıştı.
Otterbury'nin merkezine gelince, trafik lambasının
olduğu yerden sağa, Highnook'a doğru
döndü. Highnook, birçok evin yapılmakta olduğu
Otterbury'nin yeni bir banliyosüydü. Madeline'in
kızı Diana ile birlikte oturduğu daire de
buradaydı. Evenwood Gardens'taki bu apartman
Otter ırmağına bakıyordu. Evine vardığı zaman,
bir mutluluk kaplardı genç kadının içini. Güzel
bir daireleri vardı ve Otterbury çok hoş bir kentti.
Daire birinci kattaydı. Kapıyı açıp küçük hole
girdikten sonra seslendi:
Diana! Evde misin?
Cevap yoktu. Kapıyı kapadı, paltosunu çıkardı
ve oturma odasına girdi. Madeline'in çeşitli
tablolarla süslediği geniş bir odaydı burası. Duvardan
duvara uzanan mavi halı için epeyce tasarruf
yapmaları gerekmişti.
Madeline bir sigara yakıp televizyonu açtı.
Öğleyin alışveriş yapmıştı ve akşam yemeği için

aldığı pirzolaların pişmesi de fazla vakit almayacaktı.
Paketleri, hole bakan küçücük mutfağa taşıyıp
açtı ve yiyecekleri tezgâhın üzerine koydu.
Sonra hole döndü. Saat altıya gelmişti, Diana
fazla gecikmezdi.
Diana ile birlikte paylaştıkları, yatak odasına
doğru yürüdü. Tuvalet, banyo ve sâdece bir yatak
odasından oluşan bu daireler, aslında tek kişilikti,
ama iki yatak odalı daireler haftada on
pound daha pahalı olduğu için, Madeline tek yatak
odalısı ile yetinmişti. Kendisi için dert edin-
10
miyordu, ama Diana kendi başına bir yatak odasına
sahip olacak yaşa gelmişti. Ama Joe'nun
ölümünden sonra Otterbury'ye geldiklerinde,
kendilerinin olan bir yere sahip olduğu içiıı şükretmişti.
Jarse elbisesini çıkardı, yıkanmak ve dişlerini
fırçalamak için bânyoya girdi. Bu sırada arabadaki
adamın kendisi hakkında ne düşündüğünü
merak ettiğini fark etti birden. Onu son derece
yakışıklı bulmuştu. Kaç yaşında olduğunu düşündü.
Otuz üç, otuz dört civarında olmalıydı.
Kendisi de otuz üç olduğuna göre, akran sayılabilirlerdi.
Saçlarını fırçalarken adamın Kendi yaşını kaç
tahmin ettiğini düşündü. Yaşını göstermediğini
biliyordu. Adrian Sinclair, Diana'nın annesi gibi
değil, ablası gibi durduğunu söylerdi ısrarla.
Adrian kendisiyle evlenmek istediği için söylüyordu
bunu.
Diana, Madeline'in bir okul müdürünün sekreterine
ve saygın bir dıla pek uygun düşmeyen
elbiseler giydiğini söyler, homurdanır dururdu.
Zaten bazı bakımlardan Diana geri kafalıydı.
Madeline bunda, belli ölçülerde, Joe'nun etkisi
olduğunu sanıyordu.
Kendine alıcı gözle bakınca, en güzel yanının
açık yeşil gözleri olduğuna karar verdi. Saçları
ipek gibi parlaktı. Uzun boyluydu, hattâ çok
uzun boylu olduğunu sanıyordu, ama sopa gibi
değildi. 'Ortalama güzellikte bir kadınım, ama
kuşkusuz, harika da değilim' diye düşündü sonunda.
Üzerine bir ev elbisesi geçirip düğmelerini dı1
ilikleyince, adamla ilgili bütün düşünceleri aki
l

lından uzaklaştırdı. Ne hissederse hissetsin, Diana
her zaman için onun en çok önem verdiği
varlıktı. Zavallı Diana, sadece yedi yaşındayken
Joe'yu kaybetmiş olmanın acısını her şeye rağmen'üzerinden
atamamıştı.
Yatak odasından çıkarken duyduğu anahtar
sesi, kızının geldiğini haber verdi ona. Diana
Madeline'in daha genç bir modeliydi. Sadece
saçları koyu kahverengiydi. On altı yaşındaydı
ve Otterbury'deki Ticaret Yüksekokulunda okuyordu.
Son zamanlarda sık sık eve geç geliyordu.
Çünkü okulun mezuniyet oyununa hazırlanıyordu.
Piana'nm bu oyunda önemli bir rolü vardı.
Diana, Madeline kadar uzun boylu değildi ve
saçlarını modaya uygun biçimde uzatmıştı. Koyu
gri elbisesi ve uzun askılı çantasıyla tipik bir
genç kızdı.
Çantasını bir iskemlenin arkalığına asarken,
Merhaba anne, diye Madeline'i selamladı. Bu
akşam çok soğuk, değil mi? Donuyorum!
Madeline, Evet, pek bahara benzemiyor, diye
onayladı. Provanız iyi geçti mi?
Eh işte, karşılığını verdi Diana kayıtsızca.
Miss Hawkes olayı hep bir askeri düzeri içinde
yürütmeye çalışıyor. Ama bunun dışında oldukça
iyi. Öyle bir hengâme sürüyor ki, bir şeylerin
mutlaka aksayacağından eminim.
Madeline güldü ve mutfağa-yöneldi. Sebzeleri
haşlancen ve pirzolayı ızgaraya koyarken Diana1
ya mo biletten düşüşüyle ilgili bir şey söyleme;
meye karar yerdi.
Akşam yemeklerini salonda yediler. Salonun
bir yanı perdeyle bölünmüştü ve yemek odası
12
olarak kullanılıyordu. Madeline yemekleri hazırlarken
Diana da sofrayı hazırladı. Yemekten
sonra birlikte oturup televizyon seyrederken,
Madeline kahvesinin yanında bir de sigara yaktı.
Bulaşıklar1 yıkayacak mıyım? diye sordu
Diana tembelce gerinirken. Adrian amca bu
akşam gelecek mi?
Sanıyorum gelecek. Bulaşıkları yıkarsan, çok
sevinirim. Üzerime daha uygun bir şey giymek
istiyorum.

Diana güldü ve ayağa kalktı. Madeline yadırgar bir biçimde baktı ona. Bu akşam... çıkıyor musun? diye birden sordu.
Evet, niye sordun? Jeff, Seventies Club'a davet etti.
Yaa! dedi Madeline,
Kızdın mi?
Genç kadının alt dudağı hafifçe sarkmıştı.
Hayır, hayır. Niye kızacakmışım?
Evet, bir nedeni yok ama, onunla çıkmamdan pek hoşlanmıyorsun gibi geliyor bana.
Madeline hafifçe gülümsedi. Özür dilerim tatlım, tabii çıkmalısın!
Diana önüne baktı. Hiç yoktan iyidir diye hafifçe mırıldandı.
Evet. Adrian muhtemelen biraz geç kalacak. Okunacak bazı kâğıtları varmış. Ama yine de vakit bulup gelir herhalde.
Diana gülümsemeye çalışıyordu. Senin için hep vakit buluyor, diye mırıldandı.
Madeline dudak.larını ısırdı. Evet olabilir, ama bunun hiçbir anlamı yok Diana, hiçbir anlamı!

Genç kız üzülmüş gibi başını önüne eğdi ve kirli tabaklan mutfağa taşımaya koyuldu. Madeline sigarasını bir tablada söndürdü ve yatak odasına doğru yürüdü. Diana'nın, kendisi ve Adrian hakkındaki iğnelemeleri canını sıkmaya başlamıştı artık. Doğrusu bu iğnelemelerin Adrian açısından gerçek bir yanı vardı. Ama Madeline kendi hesabına, bunlar gerçekleşsin istemiyordu. Koyu mavi bir ¿pantolon ve üzerine ipek bir bluz giydi. Joe'nun hayatta olmasını istediğini hissetti o an. Böyle bir duyguya ilk defa kapılı mıyordu. Diana büyüyordu ve sorumluluğu dâ artıyordu. Diana Joe'ya tapardı. O da kızını çok everdi. Madeline ile evlenmeden önce yıllarca bekâr yaşamıştı ve Diana onun için çok değerliydi. Genç kadın Joe ile evlenmesinin onurt hastalığını hızlandırıp hızlandırmadığını düşündü.
Saçlarını serbest bırakmaya karar verdi ve. banyodan çıktı. Diana da makyajını yapıyordu. Gözüne hafif rimel ve dudağına ruj sürmüştü: Pürüzsüz teni başka bir makyajı gerektirmiyordu.

Omuzunun üzerinden annesine baktı.
Adrian amca pantolon giymene bir şey demiyor mu? diye iğneleyici bir biçimde sordu.
Madeline spruyu gülerek karşıladı. Bunun Adrian'la ne ilgisi var, anlayamadım? Pantolonu ben giyiyorum, Adrian amca değil.
Biliyorum, ama bir gün muhtemelen onunla evleneceksin ve o zaman duruma daha uygun şeyler giymek zorunda kalacaksın.
Diana'cığım, Adrian amcayla evlenmeye hiç niyetim yok. Ona ve sana yüzlerce kez söyledim bunu. Bak, elli üç değil, otuş üç yaşındayım; bu
14
sana epeyce ileri bir yaş gibi görünebilir ama, henüz salıncaklı sandalyeme oturmaya niyetim yok.
Diana kaşlarını çattı. Adrian amca, babam yaşasaydı kaç yaşında olacak idiyse, ondan daha yaşlı değil ki!
Evet tatlım, biliyorum. Ama bu başka!
Nasıl başka?
Madeline saatine göz attı. Çıkma saatin gelmedi mi?
Kız omuzlarını silkti. Herhalde gelmiştir. Hadi, keyfine bak! Paltosuna uzandı. Çıkıyorum.
Peki şekerim, kendine iyi bak!
Diana annesini yanağından öptü ve fırladı.
Madeline tam televizyonun karşısına yerleşmişti ki, kapı çalındı. Üşenerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Karşısında Adrian Sinclair duruyordu.
Adrian elli yaşlannda, ince yapılı, uzun boylu bir adamdı. Madeline'den yirmi yaş büyüktü ve bekârdı. Sekreterini çok güzel,ve çekici buluyordu. O zamana kadar pek uyanmamış olan duyguları, Madeline'in ona karşı duygusuz kalması nedeniyle daha da yoğunlaşmıştı.
İçeri girsene Adrian, dedi Madeline gülümseyerek. Hava hâlâ çok soğuk mu?
Daha soğuk, diye karşılık verdi Adrian içeri girip paltosunu çıkartırken. Hımm! Burası ne güzel bir oda Madeline. Çok tatlı!
Buna memnun oldum. Madeline kapıyı kapadı, Adrian'm paltosunu asmasına yardımcı oldu

ve odaya doğru ilerledi. Oturmadan önce
sana bir içki vereyim mi?
Teşekkür ederim. Biraz viski alınm.
15
Biraz önce MadeUne'in oturduğu televizyonun
karşısındaki uzun koltuğa oturmuştu Adrian.
İçkiyi koyduktan sonra, Madeline de gelip onun
yanma oturdu.
Adnan'ın arkadaşlığından ve neşeli halinden
hoşlanıyordu. Arkadaşlıklarını daha ileri bir
noktaya götürmek için kendisini zorlamaması
da onu memnun etmişti. Adrian birkaç kez evlenme
konusu açmış, ama Madeline aralarındaki
ilişkinin arkadaşlıktan başka bir yanı olmadığım
açık seçik ortaya koymaya çalışmıştı.
Madeline'in evine, Diana orada olsa da olmasa
da, sık sık gelirdi Adrian. Diana'dan hoşlanırdı.
Genç kızın da onunla arası çok iyiydi. On bir
yaşından beri onun Adrian amcasıydı ve büyüdükten
sonra da böyle hitap etmeye devam etmişti
ona.
Adnan'ın Otterbury'de bir evi vardı. Bir temizlikçi
kadın evi çekip çeviriyordu. Ev, müdürü
olduğu .Otterbury Okulunun yakınındaydı ve
yalnız yaşayan biri için büyük ve nispeten iç sıkıcı
olmasına rağmen, bu evi seviyordu Adrian.
Bugün Otterbury yolu üzerinde bir kaza olmuş.
İki araba ile bir kamyonet çarpışmış. Akşam
gazetesi yazıyor, dedi Adrian.
Ah, öyle mi? Madeline, kaza hakkında bildiklerini
söylemedi. Başına'gelenleri Diana'ya
olduğu gibi, Adrian'a da anlatmaya niyetli değildi.
Kızı gibi Adrian da, işlek yollarda Madeline'in
mobilete binmesine karşı çıkıyor ve kendisinin
evine bırakamadığı akşamlar Madeline'
in otobüse-binmesini istiyordu.
Evet, bazıları çok hızlı gidiyor. Eğer biraz
dikkatli olsalar, bu kazaların birçoğu önlenebi-
16
Evet, katılıyorum, karşılığını verdi Madeline,
Yüz ifadesinin Kendisini ele vermemesini diliyordu,
Sheridan yöresinde trafik oldukça
hızlı akıyor.
Gerçekten de öyle. Fabrikanın yanındaki evler

bittiğinde sevineceğim. Bu herifler Londra*
ya gitmek için Otterbury'den geçmek zorunda
kalmayacaklar o zaman. Birçok araba, okulun
yakınındaki o yeri yarış pisti sanıyor. Allahtan
bizim okul, onlardan önce dağılıyor. Bizim çıkışta
arı kovanı gibi kaynayan bisikletlerle o fabrikanın
işçilerinin arabalarının aynı anda yola
girdiklerini düşünebiliyor musun?
Madeline, Adnan'ın ikram ettiği sigarayı aldı;
ikisi de sigaralannı yaktıktan sonra söze başladı.
Sheridan fabrikasının oraya gittin mi?
Hayır. Açıldığından beri gitmedim. İnşa edildiği
sırada gitmiştim bir kez. Trafik çok yoğundur
orada. Öyle anlaşılıyor ki, tam kapasite çalışmaya
başladığında beş bin kişi olacak orada.
Önemli teknik elemanlannı İtalya'dan ve Detroit
yakınındaki fabrikalarından getirdiler. Nicholas
Vitale'nin, ta Roma'dan kalkıp buraya kadar geldiğini
ve işlerin yolunda olup olmadığını yerinde
denetlediğini duydum. İşe babası başlamış,
biliyorsun. Masterson adlı biri burayı yönetiyör.
Sanıyorum bir Amerikalı. Ailesini de getirdi.
Highnook yakınındaki evi kiraladılar. İngleşide
diyorlar galiba.
Evet, orayı biliyorum Adrian. r lazzam bir
yer. Şimdi beş parasız kalmış bir aristokrat ailesine
ait, değil mi?
Evet, yaşlı Otterbury Lordu'nün kendisi bjr
17
zamanlar orada oturuyordu. Adrian alaylı biçimde
mırıldandı. Amerikalılar böyle malikânelere
hemen yerleşiverirler.
Madeline güldü. Para sıkıntısı olmadan yaşamak
hoş olmalı.
Sevgili Madeline, eğer bana izin versen, sen
de para sıkıntısı olmadan yaşayabilirsin.
Biliyorum Adrian, teşekkür ederim. Ama kendimi
öğrenci velilerine çay ve sempati dağıtan
bir müdür hânımı olarak göremiyorum. Böyle bir
yaşam bana göre değil.
Bu söylediklerin anlamsız, Madeline. Kolayca
uyabilirsin bu yaşama. Diana benimle evlenmeni
kabul eder. Daha şimdiden benim kızım gibi.
Biliyorum Adrian! Senin avukatlığını yapıyor.

Ben... özgürlüğüme düşkünüm ve belki de
daha önemlisi, birbirimize âşık değiliz*
Joe'ya âşık miydin? Adrian onu dikkatle süzüyordu.
Madeline cevap vermedi. Üstelik ben
seni seviyorum. Âşık olmak genç insanların işidir.
Biz olgun insanlarız, yaşımızı başımızı almışız.
Aya bakıp hülyalara dalan gençlerden değiliz.
Her sabah erkenden okula koşup, akşam yorgun
argın eve döneceğine, şöyle ayaklarını bir
güzel uzatıp dinlenmek istemez miydin?
Üzgünüm Adrian, dedi Madeline başını eğerek.
Bunu yapamam. Senden hoşlanıyorum ve
sana saygı duyuyorum. Bunu biliyorsun. Fakat
birlikte yapabileceğimizi düşünemiyorum. Sen
kendini değiştiremeyecek kadar yolunu çizmişsin.
Değerli koleksiyonlarınla oynamaya kalkışacak,
gürültü yapıp seni rahatsız edecek bir çocuğun
evde dolaşmasından nefret edersin. Bunun
nasıl bir şey olacağı hakkında bir fikrin
18
yok.
Saçma, diye karşılık verdi Adrian bir kez
daha. Sonra Madeline'in yüz ifadesini görünce
başını önüne eğdi. Pekâlâ, unutalım bunları.
Diana nerde?
Jeffrey Emerson ile Seventies Club'a gitti.
O çocuğu tanıyor musun?
Hakkmda bazı şeyler biliyorum, karşılığını
verdi Adrian düşünceli bir biçimde. Kardeşi bizim
okulda. Fakat Jeffrey başka bir okula gidiyor,
değil mi?
Evet, yaşı henüz 17. Üniversiteye girmeyi bekliyor.

Diana'nın üzerindeki etkisini mi düşünüyorsun?

Evet, evet, onu düşünüyorum.
Ama Diana haylaz bir çocuk değil.
Yok, biliyorum! diye Madeline hemen karşılık
verdi. Sadece çok genç, o kadar.
Adrian omuzlarını silkti Gençler günümüzde
erken olgunlaşıyoriar. Diana aklı başında bir
kız. Aptalca hareket edeceğini sanmam.
Seventies Club, Gtterbury caddesindeki bir
kafe-barm üst katındaydı. Üyelerinin hepsi yerel

okulların ve teknik okulların öğrencileriydi.
Cuma akşamları gençler burayı tıklım tıklım
dolduruyorlardı. Hepsi, müzik dolabından yayılan
melodilere kaptırmıştı kendini. Alçak bir
bardan servis yapılıyordu. Işık hafif ve loştu.
Diana Scott ve Jeffrey Emerson birlikte dans
ediyorlardı. Müzik bitince, gülerek kavalyesine
yaslandı genç kız.
Off! diye bağırdı. Tükendim, bittim. Biraz
19
oturalım mı?
Jeffrey gülümsedi, kolu omuzunda, onu sıkı
sıkıya kavramıştı. Ben böyle kalmayı tercih tercih
ederdim, diye tatlı ¿atlı mırıldandı. Kıpkırmızı
oldu Diana. Jeff'den çok hoşlanıyordu.
Taburelerin üzerine yan yana oturdular. Jeffrey
iki kahve ısmarladı. Cebinden çıkardığı sigara
paketini Diana'ya uzattı. Genç kız hayır
der gibi başını salladı. Jeffrey kendisininkini
yaktı ve paketi cebine koydu.
Sigara içmeyi denediğini sanıyordum, dedi
bezgin bir biçimde.
Denedim... deniyorum. Diana dudağını ısırdı.
*
Korkuyor musun? diye sordu Jeff.
Diana omuzlarını kaldırdı. Hayır... korkmuyorum.
Ver bir tane.
Jeff omuz silkti, paketi çıkardı ve verdiği sigarayı
yaktı. Genç kız başkalarının yaptığı gibi
içine çekti dumanı, ve öksürmeye başladı.
Jeff sırıtarak, Diana'nın sırtına vurdu. Genç
kız titredi.
Off, korkunç! diye söylendi. Senin nasıl içebildiğim
anlayamıyorum. Sigarasını yere atıp
ayağıyla ezdi.
Hey! Jeff kızmıştı. Bunlar ağaçta bitmiyor,
biliyorsun.
Hayır, yerden bitiyor, diye alaylı biçimde
cevap verdi Diana.
Jeff öfkelenmişti. Çok komik, diye soğuk biçimde
söylendi ve dans pistinin öte yanına yürüdü.
Genç kız donup kalmıştı. Onun böyle basıp
gideceğini ve kendisini2 0b ırakacağını hiç aklına
getirmemişti. Kalbi küt küt atıyordu; yüreğinin

soğuduğunu hissetti.
Kulüpteki diğer bütün kızların onun Jeff'le
birlikte olmasını kıskandıklarını biliyordu. Çok
çekici bir oğlandı bu.
Müzik yeniden başlamıştı. Diana onun ufak
tefek bir kıza yaklaştığını gördü. Kıza dans etmeyi
teklif, etmişti açıkça. Diana kızdığını hissetti.
Ona karşı böyle davranmaya nasıl cesaret
edebiliyordu? Eve gitmek istedi ama, gidemeyeceğini
biliyordu.
Bir kahve daha ısmarladı ve dalgın dalgın içmeye
koyuldu. Eğer bu danstan sonra da gelmezse,
eve gitmesi zorunlu olacaktı.
Umutsuz bir durumdaydı. İki dans sonra birisinin
yanma geldiğini fark etti. Bakmaya cesaret
edemiyordu. Şöyle bir göz attı. Evet, Jeff ti
bu!
Jeff in yüz ifadesi yabancı gibiydi, ama, Dans
etmek ister misin? diye sordu.
Diana ellerinin buz gibi olduğunu hissetti.
Eh... peki, sen istiyor musun?
Jeff omuzunu silkti. Evet, ben dans edeceğim,
diye soğuk bir karşılık verdi.
Peki, dedi genç kız ve oturduğu tabureden
kalktı.
Müzik ağır tempoluydu; ünlü bir şarkıcının
ünlü bir aşk şarkısı çalmıyordu. Jeff, onu kollarının
arasına çekti ve saçlarına yanağını dayadı.
Yavaşça dans ediyorlardı; kollarını birbirler:
nin bellerine dolamışlardı.
Niye yürüyüp gittin? diye mırıldandı genç
tiz.
Bana aptal muamelesi yapılmasından hoşlan-
21
mam.
Fakat ben... oh Jeff, bazen çok saçma davranıyorum!
En iyisi unutalım bunu.
Jeff'in bakışları yumuşadı. Peki Diana. Sanıyorum
ben de senin kadar suçluyum. Kıskandırdım
mı seni?
Diana kızardı. Evet, çok başarılıydın, diye
yumuşak bir sesle karşılık verdi. Jeff'in kollarının
kendisini daha sıkı kavradığını hissetti.
Müzik bitince, Jeff bir göz attı saatine.

• Dokuz buçuk olmuş, diye yavaşça söylendi.
Gidelim mi?
Otobüs onları Even wood Gardens'in sonunda
bıraktı. Sçott'larm dairesinin bulunduğu ikinci
bloka giden karanlık yolda yürümeye başladılar.
İkinci bloka gelmeden önce iki yüksek binanın
arasında çiçek tarhları ve gül fidanlarıylâ dol_;
bir bahçe vardı. Bundan önceki çıkışlarında, bu
radaki bankta birbirlerine uzun uzadıya iyi ge
çeler dilemişlerdi. Havanın soğuk olmasına rağ
men, bahçenin içinden geçtiler, ama bankt
oturmadılar. Gündüz yağmur yağmıştı ve he
yer hâlâ hafifçe ıslaktı.
Evet, dedi Diana, Jeff'e bakarak. Beni ev
kadar getirdiğin için teşekkür ederim.
Benim için zevkti, dedi Jeff ve genç kızı sı
cak vücuduna doğru çekerken, Ah, Diana! diy
inledi. Dudakları birden kızın dudaklarıyla bir
leşmişti.
Diana kollarını onun beline doladı; öpücüğe
her zamankinden daha içten karşılık verdi. B
akşamki küçük olay, birbirlerine daha yaklaşma
larına yardım etmişti ve Diana bu öpücükte, daha
önce hissedemediği şeyleri hissediyordu
22 .
Seni yarın... görebilecek miyim?dedi Jeff'e.
Jeff tereddüt etti ve ¿onra omuzlarını kaldırdı.
Eh, evet, sanırım. Sabah bir dersim var, ama
öğleden sonra futbol maçına gideceğim. Sen de
gelmek ister misin?
Gelebilir miyim? Diana ilgilenmişti.
Tabii gelebilirsin. Sonra anneme çaya gideriz,
daha sonra da akşam bir sinemaya... Eğer
istersen!
Diana gülümsedi: Tamam.
Jeff de gülümsedi ve ellerini paltosunun ceplerine
soktu. Şimdi gitmeliyim, dedi. Yarın
görüşürüz. Okulda buluşuruz.
Diana'yı blokların girişinde bıraktı; otobüs durağına
doğru, bahçelerin arasından geriye yürücneye
koyuldu.
Genç kız dairenin kapısını açıp içeri girdiğinde,
annesini mutfakta kahve ve sandviç hazırlar
buldu. Adrian koltuğa uzanmış, televizyon seyrediyordu.

Önemli bir maçın tekrarı gösteriliyordu
herhalde. Adrian, Diana'ya merhaba dedikten
sonra televizyon seyretmeye devam etti. Genç
kız da mutfağa, annesini görmeye gitti.
Madeline neşeli bir gülümsemeyle karşıladı
onu. Ee! dedi. İyi eğlendin mi?
Evet, sağol, dedi Diana öpücüğü hatırlayıp
biraz kızararak Başından geçen ilk gerçek öpüşmeydi
bu. Bundan öncekiler hafif ve sıradan
öpücüklerdi.
Madeline meraklı bakışlarla bakıyordu ona.
Niye daldın? diye sordu. Nereye gittiniz?
Sadece kulübe, karşılığını verdi Diana kendini
biraz rahatsız hissederek. Ben... gidip soyunayım,
anne; sonra da, yemek yiyip, doğru ya-

tağa...
Pekâlâ tatlım. Madeline, kaşlarını çattı. Bu
akşam Diana'da bir değişiklik vardı, ama bunun
ne olduğunu kestiremiyordu.

İ K İ N C İ B Ö L ÜM

Cumartesi sabahı, Madeline ve Diana, her zamanki
alışverişe gittiler. Bir haftalık yiyeceklerinin
çoğunu aldılar.
Öğle yemeğinde, Biraz sonra Jeff'le maça gideceğim,
dedi Diana. Sonra da onlara çaya gideceğiz.
Oradan da sinemaya.
Öyle mi? diye sordu Madeline, kaşlarını kaldırarak.
Annesi bundan hoşlanacak mı?
Ah, anne! diye homurdandı genç kız ve tatlı
tabağını mutfağa götürdü. Kahveyi pişirirken
annesi yanına gelmişti.
Bak! diye sakin bir biçimde sürdürdü annesi
konuşmasını, Sen henüz çocuksun; Jeff de henüz
okula gidiyor. Sonbaharda üniversiteye gitmeyi
düşünüyormuş; bana öyle söylemiştin, yanılmıyorsam.
Bu yüzden saçma bir işe kalkışmanın
hiçbir anlamı yok.
Benimle böyle konuşmak için herhangi bir
nedenin olduğunu sanmıyorum, diye cevapladı
Diana prottesto eder biçimde. Sana ne söyledim
ki?
Bir şey söylemedin, ama dün akşam eve geldiğinde,
garip bir halin vardı.

Diana yeniden yanaklarının yandığını hissetti.
İçini bu kadar kolay dışa vurması oldukça can sıkıcıydı. Belki bir nedeni yoktu, diye karşılık verdi aniden ve kahvenin altını söndürdü.
Yemekten sonra Madeline bulaşıkları yıkarken, Diana üzerini değiştirmeye gitti. Madeline elektrik süpürgesini çıkardı. Cumartesi öğleden sonraları evi temizlerdi.
Genç kız bir eteklik ve bir kazak giymiş olarak yatak odasından çıktı. Genç ve cazip görünüyordu. Üzerinde kukuletalı bir anorak vardı. Aslında annesinindi bu.
Diana gittikten sonra* hırsla ev işlerine saldırdı Madeline. Ev işlerinden özellikle hoşlanmazdı, ama yapması gerekiyordu.
İşini bitirdiğinde, çay saati gelmişti. Kendine bir kahvaltı hazırladı. Adrian her cumartesi akşamı onu yemeğe götürüyordu; bunun için yemekle Uğraşmasına gerek yoktu. Genellikle Otterbury'nin hemen dışındaki bir otele giderler, yemekten önce de bir içki alırlardı. Hafta içinde dışarı çıkmadığı için, Madeline bu değişiklikten hoşlanırdı.
Amber rengi jarse bir elbise giydi; saçlarını da topuz yaptı. Hafif bir makyaj yaparken, Neyse ki cildim güzel, diye düşündü. Cildi pürüzsüz ve kırışıksızdı. Otuz üç yaşında olduğu fark edilmiyor ve daha genç görünüyordu. Aklından geçenlere güldü. Bu tür düşüncelerin, kırmızı arabadaki adamdan sonra ortaya çıktığını düşündü.
O adamı tekrar görebilecek miydi acaba?
Saat yedi buçukta Adrian geldi. Şık takım elbisesi içinde, genç ve alımlı görünüyordu. Madeline, içeri alırken gülümsedi ona.

Bu akşam çok hoş görünüyorsun, diye kompliman yaptı.
Adrian genç kadına baktı. Teşekkür ederim. Sen de öyle. Crown biz hafif gelecek galiba, ne dersin?
Madeline bir süet manto giymişti. Her zamanki gibi hoş vakit geçireceğimizi umarım, dedi.

Adrian eski model bir Bover kullanıyordu. Yeni
bir araba alacağından söz ederdi hep, ama
Madeline eski arabanın daha birkaç yıl gideceğini
biliyordu. Adrian değişiklikten hoşlanmazdı.
Alışkanlıklarıyla yaşayan biriydi o. Başka hiçbir
neden olmasa bile, sırf bu yüzden Adrian'la evlenmeyi
asla düşünemeyeceğini biliyordu.
Crown, Guildford yolu üzerinde ve Otterbury'
ye beş kilometreydi. Orta büyüklükte bir oteldi
burası. Müşterileri esas olarak kentin gürültüsünden
kaçmak isteyenler ve yoldan geçenlerdi.
Yıllardan beri güzel yemekleri ve iyi servisiyle
ün yapmıştı.
Crown'm yolu, Sheridan fabrikasından geçiyordu.
Oradan geçerken gözlerinin fabrikaya
kaydığım hissetti Madeline, O adamın görevini
merak ediyordu. Sheridan'da çalıştığını söylemişti;
öyleyse müdürlerden biri olmalıydı. Kullandığı
arabayı düşününce, adamı başka bir işe
yakıştırmak imkânsızdı.
Crown çok kalabalıktı, ama masaları her hafta
önceden ayrılırdı. O yüzden yerleri emindi.
İtalyanların ve Amerikalıların Otterbury'ye gelişinden
beri kent ve çevresi giderek küçülmeye
başlamıştı ve nüfus artık sınırı zorluyordu. Bara
doğru ilerlemek için yolu açarken homurdanı-
26
yordu Adrian. Geriye döndüğünde Madeline'i
kapının yanında ayakta dururken buldu. Madeline'e
bir votka, kendisine de bir viski almıştı.
Amma da kalabalık! diye söylendi, Madeline'in
yanında kendisine bir yer açarken.
Madeline gülümsedi. Kalabalıktan Adrian kadar
şikâyet etmezdi, ama o bile bütün akşamı
kapının önünde geçirmenin pek hoş olmadığını
düşünmeye başlamıştı.
Hadi, gidelim de yemeğimizi yiyelim, dedi
Madeline. Orada daha rahat içeriz içkimizi.
Harika bir fikir, dedi Adrian hemen. Düş
one!
Yemek salonu da kalabalıktı, ama Adrian'ın
masası camın kenarında onları bekliyordu. Yerlerine
oturup rahatladılar. Madeline paltosunu
çıkardı. Izgara balık v.e şeftali suflesi yediler.

Madeline kahvesini yudumlarken keyfinin iyice yerine geldiğini hissetti. Enfesti, diye mırıldandı gülümseyerek. Adrianşunu kabul etmelisin; başka bir yere gitsek bu kadar lezzetli bir yemek yiyemezdik.
Adrian gülümsedi. Evet, haklısın sanırım.
Şimdi benim de fikrim değişti, dedi.
Sigaralarını yaktılar ve okudukları bir romanı tartışırken, birinin yaklaştığım hissettiler. Madeline kendilerine bakıp gülümseyen yaşlı bir adam görünce şaşırdı. Adrian da başını kaldırdı ve yavaşça ayağa kalktı. Hetherington! diye gülümsedi. Göıüşmeyeli epey oldu.
Hetherington da eğilerek gülümsedi. Sonra,
Bir saniye size katılabilir miyim? dedi.
Tabii, buyur otur, dedi Adrian rahatça. Sizi tanıştırayım, sekreterim Mrs. Scott. Daha önce

tanıştığınızı sanmıyorum. Madeline, bu da Mr. Hetherington, lisenin müdürü!
Evet, biliyorum, dedi Madeline gülümseyerek ve Mr. Hetherington'ın elini sıktı. Buyrun oturun, bitirmiştik zaten.
Hetherington boş bir sandalyeyi çekti ve oturdu.
Bakıyorum, siz de buranın yemeklerini seviyorsunuz.

Ah, evet, dedi Madeline heyecanla. Sık sık buraya gelir misiniz?
Karimi yalnız bırakabildiğim zamanlar gelirim, diye cevapladı Hetherington yavaşça. Kötürüm sayılır. Bu durumda da onu evde yalnız bırakmak istemiyorum. Bir iş görüşmem vardı bu akşam; sonra buraya yemeğe geldik. Adnan'a döndü. Seninle karşılaştığıma sevindim, Sinclair. Sana bir şey söyleyecektim.
Öyle mi?Adrian merak etmişti. Ne hakkında?

Sizi başbaşa bırakayım mı? Madeline cevabını öğrenmek için Hetherington'a baktı.
Hetherington başmı salladı ve cebinden piposunu çıkartarak doldurmaya koyuldu. Aynı zamanda, Katiyen, diye karşılık Verdi. Tütün içersem, rahatsız eder miyim?
Madeline, Hayır, dedi.

Hetherington piposunu dikkatle yaktı. Şimdi, dedi işini bitirince, Conrad Masterson'ı biliyorsun, değil mi, Sinclair?
Adrian kaşlarını çattı. Conrad Masterson mı? Hayır. Kim o? Ha, bir dakika dur bakayım, Sheridan fabrikasının şimdiki yöneticisi olan Amerikalıyı kastetmiyorsun, değil mi?
Onu kastediyorum.

Madeliıı e ilgilenmişti. Sorun neydi acaba?
Sir Hetherington devam etti:
Masterson bu hafta başında bana geldi ve karımla birlikte pazartesi akşamı evine davet etti. Mary'nin böyle ziyaretlere gidecek durumda olmadığını kendisine anlattım. O da bana, ne olursa olsun gelmemi ve istediğimi yanımda getirebileceğimi söyledi. Senin benimle gelmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Amerikalılarm çoğu gibi Masterson da konuşkan bir kimse ve insanlarla tanışmak istiyor. Diğer lisenin müdürü olman yüzünden aklıma ilk senin adın geldi. Yarın telefon edecektim sana, ama bu akşam burada görünce, konuşma fırsatını kaçırmak istemedim. Umarım saçmaladığımı düşünmüyor sundur.
Hayır, asla. Adrian'ın ilgilendiği ve hoşlandığı açıkça görülüyordu. Esaslı bir fırsat gibi geldi bana. Kente yeni gelenlerin merakımı çektiğini itiraf etmeliyim.
Madelinfe kente yeni gelenlerin yarattığı kalabalık yüzünden Adrian'ın bardan içki almakta çektiği sıkıntıyı ve bu yüzden yeni gelenlere duyduğu öfkeyi hatırladı ve gülüşünü gizledi.
Amerika'ya hiç gitmedim, diye devam etti Adrian. Ne dediğini bilen insanlarla ülkeyi tartışma fırsatı bulacağım için sevindim. Tabii gelirim!

Güzel! Hetherington keyifli keyifli gülümsedi. Ben de, oldukça zevkli bir toplantı olacağını düşünüyorum. Madeline'e döndü. Değerli arkadaşımızla birlikte çalışmaktan hoşlanıyor musunuz Mrs. Scott?
Madeline gülümsedi. Çok hoşlanıyorum. Te-

şekkür ederim. Adrian düşünceli bir patron; insanı
köle gibi* çalıştırmıyor.
Hetherington piposundan bir nefes çekti. Öyle
olduğuna eminim... Hele sekreteri sizin kadar
hoş bir -hanım olunca... Neyse, Sinclair, Mrs.
Scott'un pazartesi akşamı bizimle gelmesini neden
önermiyorsun? Toplantıdan o da hoşlanacaktır
eminim.
Mutlaka hoşlanır, dedi Adrian onayladığını
belli edercesine. Gelir misin Madeline?
Bilmem ki... diye mırıldandı genç kadın.
Ben davetli değilim. Nasıl olur bilmem?
Adrian gelmesi için ısrar ediyordu. Lütfen,
geleceğini söyle Madeline, dedi ikna edici bir
sesle.
Ama Diana...
Bir akşamlığına kendi başının çaresine bakacak
kadar büyük artık, dedi Adrian kararlı bir
biçimde. Evet Hetherington, birlikte geliriz. Seni
gelip alayım mı?
Evet... iyi olur. En iyisi bu. Sonra gider Mrs.
Scott u alırız. Ayafğa kalktı. Hoşça kalın.
Crown'dan ayrıldıktan sonra Madeline'in dairesine
döndüler. Saat daha ondu. Adrian'a bir
fincan kahve daha içmeyi önerdi genç kadın.
Geldiklerinde Diana evde değildi, ama biraz sonra
o da geldi. Diana'nın yüzü kızarmıştı ve bir
gün önceki kadar hayal içinde yüzüyor gibi görünmüyordu.
Madeline'in biraz içi rahatladı.
İyi eğlendiniz mi? diye sordu Diana Adrian'a
yan yan bakarak.
Adrian rahat bir koltuğa gömülmüştü. Çok
eğlendik, teşekkürler Diana, Gel bakalım bura-
30
ya. Bana erkek arkadaşından söz et. Siz de iyi
eğlendiniz mi?
Evet, teşekkürler, dedi genç kız kibarca. Anorağını
çıkarıp Adrian'm yanma oturdu. Annesinde
çay içtik, sonra sinemaya gittik.
Çay nasıldı? diye sordu Madeline, elinde
kahve fincanlarının bulunduğu tepsiyle mutfaktan
gelirken. Ailesi ile iyi anlaştınız mı?
Diana ince omuzlarını hafifçe kaldırdı. Öyle
sanırım. Annesi sanki sadece benim yüzümdenmiş

gibi, Jeff'in derslerini ihmal etmesi hakkında
bazı sert sözler söyledi. Sonbaharda üniversiteye
gitmek istiyorsa, kendisini toparlaması
gerektiğini belirtti. Zavallı Jeff! Hatırına gelmiş
gibi hemen ekledi: Jeff çok kızdı ve annesine,
üniversiteye gidip gitmeyeceğine kendisinin
karar vereceğini söyledi. Sanıyorum bu konuyu
yeni baştan düşünüyor.
Anlıyorum! dedi Madeline. Ama sen ona
üniversiteye gitmesini söyledin, değil mi? Oldukça
akıllı bir gençmiş. Bunu öğretmenleri söylüyor.
Jeff'le dersleri arasına girmemelisin.
Diana isyan edecekmiş gibi görünüyordu, ama
sesini çıkarmadı. Adrian'la Madeline bakıştılar.
Yemekte ne yediniz? diye birden sordu Diana
konuyu değiştir inek için. Madeline akşamın
olaylarını özetledi, Hetherington ile karşılaşmalarını
anlattı ve Masterson'm davetinden de
söz etti.
Vay! diye keyifle söylendi Diana. Oldukça
eğlenceli olur herhalde. Kimler gelecek?
Fabrikanın yöneticileri sanırım, diye cevap
verdi Adrian. Çoğu evli barklı insanlar. Olduk*
ça sıkıcı bir toplantı!
Aman Tanrım, ben ne giyeceğim! diye bağırdı
Madeline birden.
Bir şeyler bulurşuni diye cevap verdi Adrian
ayağa kalkarken. Ben artık gideyim. Yarın
seni görebilir miyim?
İstersen uğrayabilirsin, dedi Madeline sakin
bir biçimde. Sen bilirsin. Olmazsa pazartesi
sabahı görüşürüz.
Tamam! Öyleyse iyi geceler. İyi uykular Diana!

İyi geceler Adrian amca, dedi Diana onu yanaklarından
öperken.
Adrian gittikten sonra, Madeline kirli kapları
mutfağa götürdü. Diana djı annesini izledi. Bezi
aldı ve ıslak tabakları kurulamaya koyuldu.
Jeff i yarın görecek misin? diye sordu Madeline
musluğu kapatırken.
Evet, neden sordun? Benden bir şey mi isteyecektin?

Ah... hayır! Madeline kızına baktı, kararsız

biçimde gülümsedi. Nereye gideceksiniz?
Öğleden sonra şöyle bir yürüyüşe çıkacağız,
diye cevapladı Diana sakin bir biçimde
Sonra onu bize çaya getirir misin?
Diana'nın gözleri parladı; Getirebilir miyim?
Jeff daha önce sadece bir kez çaya gelmiş, ama
Madeline başı ağrıdığı için yanlarında oturamamış,
onları yalnız bırakmıştı.
Maideline gülümsedi. Tabii. Çaydan sonra
ne yapmayı düşünürsün?
Seventies Club'a gidebiliriz.
Madeline kaşlarını çattı Diana'nın öyle bir
yere pazar akşamı gitme düşüncesinden hoşlanmamıştı.
Ama sokaklarda dolaşacaklarına, ne-

reye gittiklerini bilmesi, yine de daha iyiydi
Pekâlâ, dedi. Ne isterseniz yapın!

Ü Ç Ü N C Ü B Ö L ÜM

Pazartesi günü Madeline akşamki-tiaveti düşünüp
durduğunu fark etti. Hafta içinde bir yere
gitmek için güzel bir fırsattı bu. Arasıra Adrian
ile birlikte trene binip Londra'ya, Kraliyet Festival
Salonuna konser dinlemeye giderlerdi.
Adrian, pazar günü çaya gelmiş ve Jeff'le tanışmıştı.
Birlikte oldukça güzel vakit geçirmişlerdi.
Jeff akıllı bir gençti ve ne Madeline'in, ne
de Diana'nın üzerinde tartışabileceği konuları
Adrian'la tartışmıştı. Madeline onu oldukça
sempatik buldu ve Diana hakkında haksızlık
edip etmediğini kendi kendine sordu.
Pazartesi öğle paydosunda Madeline kent merkezine
gitti. Gece için güzel bir elbise almaya
karar vermişti. Zorunlü haller dışında kendisi
için masraf kapısı açmaktan hoşlanmazdı. Fakat
Diana bile böyle davetlerin her zaman olamayacağını
söylemişti ona. Madeline, kızının Adrian'
la ilişkisinde bir gelişme beklemesinden kuşkulandı.
Bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.
Gilesgate'deki küçük bir mağazada buldu aradığını.
Aslında bu iş için harcamayı düşündüğü
paradan daha pahalıydı bu giysi. Ama denedikten
sonra almazlık edemedi. Yaprak yeşili, nefis
bir şifon elbiseydi bu. İşe döndüğünde Adrian

elbiseyi görmek isteyince reddetti. j
Akşama kadar bekle, dedi onu kızdırarak
Sana sürpriz yapmak istiyorum.
Masterson'larda saat dokuzda olmaları gereı
kiyordu. Adrian dokuza on kala kapıyı çaldık
Daha önce Hetherington'ı almıştı. Diana bu akşam
bir yere gitmiyordu. Jeff ders çalışıyordu.
7 Diana da evde oturup saçlarını yıkamaya ve plak
dinlemeye karar vermişti. .
Madeline krem rerigindc yün bir manto giydi.
Saçlarını ilk defa omuzlarına bırakmıştı. Yirmi
beş yaşlarında kadar görünüyordu. Diana adeta
kıskanarak:
Aman Tanrım! Anne, kimse senin ön altı yaşında
kızın olduğuna inanmayacak, dedi.
Fena mı? diye karşılık verdi Madeline. Ama
Diana bunun pek iyi olduğunu düşünmüyor gibiydi.
Madeline böyle küçük yaşta Joe'yu kaybetmesinin,
kızının kendisine daha bağımlı olmasına
yol açtığını düşündü. Diana aynı zamanda,
annesinin genç görünmesinden iyiden iyiye
hoşlanmamaya başlamıştı. Sanki annesinin kendisini
unutacağından korkuyordu.
Tabii, Joe oldukça yaşlıydı. Diana da evine
bağlı, yakışıklı olmak gibi iddiaları olmayan
kimseleri üygun görüyordu Madeline'e. Adrian'ı
bu kadar kollaması, belki de onun orta yaşlı olmasından
ve Madeline'i biraz yatıştıracağını
ummasmdandı.
Madeline, Diana'nın bu hayalleriyle eğleniyordu.
Adrian ve kızını mutlu etmek için Adrianla
evlenmeli miydi acaba? Ama birden bu fikri kafasından
sildi.
Hetherington, giysiyle ilgili olarak, onu komp-
34
umanlara boğmuştu. Adrian da, yeni giysisi içinde
ne kadar güzel göründüğünü daha önce söylemişti.
Madeline akşamın güzel geçeceğini düküııdü
ve iyice rahatladı.
Masterson'lann evi fazla uzak değildi. Ev
geniş bir arazi üzerinde yükseliyordu ve parlak
ışıklarla ışıklandırılmıştı. Çok etkileyici bir görünümü
vardı. Her zaman açık duran bahçe kapısından
içeri girdiler. Evin önündeki çakıllı girişte

birçok araba park etmişti. Madeline bu arabaların
çoğunun büyük, lüks arabalar olduğunu
veya Sheridan fabrikasında, ya da ona bağlı
fabrikalarda yapılmış olduğunu fark etti. Arabalar,
çok rahat görünüyorlardı ve Madeline
böyle güzel arabaların sahiplerine karşı, içinde
bir kıskançlık duydu. Bu arabaların arasında
geçen hafta çarpıştığı kırmızı Sheridan'a benzeyen
bir sürü araba vardı, ama hiçbiri kırmızı değildi.
Salon genişti. Oymalı bir tavanı vardı. Ve duvarlara
yerleştirilmiş elektrikli şamdanlar aydınlık
ve dinlendirici bir hava veriyordu.
Madeline eve hayran olmuştu. Ozanlar galerisini
hayranlıkla izlerken, kırmızı pantolon ve
bluz giymiş, ufak tefek bir kadının yanlarına
yaklaştığını gördü. Kendisini Lucie Masterson
olarak tanıtan kadın kocasının biraz sonra onlarla
birlikte olacağını söyledi.
Nicholas ile ?bir köşeye çekildi. Niçholas-ı tanıyorsunuz,
değil mi? diye sordu kimliklerini
öğrendikten sonra. Son günlerde sürekli iş ko
nuşuyorlar. Umarım, kaba davrandığını düşünmezsiniz.
Nicholaş patronudur ve buradayken
konuşacakları birçok şey oluyor.
35
Önemli değil Mrs. Masterşon, diye ceva
verdi Hetherington gülümseyerek.
Lucie onları salona götürdü Otuz kadar ko
nuk vardı. Hepsi ayakta içki içiyor ve aralarındı
sohbet ediyorlardı. Bir köşeden hafif bir müzil
sesi yükseliyor ve salon, Fransız parfümü ve Ha
vana purosu kokuyordu. I
¿Lucie onu etraftakilere tanıştırdıkça, Madelin
davetlilerin çoğunun evli çiftler olduğu fark etti
Hemen hemen eşit sayıda Amerikalı ve İtalya*
vardı. Lucie, bu ülkede olduğu gibi Amerika'da!
ve İtalya'da da Sheridan fabrikaları olduğun
anlattı. Adrian ve Mr. Hetherington bazı yaşlı
konuklarla teknik tartışmalara daldıklarında.
Madeline kendini Fran ve Dave Madison adlı
bir Amerikalı çiftin yanında buldu.
Madeline, Dave'in sunduğu sigarayı alırken,
Otterbury'de mi yaşıyorsunuz? diye ilgiyle sordu
Fran.

Evet Buraya pek uzak olmayan bir yerde bir dairem var. Siz de mi burada oturuyorsunuz?
Evet, bizim de bir dairemiz var, diye onayladı Dave. Ama bu yılın sonlarına doğru, fabrikanın yakınındaki bir başka eve taşınmayı planlıyoruz.

Öyle mi? Amerikalısınız, değil mi?
Evet, diye onayladı Dave. Sanırım, şivemden kolayca anlaşılıyor. \
Madeline güldü. Buraya Masterson'ları ziyarete geldiğinizi sanmıştım dedi. Fran'a döndü.
İngiltere'yi sevdiniz mi?
Fena değil, sanırım, dedi Fran heyecansız biçimde. Yapılacak fazla bir şey yok- öyle değil mi? Daha sonra İtalya'ya gitmeyi umuyoruz. Hiç
36
dışarı gittiniz mi?
Sadece Franfca'ya, dedi Madeline sıkılmış biçimde. Kocamın ölümünden beri kızımla ben dışarıya fazla gidemiyoruz.
Bir kızınız mı var? diye Dave şaşırmışçasına sordu, Minik bir kız olmalı.
Hayır. Tam on altı yaşında, (diye karşılık verdi Madeline gülerek. Gene de nazik sözleriniz için size teşekkür ederim.
Kompliman yapmak için söylemedim, dedi Dave gülümseyerek. Yirmi beş, yirmi altıdan fazla olduğunuzu sanmamıştım.
Fran kendini konuşmanın dışında kalmış gibi hissetmeye başlamıştı. Bir başka adamın kendilerine doğru geldiğini gören Madeline sevindi.
Gelen Dave'e benziyordu, uzun boylu ve düzgün bir görünümü vardı
Hepinize merhaba, dedi yeni gelen rahatça.
Madison'larla yakından tanıştığı belli oluyordu.
Şirketimizin yeni bir elemanıyla mı tanışıyorum.

Hayır, diye cevapladı Dave ona doğru dönerken.
Madeline, bu Harvey Cummings, kendisi de Sheridan aşiret indendir.
Nasılsınız? dedi Madeline kibarca, yeni geleni başıyla hafifçe selamlarken.
Çok iyiyim, diye cevapladı Harvey gülümseyerek.
Özellikle güzel bir bayan ilgilenirse. Eşiniz

buralarda bir yerde mi?
Dulum, diye karşılık verdi Madeline çekingenlikle.
Adamın dolaysız yaklaşımı, son söyleyeceğini
ilk söylemesine yol açmıştı.
Harika. Yani, benim için harika, dedi Harvey
içindekini dışarı vurarak. Yalnızlık duyduğunuzu
düşündüm. Yanınıza demir atabilir miyim?

Madeline Madison'lara umutsuzcasına baktı.
Karınız burada değil mi? diye sordu ölçülü bir
şekilde.
Dave kahkahayı bastı. Harvey ve evlilik ha?
Şaka mı ediyorsunuz? Onun gibi birisine kim
bağlanır?
Boşver, dedi Harvey umursamazcasma. Kimse
beni anlayamıyor.
Madeline güldü. Adamın şakacılığından hoşlanmıştı.
Böyle genç insanlarla uzun zamandır
bir araya gelmemişti. Adrian da kendi açısından
rahat bir insandı, ama birlikte eğlenilecek
tiplerden değildi. Joe bile olur olmaz şeyle eğlenecek
vakti hiçbir zaman bulamamıştı ve erken
evliliği yüzünden Madeline böyle şakacı topluluklardan
uzak kalmıştı.
Bak, Con burada* dedi aniden Dave, -Bizini
ünlü şefimiz. İşlerini bitirmiş olmalılar.
Madeline ve diğerleri başlarını çevirdiler. İki
adam salona giriyordu. İkisi de uzun boyluydu
ama birisinin omuzları daha genişti. İnce v
yakışıklıydı. İkisinin de üzerinde koyu renk elb;
seler vardı, ama geniş omuzlu adam yanmdakine
göre daha esmer tenliydi. Madeline bunun
kırmızı arabadaki adam olduğunu hemen fark
etti. Kimdi bu adam? Conrad Masterson mı, yoksa
Nicholas Vitale mi? Herhalde ikincisi değildi!
Mr Masterson hangisi? diye Dave'e yavaşça
sordu.
Neden sordunuz? Soldaki tatlım, diye cevap
verdi Fmn, Onu tanımıyor musunuz?
Hayır, sanırım tanımıyorum. Öyleyse esmer
38
oxani da Nicholas Vitale olmalı?
Evet. Yakışıklı, değil mi? Kendisi italyan. Bu
yüzden o kadar esmer. Uzun yıllar Amerika'da

kaldı.
Madeline başının döndüğünü hissetti. Sheridan patronunun arabasına çarpmıştı. Ne kadar kızmıştı kimbilir!
Nicholas Vitale, Masterson'ların evinin salonundaki kalabalığı alaycı bir can sıkıntısıyla izledi.
Bu tür toplantılar onu oldum olası sıkardı.
Çok içki ve çekici görünmeye çalışan çok kadınlar olurdu çevresinde. Conrad Masterson'la işi ol - masaydı, bu akşam buraya gelmezdi. Londra'da zevkine uygun bir kulüp bulmuştu. Neyse, artık gelmişti bir kere. Kısa bir süre de'olsa kalması gerekiyordu. Keskin gözleri salonda Harvey Cummings'i aradı. Harvey onun kişisel danışmanı ve halkla ilişkiler uzmanıydı. Harvey bu işleriN severdi ve gerçekten de birlikte çok eğlenceli vakit geçirdikleri olmuştu. Ama nedense btı akşam iyi vakit geçireceğini ummuyordu. Birden Harveyl gördü.
Ev sahibinden özür dileyerek, gürültücü kalabalığın arasından Harvey'in olduğu yana doğru ilerlemeye başladı. Geçerken bazı davetlilerin selamlarını aldı, ama kadınların gönlünde yatan isteklerin aksine, durup konuşmadı.
Onlara doğru yaklaştığında, Harvey ve kız; ar-, kadaşmm sohbete dalmış olduklarını gördü. Kızın kim olduğunu ve ne konuştuklarını merak etti.
Kız uzun boylu ve inceydi.
Bu baş başa sohbeti kesersem, bana kızar mısınız?
dedi elini Harvey'in omuzuna koyarken.
Harvey döndü ve homurdandı. Hay Allah, se

ni polis sandım. İnsana böyle gizli gizli yaklaşılırım?

Nicholâs sırıttı ve sonra gözleri kısıldı. Harvey'in yanındaki kızı bir yerden hatırlıyordu.
Geçen cuma günü mobiletiyle arabasına çarpan kızdı bu. O da kendisini tanımıştı. Yüzünün rengi değişivermişti birden.
Vay, vay i diye kelimeleri uzatarak konuştu.
Dünya ne kadar küçük; değil mi?
Harvey şaşırmıştı. Bu da nesi? Birbirinizle tanışıyor musunuz? '
Mrs.... Scott ve ben geçen cuma günü çarpıştık,

dedi gülerek. Ben arabayla gidiyordum,
Mrs. Scott da mobilete binmişti.
Öyle mi Harvey kaşlarını kaldırdı. Madeline,
Nick içeri girdiğinde onu tanımadığını söylemiştin,
değil mi?
Ben bil... yani... Madeline bir okul çocuğu
gibi sıkıntıda hissetti kendisini. Mr. Vitale bana
yardımcı oldu. Hepsi bu. Tanışmaya fırsat
bulamamıştık pek,
Nicholâs memnun olmuştu. Geçen hafta, genç
kadının ilginç bir yüzü olduğunu düşünmüştü,
ama bu gece bayağı güzeldi.
Hadi gözünü seveyim, bana bir içki getir,
Harvey, dedi genç adamın yüzünde beliren ifadeye
aldırmadan.
Harvey yüzünü buruşturdu. Ne diye yanıma
geldin sanki? dedi hem şakacı, hem de saldırgan
bir tonda.
Bana bir içki getiresin diye, dedi Nicholâs kayıtsızca.
Koş bakalım... babalık!
Harvey ayrılınca, Madeline elindeki bardağı
parmaklarının arasında sinirli sinirli oynatma-
40
ya başladı. Dilinin kuruduğunu hissetti. Nicholas'm
kendisini dikkatle süzdüğünün farkındaydı.
Genç adam/ *
Harvey'le sohbetinizi kestiğim için canınızın
sıkılmadığmı umarım, dedi.
Hayır. Onunla yarım saat önce tanıştım.
Anlıyorum. Dave'in en son fethettiği kalp olduğunuza
sanmıştım.
Madeline güldü. Yok, yok, değil.
Güzel! Nicholâs ciddileşti ve sigara paketini
çıkardı. Sigara içiyor musunuz? Madeline bir
tane aldıktan sonra sormaya devam etti. Peki
kocanız? O da bu gece burada mı?
Hayır. Kocam dokuz yıl önce öldü.
Dokuz mu? Çok şaşırmış görünüyordu. Bağışlayın
beni, ama sizi yeni evli sanmıştım.
Ah, lütfen, diye Madeline içini çekti. Tam
otuz üç yaşındayım. Bir genç kıza benzediğimi
söylemeyin, lütfen.
Nicholâs güldü. Çok farklı biriydi bu hanım.
Pekâlâ, diye onayladı tatlı bir sesle. Ama

çok cazip bir kadınsınız. Ve herhalde geçen
haftaki acayip davranışım yüzünden sizden özür
dilemem gerekiyor. O öğleden sonra fabrikadan
ayrılmadan, kızımdan oldukça can sıkıcı
bir telefon almıştım. Sanırım oldukça öfkeli bir
ruh hali içindeydim.
Önemi yok, diye karşılık verdi Madeline. Kızından
söz ederken kalbi anlamsız biçimde çarpmaya
başlamıştı. Evli olduğunu daha önceden
tahmin etmeliydi. Sizin eşiniz de - burada mı?
Benim eşim de öldü, diye cevap verdi adam
omuz silkerek. Maria'nm doğumunda öldü. Bütün
bunlar da on beş yıl önce oldu.
41
Öyle mi? Madeline başını eğdi. Benim de bir
kızım var. Sizinkinden bir yaş daha büyük, on
altı y&şında.
Sahi mi? Nicholâs şaşırmıştı. Maria Roma'da.
Buraya, benim yanıma gelmek istiyor.
Tabii, beni uzun süre görmeyince kızıyor. Annemle
birlikte oturduğu için, oldukça şımarık.
Genellikle de istediğini elde ediyor.
Burada uzun süre kalmayı tasarlıyor musunuz?
dedi Madeline başını yukarı kaldırırken.
Adam, kararsız olduğunu belirten bir işaret
yaptı. İki ay, belki de üç. Buraya geleli sadece
on gün oluyor. Şimdiden bir şey söylemek zor.
Hoşuma giderse, daha uzun kalabilirim.
O sırada Harvey elinde içkiler olduğu halde
geldi. Bir süre birlikte konuştular.
Adrian biraz sonra onların yanma geldi. Madeline
onu ve Mr. Hetherington'ı bir süre unutmuş
olduğu için utandı.
Böylece, Adrian kendini fabrikanın sahibiyle
konuşur buldu. Madeline onun yüz ifâdesinden,
çok keyifli olduğunu kolayca görebiliyordu.
Söyler misiniz bana, diye sordu Nicholâs,
Okula gelete öğrenciler kaç yaşlarında? Büyük
bir okul mu?
Ön bir yaşından on sekiz yaşına kadar, dedi
Adrian. En sevdiği konuda konuşmaya hazırlanıyordu.
Toplam olarak sekiz yüz kadar öğrencimiz
var. '
Anlıyorum. Kızım Maria on beş yaşında. Okula,

pek ilgi duymadığı anlaşılıyor. Zorlamam gerekiyor. İngiltere'de okuması, bana hiç de fena ttkirmiş gibi gelmiyor. Yatılı bir okulda tabii.
* Tabii., diye mırıldandı Adrian biraz kırıîmış-
42
çasma. Vitale'nin kızını. Otierbury'ye ..vermeyi önereceğini sanmıştı bir an
Eğer buraya okumaya gelirse ve siz de İtalya' ya dönerseniz, sizi özlemez mi? diye sordu Madeline. Soruyu sormamak elinden gelmemişti.
Bir an için Nicholas Vitale'nin mavi gözleri ile göz göze geldi. Sanki yarışa girmiş de, nefes nefese kalmış gibi hissetti kendini. Gözlerini ka~ çıramıyordu. Bir çocuk gibi niçin etkileniyordu?
Sanırım, kendime vakit yaratabilir ve onu burada görmeye gelebilirim, dedi Nicholas Madeline'in sorusuna cevap olarak. Ayrıca annem birkaç aylığına Amerika'ya gitmek istiyor. Eğer Maria okumak için evden ayrılırsa, onun da üzerinden sorumluluk kalkmış olur.
Adrian onay anlamında başını sallıyordu. Madeline parmaklarını bitiştirdi. Eğer Maria İngiltere'ye okumaya gelirse, Nicholas Vitale de sık sık gelir ve fabrikanın yakınında bir yerde kalırdı herhalde. Madeline de onu sık sık görebilirdi!
Hiç de olgun davranmadığı için, içten içe kendine kızıyordu Madeline. Ama dışarıdan gayet sakin görünüyprdu. Nicholas Vitale'nin kendisiy - le ilgilenebileceğini düşünmek bile ne kadar saçmaydı.
Hetherington da Adrian ile Vitale'nin yanma gelip, ne konuştuklarını öğrenmek istedi. Vital©' ye, kızını hangi okula gönderebileceği konusunda Adrian'dan çok kendisi önerilerde bulunabilirdi. Bu konudaki fikirlerini iletme fırsatı da buldu.
Üç erkeğin konuşmaları uzadıkça uzadı. Madeline de düşünmesine devam etti. Nicolas Vitale'nin zaman zaman kendisine baktığının ve di-
43
ğerleri çekip gitse de, onları baş başa bıraksalar diye düşündüğünün farkında değildi.
Gerçekten Nicolas, bu konuşmadan çok sıkıl' maya başlamıştı. Madeline! daha yakından tanımak istiyor, ama çevresini saran şu insanlar buna engel oluyordu. Vitale onlardan kurtulmak istiyordu.

Sigarasını yakındaki bir kül tablasındaki sön- *
dürerek konuşmayı kesti:
Tavsiyeleriniz için teşekkürler. Maria'yı görünce,
bunları kendisine anlatacağım.
Madeline bu sözlerle, daldığı düşüncelerden
uyandı.
Şeye-- İtalya'ya mı dönüyorsunuz? diye bağırdı.
Bu sözleri kendine hakini, olamadan söylemişti.
Nicholas tatlı tatlı baktı. Hayır, Maria buraya
geliyor. Annemin Roma'da bazı işleri var. Sonra
o da gelecek.
Öyle mi? Madeline tekrar kabuğuna çekildi.
Öyleyse, burada bir eviniz var, dedi Hetheringtoıı
şaşkınlıkla.
Hayır. Stag'da bir dairem var, diye cevapladı
Nicholas biraz soğukça. Bu sorular pek sıkıcı
olmaya başlamıştı.
Stag, Otterbury'nin en büyük oteliydi. Lüks ve
şaşaalı bir otel olan Stag, Vitale gibi müşterileri
çekmeye çalışıyordu. Zaten, fabrika çalışmaya
başladığı zaman yapılmıştı.
Tam o sırada Lucie Masterson yanlarına geldi
ve konuşmayı kesti. Nicholas buna bayağı sevindi.
Lucie, Hetherington'la Adnan'a bir şey
soracağını söyleyip onları uzaklaştırdı.
Nicholas Madeline'in yanma geldi, Madeline
44
derin düşüncelere, dalmış görünüyordu.
Sizi evinize benim bırakmama izin verir mi-
Niniz? diye sordu Nicholas yumuşak bir sesle.
Madeline hızla dönüp yüzüne baktığında, onun
büyük bir ilgiyle cevap beklediğini gördü. Genç
kadın irkilmişti. Gözleri iri iri açıldı. Yine kızardığını
hissetti. İnsanın, yüzünün aldığı rengi denetleyemediğini
biimesi çok fahatsız edici bir
duyguydu. Adamın sık kirpikli gözleri onu büyülüyordu
sanki... Elinde olmadan titredi. Kollarını
birleştirerek,
Ben... şey... Adrian Sinclair'le gelmiştim,
I dedi.
I Kiminle geldiğinizi sormadım, dedi Nicholas,
soğuk bir tavırla, Sizi evinize bırakıp bıraka-
| mayacağımı sordum.
Ama... Adrian onunla git... gitmemi bekler...

diye kekeledi. Kendini sersem gibi hissediyordu.
Anlıyorum Bu sizin için önemli mi? diye
sordu.
Önemli miydi? Madeline kapana kısılmış gibi
hissetti kendini. Açıkçası, Adrian'ın kendisi için
son derece önemli olduğunu iddia edemezdi. Arkadaşıydı,
o kadar. Ama Adrian kendisi için, bu
yabancıdan yine de daha önemli olmalıydı; yoksa
öyle değil miydi?
Madeline kararsızlıkla düşünürken, Nicholas
yüzünü ciddi bir ifadeyle inceliyordu genç kadının.
Adnan'la eski arkadaşız da; onu kırmak
istemiyorum, dedi Madeline.
Yani onun size karşı ilgi duyduğunu söylemek
istiyorsunuz, dedi Nicholas alaycı bir sesle.
Sanırım öyle, diye i4ti5r af etti Madeline yavaşça.
Birbirimizi beş yıldır tanıyoruz.
Bu süre boyunca siz hep duldunuz, değil mi?
diye sordu Nicholas, |
Evet.
Öyleyse, ya o çok aptal, ya da siz çok inatçı
siniz.
Madeline gülümsedi. İkincisi daha doğru
Kimse Adnan'ın aptal olduğunu iddia edemez.;
Tam o sırada Adrian yanlarına geldi. Gitmeye
hazır mısın Madeline? diye sordu. Hethe
rington gitmek istiyor. Karısı evde yalnızmış.
Nicholas, bir an karşısındaki adamı inceledi.
Hetheriigton'ı eve bırakacaksınız galiba, değil
mi? diye sordu.
Adriaıi kaşlarını çattı. Evet, öyle, dedi.
Nicholas Madeline'e döndü. Öyleyse, sizi sorumluluktan
kurtarayım. Mrs. Scott'un sağ salim
eve bırakılmasını ben üzerime alıyorum.
Adrian dehşete düşmüştü. Yüzünden de belli
oluyordu bu. Vitale'y karşı saygısızlık etmek
istemiyordu, ama adam da kendisine, önerisini
kabul etmekten başka bir çıkış yolu'bırakmamıştı.
Durumu yalnızca Madeline düzeltebilirdi. Madeline'e
soran bakışlarla baktı.
Madelinfe gülümsemeye çalıştı. Bence bir sakıncası
yok, diye mırıldandı yavaşça. Mr. Vitale
beni eve bırâkmayı önermekle çok kibar davranıyor.

Anlıyorum. Adrian pek ikna olmuşa benzemiyordu.
Bir an tereddüt etti, sonra aniden dönüp,
Hetherington'm onu beklediği yere doğru
yürüdü. Madeline şimdi daha büyük bir suçluluk
duyuyordu. Yanlarına Harvey gelmişti.
İyi eğlendiniz mi?* diye sordu Harvey. Gözlerinin
içi gülüyordu
Madeline hafifçe gülümsedi. Çok eğlendim,
teşekkür ederim.
Nicholas, izin isteyip, az ilerde bir adamla
konuşmaya başladı.
Duyduğum doğıu ınu? diye devam etti Harvey
alçak sesle. Seni eve gerçekten de Nick mi
bırakacak?
Evet,'öyle! İnce omuzlarını silku. Niye sordunuz?

Harvey hafifçe ıslık çaldı. Vay, vay, vay, dedi
hayranlıkla. Bayağı cesur bir kızmışsın. Nick'
in teklifini kabul etmek, benim teklifimi kabul
etmekten farklıdır. Dikkatli ol! Nıck senin gibi
küçük kızları kahvaltı yerine yer.*
Madeline dönüp Nicholas Vitale'ye baktı. Karşısındaki
adama bir araba modelinin teknik ayrıntılarını
anlatıyordu. Uzun, yanrk tenli paımaklarıyla,
tarif ettiği parçanın büyüklüğünü
gösteriyordu. Madeline, kalbinin çarptığını hissetti.
Bu ellerin kendisine dokunduğunu, okşadı
ğını düşündü.
Nicholas, sanKi onun kendisini incelediğini
gfaerrkg ine timfaidş eygii bgiö rüMncaed, eline'e baktı. Yüzündeki
Eve dönmek mi istiyorsunuz? diye mırıldandı.
Madeline çaresizce çevresine bakındı. Şey...
ben... sizi konuşmanızdan alıkoymayayım. Bir
taksi çevirip binebilirim, dedi.
Nicholas Vitale kaşlarını çattı. Kaşları öfkeyle,
tek bir çizgi halinde birleşmişti.
Gerek yok, diye cevapladı soğuk bir ifadeyle.
Dışarı çıktıklarında, Madeline'in içi ferahladı.
47
Holde paltosunu giymiş, Nicholas da, kısa d e
tüyü bir palto geçirmişti sırtına. Bahçeye çıktı
larmda, bardaktan boşanırcasına yağmur yagB
yordu. Küçük, beyaz bir arabanın yanına gittB
ler. 1

Nicholas, Madeline'in binmesine yardım etm
sonra kendisi de bindi. Koltuklar geniş, şık v®
çok rahattı. Madeline rahatladığını hissettjj
Tembelce arkasına dayandı. 1
Nicholas paltosunun yakasını kaldırmıştı
Arabayı çalıştırdı, ama hareket etmeden önel
Madeline e döndü. Madeline, Nicholaş'ın korkuna
yakışıklı olduğunu düşündü. Kalbi sıkıştı. i
Niye taksiye bineceğini söyledin? diye sordıl
Nicholas aniden.
Madeline'in rahatı kaçmıştı. Meşgul olduğunu
sandım. Rahatsız etmek istemedim, dedi.
Kedi yavrusu gibi ürkek hissediyordu kendini.
Nicholas pek inanmamışa benziyordu. Arabanın
içini aydınlatan ışığı yaktı. Madeline Suçlu
suçlu baktığının farkındaydı. i
Birden, Aslında, diye bağırdı, sıradan biri
kadınım ben. Güzel olmak gibi bir iddiam da
yok. Neredeyse, yetişkin bir de kızım var. Benimle
ilgilenmen için ne sebep olabilir? Sana
göre değilim ki!
Nichoîas*çmuz silkfci. Sonra ışığı kapattı. Araba
bahçenin yokuşundan aşağı yumuşak bir şekilde
süzüldü ve Otterbury caddesine çıktı. Hızla
kayıp gidiyordu. Madeline, 'Acaba kendimi ne
zaman yeniden normal hissetmeye başlayacağım?
1 diye düşündü.
Seninle ilgilendiğimi nereden çıkardın? diye
sordu Nicholas tane tane.
48
Madeline dizlerinin titrediğini hissetti. İnşallah
görmez!* diye düşündü. Sözleri, en hafif deyimiyle
insanı bozan cinstendi. Ne cevap vereceğini
de bilmiyordu. Soruyu duymazlıktan gelmeye
karar verdi.
Bizim, ev pek uzak değil. Sağdaki ilk sokaktan
dönüyorsun. îngleside'a çok yakın aslında.
Yolun sonunda durursan, ben inip yürüye...
Nicholas cevap vermedi, ama araba Gardens'a
doğru saptı ve ilerlemeye devam etti,
İşte, bizim daireler bunlar, diyebildi Madeline
hafif bir sesle. Nicholas hemen arabayı durdurdu.
Madeline çantasını ve eldivenlerini toparladı.
Arabadan inmeye hazırlanıyordu. Ama Nicholas

bile bile, Sorumu cevapjamadın, dedi.
Madeline, o an arabada ışık yanmadığına sevindi.
Karanlık sır saklardı. Çünkü yüzünün tıpkı
bir domates gibi kıpkırmızı olduğunu biliyordu.
Hayır... Cevap mi bekliyordun?
Tabii! Madeline'e döndü. Öğrenmek istiyorum.

Madeline şimdiye kadar, hiç kimsenin yanında
kendini bu kadar huzursuz hissetmemişti. Ve
şimdiye kadar hiçbir zaman böyle bir durumla
karşı karşıya kalmamıştı. Yaşamı hep kısıtlı
bir çevre içinde geçmişti ve Nicholas da hiç mi
hiç tanımadığı tipte biriydi.
Söyle bakalım,, dedi Nicholas, Korkuyor
musun? Onun için mi titriyorsun?
Kolunu Madeline'in oturduğu koltuğun arkalığına
uzatmıştı. Parmakları Madeline'in omuzun
u kavradı. Titremes4in9i önlemek ister gibiydi.
Genç kadın kendine çok yakın olan Nicholai
ın temiz, erkeksi kokusunu duyabiliyordu. İy
cins tütün ile tıraş kremi kokularının birleşme
sinden oluşan, tanımlanması güç, erkekçe bil
kokuydu bu.
Gitmeliyim, dedi kararlılıkla. Kapının mandalını
tuttu. Nicholas onun üstünden eğilereî
kapıyı açmasını engelledi. Genç kadını hemeıi
bırakmak istemiyordu. Madeline kısa bir sürede;
artık hiç uyanmayacağını sandığı duygular uyan
dırmıştı, onda.
Daha gitme, diye fısıldadı yavaşça. Seni bitf
daha ne zaman göreceğimi bilmek istiyorum. 1
Bilmiyorum. Madeline konuşmakta zorluk
çekiyordu.
, Peki, niye? Numara yapma Madeline, bizim
aramızda böyle şeylere gereje yok. Gelmeni isti-j
yorum, senin de gelmek istediğini biliyorum. Bu
kadar basit işte.. San beni ne kadar huzursuz edi-|
yorsan, ben de seni o kadar huzursuz ediyorum.
• 5
Ben... ben seni huzursuz mu ediyorum? Ma-i
deline ona çevirmişti yüzünü.
Nicholas'm gözleri kapkaraydı. Madeline, bu
gözlerde! hiçbir şey okuyamıyordu. Ama sözcüklerin
ardından güçlü kişiliğini hissedebiliyordu.

Omuzunu tutan parmaklar bir an iyice sıktı onu,.
sonra gevşedi. j
Bana azap çektirmeyi bırak, dedi Nicholas. \
Hadi, yarın akşam. Saat kaçta? j
Kızımın hoşuna gitmeyebilir bu, diye mırıl- I
dandı Madeline. Direnmesi zayıflıyordu.
Yazık! Nicholas'm sesinde yine saldırgan bir
ifade seziliyordu. Seni yedi buçukta buradan
alırım, tamam mı?
Tamam! Madeline başını eğdi. Reddetmeye
gücü yetmemişti.
Güzel! Madeline'in saçlarını avucunun içine
aldı, başını geriye çekti ve yüzüne baktı. Zamanında
gel, diye fısıldadı.

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L ÜM

Madeline içeri girdiğinde, Diana koltukta kitap
okuyordu. Annesine bakıp gülümsedi.
Adrian amca içeri girmiyor mu?
Madeline, cevap vermeden önce ıslak paltosunu
çıkardı. Biraz önce yaşadıklarının etkisini
üzerinden atamamıştı. Hiçbir şey olmamış gibi
davranmakta ve konuşmakta güçlük çekiyordu.
AdrianTa gelmedim, şekerim, diye cevapladı
yavaşça. Adrian Mr. Hetherington'ı götürmek
için biraz erken kalktı. Ben başkasıyla geldim.
Kiminle? diye sordu Diana hemen.
Madeline sinirli bir hareketle saçlarını düzeltti.
Mr. Vitale ile şekerim.
Vitale mi? Yani şu fabrikadaki Vitale mi?
Evet. Madeline, 'inşallah neşeli neşeli gülmeyi
başarıyorumdur diye düşündü. Şaşırdm,
değil mi? Yemek yedin mi?
Diana soruya cevap vermedi, ayağa kalktı.
Anne, Adrian amcayla kavga mı ettiniz?
Madeline kızardı. Hiç eder miyiz? Saçmalama
Diana.
Eğlendin mi bari? diye sordu Diana kibarca;
Aa, çok eğlendim! Çok ilginçti! diye cevapladı
Madeline duygularını belli etmemeye çalışarak.
Bir sürü Amerikalı da vardı.
Bu Mr. Vitale... İtalyan tabii, değil mi?
s Tabii! Hakkında pek bir şey bildiğim yok,
ama sanırım İtalyan.
Ha! Diana başını salladı. Bütün bunlardan

hiçbir şey anlamamıştı. Madeline ise konuyu değiştirmeye kararlıydı. Ertesi akşam için verdiği randevuyu nasıl açacağını ise düşünmek bile istemiyordu.
Saçını yıkamışsın, dedi. Bir yandan da, akşam yemeği için kahve yapmak üzere mutfağa doğru hızlı hızlı yürüdü.
Evet. Diana içini çekti ve kendini yine koltuğa attı. Madeline'in aynı konu üzerinde konuşmak istemediği belliydi, ama genç kızın aklı hâlâ biraz önce konuştuklarındaydı. Annesinde bir değişiklik olduğunu da düşündü. Biraz daha genç görünüyordu galiba. Biraz da kendine güvenini yitirmiş gibiydi sanki. Genç kız, bütün bunlardan hoşlanmıyordu.
Ertesi sabah vaktinde uyanamadılar. Madeline okula geç kaldı. Bir gece önceki olaydan sonra Adrian'la karşılaşmaktan da ödü kopuyordu. Adrian, olanları açıklamasını isteyecek, genç kadın da söyleyecek hiçbir şey bulamayacaktı.
Üstelik de, o akşam yine buluşacaklarını kızına söyleyememişti henüz. Hay aksi... hayat ne kadar karmaşıklaşmıştı!
Maşasına oturdu ve hızla daktilo yazmaya koyuldu. Dersler dokuz buçukta başlardı, ama öğrenciler, sabah duasını okumak için daha önce-
52
den holde toplanırlardı. Duayı Adrian yönetirdi. Bürosuna da genellikle ilk dersten sonra dönerdi. Oysa bugün, duadan hemen sonra döndü. Madeline, Vdrian'ın bir gün önce bıraktığı ders programlarının içine gömülmüştü ve özel sorunları hiç değilse bir süre açamayacağını umuyordu. Ama, hayal kırıklığına uğradı. Adrian doğrudan doğruya Madeline'in bürosuna girdi ve kararlı adımlarla masasına yaklaştı.
Ee? dedi Sağ salim eve dönmüşsün bakıyorum.

Tabii, dedi Madeline zoraki bir gülümseme ile. İlginç bir akşamdı, değil mi?
Harika! dedi Adrian alaycı bir ifadeyle.
Bak, dedi Madeline. Altta kalmamaya kararlıydı. Hareketlerimi eleştirme hakkına sahip değilsin.
Adrian somurttu. Eğer ilişkimiz sadece iş

ilişkisi bile olsaydı, ki değil, seni Vitale konusunda
yine de uyarmam gerektiğini düşünürdüm.

Uyarmak mı? Madeline, Adrian'ın yüzüne
baktı.
Evet, uyarmak ya! Madeline, Nicholâs Vitale
çapkının biri! Hey Tanrım; senin gezip tozacağın
bir adam değil o. Bırak, kendi gibilerle
düşüp kalksın. Ö tür insanlar, onun yaptıklarına
itiraz etmezler.
Ama Adrian! Mr. Vitale yalnızca beni eve
bıraktı.
Adrian şöyle bir doğruldu. Sevgili Madeline,
seni her zaman aklı başında bir kadın olarak
kabul etmişimdir. O kadar ki, hayatımı birleştirmeyi
bile düşündüğümü biliyorsun. Ama, dün
53
geceden beri, sorumsuz bir okul çocuğu gibi davranıyorsun.
Büyük bir hayal kırıklığına uğrattın
beni.
Ama niye?
Çünkü, bir zamanlar evli olduğun halde, evliliğin
diğer evliliklerden farklıymış gibi geliyor
bana. Çok gençtin. Joe ile evlenmenin nedenleri
vardı mutlaka. Üstelik de senin özel işlerine
burnumu sokmak istemem, ama erkekler
konusunda tecrübeli olduğunu sanmıyorum.
Nicholas Vitale, Joe'dan çok farklı bir erkek.
Joe, hani nasıl desem, seni bir tanrıça gibi yükseklere
oturtnruş, uzaktan tapınmış sana. O kadar...
dokunulmamış bir halin var... Çok masum
bir görünüm bu... Her zaman hayran olmuşumdur
buna. Evet, bir çocuğun var, ama
hayatında arzu nedir bildiğini sanmıyorum. Vi~
tale'nin fiziksel olarak çekici olduğunu kabul
ediyorum, ama bazı erkeklerde ne kadar bayağı
ve hayvanca eğilimlerin olduğunu tahmin edemezsin.

Madeline öfkeyle Adnan'ın sözünü kesti. Lütfen
Adrian, devam etme! Daha fazla dinlemek
istemiyorum.
Madeli.ne'ciğim, acı çekmeni istemem! Sadece
seni düşünüyorum. Bunu biliyorsun.
Madeline, içini çekti ve çantasına uzandı. Sigara

paketini çıkanp bir sigara yaktı. Adnan'ın
söyledikleri kafasında uçuşup duruyordu* Birçoğu
da doğruydu. Bu kadar masum bir kadın
mıydı gerçekten? Bu kadar çabuk kırılıp üzülebilecek
gibi mi görünüyordu? Öyle ya, Nicholas
Vitaîe bile masum göründüğünü söylemişti;
üstelik, bir akşamlık bir beraberlikten sonra..
54
Şimdiyse, bu akşam onunla buluşma fikri, Demokles'in
kılıcı gibi sallanıp duruyordu tepesinde.
Telefon edip gelemeyeceğini söylese, daha
iyi olmaz mıydı acaba?
Saat dokuz buçuk, dedi sonunda Madeline
saatine bakarak. Sınıf m seni bekli yordur.
Adrian içini çekti. Eh, ne yapalım. Daha son -
ra konuşuruz.
O akşam, Diana daha annesi gelmeden eve
gelmiş ve sofrayı hazırlamıştı. Keyfi yerinde
görünüyordu. Bir akşam önceki, konuşmaları
unutmuş gibiydi.
Günün iyi geçti mi? dedi Diana annesinin
sigara yakışına bakarken.
Fena değil, diye cevapladı Madeline düşünmeksizin.
Diana, bu akşam da dışarı çıkarsam,
bana kızmazsın değil mi? Bunları aceleyle söy -
lemişti. Genç kızın canı sıkılmış gibiydi.
Dışarı mı? Adrian amcayla mı yani?
• Yok... değil. Mr, Vitale ile.
Diana şaşırmıştı. Mr. Vitale iîe rni?.. diye
annesinin sözlerini tekrarladı. .
Madeline başını salladı, Kızının, yüzündeki
ifadeyi görünce de içi burkuldu.
Ama anne! diye bağırdı Diana. O adamı
tanımıyorsun bile! Üstelik İngiliz de değil.
Evet, dedi Madeline sigarasından bir nefes
çekerek.
Diana yutkundu. Yüzü kızarmıştı ve allak bullak
görünüyordu
Ama niçin? diye bağırdı, çocukça bir ifadeyle.
Niçin? Adrian amca bundan hoşlanmayaMcaakdteırl,
in eem oinmimuz.la rını silki! Şekerim, bu ka-
55
dar telaş etme. Adrian amcanın bununla ne ilgisi
var? Benim sadece arkadaşım o, vasim değil

ya!
Seninle evlenmek istiyor ama.
Ben de onunla evlenmek istemiyorum, dedi
Madeline sabırla.
Peki bu Mr. Vitale? Babama benziyor mu?
Hayır, hiç. benzemiyor.
Öyleyse neye benziyor, söyle bana. Bilmek
hakkım, diye bağırdı Diana kavgacı bir tavırla.
Çok hoş biri, dedi Madeline yavaş yavaş.
Abartıyor gibi görünmeden, Nicholas Vitale'yi
anlatmak hayli zordu. O kadar dinamik, o kadar
kendinden emin, o kadar küstahtı ki!
Genç mi yaşlı mı?
Sanırım benden büyük, dedi Madeline düşünceli
bir ifadeyle.
Epey yaşlıymış öyleyse, dedi Diana kırıcı
olduğunu bilerek.
Madeline cevap vermedi, Kızının, kendisini
çok yaşlı gördüğünü biliyordu. Onunla tartışmanın
bir yararı yoktu. Diana'nın, geçmişte kaç
kez olduğu gibi, öfkeyle kendini kaybetmesini
istemiyordu.
Ondan hoşlanacağından eminim, dedi. Yatıştırıcı
bir sesle konuşmaya özen gösteriyordu.
Ben de hoşlanmayacağımdan eminim, diye
aksi aksi cevap verdi Diana ve mutfağa doğru
yürüdü.
Genç kadın, sabah pişirmiş olduğu yemekten
çok az yedi. Kendini aç hissetmiyordu. Üstelik
de Nicholas Vitale, belki de yemeğe götürecekti
onu. 'Keşke onunla çıkmayı kabul etme-

şeydim,' diye düşündü.
Ancak, hazırlanma zamanı gelince, güzel görünmek
istediğini fark etti. Siyah ipekli bir kokteyl
elbisesi giydi, ! u elbhe yıllardır dururdu,
İlk yapıldığında pahalı bir elbiseydi, Düs hatları
ve açık yakam il©, modası geçmeyen bir
modeldi bu,
Diana o akşam evde oturacaktı, Kapı çalındığında
salondaydı, Açmaya gitti, Bir yandan da,
Kim olabilir? diye düşünüyordu. Karşısında,
usun boylu, geniş omudu bir adam duruyordu.
Teni çok esmerdi ve koyu renk bir. takım elbisenin

ürerine koyun derisi bir ceket giymişti,
Gözleri, Diana'nın şimdiye kadar görmüş olduğu
en mavi göklerdi, Kızm tam anlamıyla dili tutulmuştu,
Annesinin dışarı çıktığı adam bu olabilir
miydi?
Evet? dedi hafif ve soğuk bir sesle. Bu adamın
tamamen başka biri olmasını dileyip duruyordu
içinden.
Adam gülümsedi v(e Siz Madeline'ia kızı mısınız?
diye sordu. Öyle olmalısınız.
Evet, ben Dlana'yım. Siz Mr. Vitale misiniz?
Daha Vitale cevap vermeden, içeriden Madeline'in
sesi geldi. Kim gelmiş, şekerim? Ve
Madeline, ayakları çıplak, saçları harikulade
bir şekilde omuzlarına bırakılmış olarak içeriden
çıkageldi. Nicholas'ı görünce yüzü değişti.
Midesine bir sancı girdiğini hissetti. Merhaba!
diye mırıldandı, İçeri girmez misiniz?
Diana geri çekildi. Kafası hâlâ bulanıktı. Nicholas
Vitale düşündüğünden o kadar farklıydı
kil En olmayacak şeyleri hayal etseydi bile, böyle
birinin annesine karşı ilgi duyabileceğini dü-
şü nem ezdi.
Nicholas içeri girdi. Bir anda oda küçülmüştü
sanki. Çevresine ilgiyle baktı. Mavi ve beyaz
renkleri beğenmiş gibiydi. Oda aydınlık ve moderndi.
Tıkış tıkış da değildi.
Diana ile tanıştınız herhalde, dedi Madeline
aceleyle pabuçlarını giyerken, Diana, şekerim,
bu bey, Mr., Vitale.
Biliyorum. Diana kibar davranmaya çalışmıyordu
pek. Şöyle bir dönüp kendini koltuğa
attı.
Niöholas düşünceli görünüyordu. Genç kız
gözünü korkutmamıştı, ama pek de beğenmemişti
onu.
Hazır mısm? Nicholas Madeline'e baktı. Bakışları
sıcak ve yumuşaktı. Genç kadın yüzünün
kızardığını hissetti.
Evet, hazırım, dedi Madeline. Kızına döndü:
Bir şeye ihtiyacın olmaz, değil mi? Geç
kalmam.
Tamam, tamam! dedi Diana. Elindeki dergiden
kafasını bile kaldırmamıştı. Eve erken döneceğim

diye keyfini bozma, kendi kendime yatağıma
yatabilirim.
Genç kadın dudaklarını ısırdı. Diana onu kırmak
için özel bir çaba sarf ediyor, başarılı da
oluyordu. Akşam, daha başlamadan berbat olmuştu.
< . •
Aşağı inip, arabaya doğru yürüdüler. Arabanın
içi sıcak ve rahattı. Nicholas, usta hareketlerle
anayola çıkarken, Madeline kızının kırıcı
sözlerini unutup, rahatına bakmaya çalıştı. Madeline'in
sessizliği Nicholas'ı öfkelendirdi.
Kızın benden pek hoşlanmıyor galiba, diye
58
söylendi. Niye?
M adeline omuz silk ti/ Diana niçin Adrian
Sinclair'le evlenmediğimi anlayamıyor. Ona
kalırsa, yirmi beşin üzerindeki herkes bunamış
demektir. Onun için, kendisinin onayladığı herhangi
bir kimseyle evlenmemde bir sakınca
görmüyor.
Ama beni onaylamıyor herhalde, diye mırıldandı
Nicholas.
Otterbury'den geçip Stag Oteli'ne doğru yöneldiler.
Bu sırada, Madeline, Nicholas'm kızının
o gün İtalya'dan geldiğini hatırladı. Kızının da
kendileriyle birlikte yemek yiyip yemeyeceğini
merak etti.
Arabayı park ettiler ve otele girdiler, Nicholas,
genç kadını, otel müşterilerinin kullandığı
bara götürdü. Madeline için martini, kendisi
için de Fransız şarabı ısmarladı.
Taburelere oturmuşlardı. Nicholas sigaralarını
yaktıktan sonra, Geldiğine çok memnun oldum
dedi.
Genç kadın kaşlarını çattı. Gelmeyeceğimi
mi düşünmüştün? diye sordu.
Eh, birileri seni vazgeçirmeye çalışır, diye
düşünmüştüm. Örneğin, şu Sinclair denen herif.
Cebine filan saklanıp, ne yapar yapar o da
gelir diye düşünmüştüm.
Madeline yavaşça güldü. Adrian nutuk attı
bana. Seni tekrar görmememi tavsiye etti.
Öyle mi? Sana tavsiyede bulunmaya hakkı
var mı?

Pek yok.
Öyleyse bir Diana kalıyor geriye. Düşünün-
59
ce, neler hissettiğini anlıyorum galiba.
Ne hissediyor dersin? Madeline genç adama
baktı.
Diana bizim birbirimiz için'neler hissettiğimizi
anlayacak kadar erkeklerle kadınların fiziksel
ihtyaçlarını bilecek yaşta. Seninle sevişe- \
ceğini tahmin ettiği bir erkekle çıkman onu şa- j
şırttı. Madeline sıkılganlığını gizlemek için başını
eğdi. Nicholâs yumuşak bir sesle devam
etti: Bu, onu biraz korkutuyor. Daha önce böyle
bir durumla karşılaşmamış herhalde. Eğer
Adrian daha önceki erkek arkadaşlarına benziyorsa,
bu sorunun daha örice çıkmamış olması
gerek.
Joe öldüğünden beri çıktığım tek erkek Adrian,
dedi Madeline yavaşça.
Tamam işte. Durum bu. Diana için oldukça
rahatsız edici bir şey. Maria'nın hiç de Diana
gibi olmadığını göreceksin. Diana'ya hiç benzemez

Öyle mi? Peki, benim ihtiyaçlarım ne? Fiziksel
ihtiyaçlarım yani? Madeline bunları hafif
bir sesle söylemişti.
Nicholas'ın bakışları sıcaklaştı. Madeline'i
adeta bakışlarıyla okşuyordu.
Daha sonra anlatırım, diye mırıldandı tembel.
tembel. Madeline'in dehşete,, düşmüş ifadesi
hoşuna gitmiş gibiydi.
Bundan sonra konuşmaları daha az kişisel
olan konulara kaydı. Nicholâs, tatlı konuşan
bir insandı. Madeline'e Roma'daki evini, babasından
devraldığı işini anlattı. Pek çok ülke gezmişti.
Madeline ilgiyle dinliyordu onu.
İkinci içkilerini 4e bitirince bardan çıktılar.
60
Salonu geçip asansöre doğru yürüdüler. Yemek
salonunu geçmişlerdi. Madeline şaşırmış görünüyordu.
Nereye gidiyoruz? diye sordu.
Daireme, diye cevapladı Nicholâs. Sakin
ol, yemeğimizi yukarıda yiyeceğiz. Orası çok
daha güzel.

Öyle mi? Madeline bir an n e diyeceğini bilemedi.
Sonra, Ama... bilmem ki... diye kekeledi.
Nicholâs içini çekti ve başı*1 salladı.
Ukalalık etme, dedi, Hey Tanrım! Sana
saldıracak değilim herhalde,
Özür dilerim. Madeline yatışmış görünüyordu.
Nicholâs öfkeli öfkeli' baktı.
Asansör geldi. Yukarı çıkarlarken, genç kadın
Maria'yı hatırladı birden- Kızı da onlarla
birlikte yemek yiyecekti herhalde. Bu yüzden
dairesine çıkıyorlardı.
Koridor halıyla döşenmişti. Nicholas'ın dairesine
gelinceye kadar birçok kapı geçtiler. İçerisi
muhteşemdi. Madeline şaşkınlıkla yutkundu.
Tavan yüksek ve kemerliydi- Oymalarla süslenmişti.
Odada kimse olıfla(il&ını anlaması
için bir süre geçmesi gerekmişti.
Nicholâs kapıyı kapattıktan sonra paltosunu
çıkarmıştı. Arkasında durmuş, büyük bir zevkle
onun şaşkınlığını seyrediyordu.
Galiba beğendin, dedi. Paltonu çıkar.
Madeline dilini dudaklarım üzerinde gezdirdi.
Kızının bugün geleceğini sanıyordum.
Evet. Geldi. Niye sordun?
Nerede peki?
Nicholâs genç kadının yüzüne baktı. Bakış-
81
lan ciddiydi.
Şekerim, kitap gibi okuyabiliyorum, seni;
Marja'mn, birinci katta, bu koridorun ucund
kendi dairesi var. Eğer benim dairemde kalsay
dı, birbirimizin ayağına dolaşır dururduk. B*
hizmetçisi, bir de bakıcısı var, biliyor musun?
Ha! Öyle mi? Bu kapıların hepsi yatak oda
larma mı açılıyor?
Dört tanesi yatak odasına açılıyor. Diğerleri
banyo. Bakmak ister misin?
Madeline omuzlarını şilkti. Kendini hâlâ pek
rahat hissetmiyordu ve Nicholas da bunun farkındaydı.
Peki, dedi Nicholas, Sana bir armağanım
var.
Bana mı? Madeline şaşırmıştı,
Tabii ya. Kenardaki bir masadan bir kutu
aldı ve gpnç kadının ellerine bıraktı. Bunu yalnızken

vermemin daha iyi olacağını düşündüm.
Diana'nm bundan hoşlanmayacağını tahmin etmiştim.

Jelatin kutunun içinde bir orkide dalı vardı.
Buğulu bir kırmızıyla karışık krem rengi çiçekler
Madeline'in saçlarına çok uygundu. Genç
kadın, şimdiye kadar böylesine güzel ve pahalı
çiçek almamıştı hiç. Dalı kutudan çıkarırken
parmakları titriyordu.
Ne kadar güzel! dedi. Nicholas'ın yüzüne
baktı. Çok teşekkyr ederim.
Nicholas omuz silkti. Elbisenin üzerine iğnele,
dedi. Çok güzel olur.
Kapı vuruldu ve içeri; tekerlekli arabaları
süren iki garson girdi. Arabalarda Nicholas'm
ısmarladığı yemekler vardı. Pırıl pırıl bir masaya
küçük örtüler yayıldı ve masanın cilalı ze-
62
mini üzerinde parıldayan gümüş ve kristal yemek
takımları kondu. Garsonlar yemek servisini
yapmak için odada kaldılar. Yemekler fevkalade
lezzetliydi. Buradaki aşçı, Crown'daki
kadar usta olmalıydı. Şarap ve tatlılar da harikaydı.
Yemekten .sonra alçak kanepelerden birine
doğru ilerlediler. Madeline saten koltuğa rahatça
yerleşti. Nicholas hiç ummadığı bir şekilde
yanma oturup geriye yaslandı ve dikkatle yüzüne
bakmaya başladı.
Bana kendinden bahset, dedi.
Madeline, öne doğru eğildi ve hafifçe gülümsedi.
Anlatacak bir şey yok ki. Ha, saat kaç
oldu?
Daha erken, diye aksi aksi söylendi Nicholas.
Konuyu değiştirme. Diana'nm babasını öğrenmek
istiyorum. Nasıl biriydi?
Madeline ellerimin terlediğini hissetti. İçine
bir Yh..u. zyuarsnui.z.l.u Jko ey'yauy ılmıyuor?d u.
Tabii. Ondan söz et biraz. Nasıl biriydi?
Madeline doğruldu. Joe sıradan biriydi işte...
Bir şeyler gizliyorsun! dedi Nicholas sabırsızlıkla.
Madeline titredi. Nicholas rahat görünüyordu
kma, Madeline zihninin her zamanki
kadar hızla çalıştığından emindi.
Hiçbir şey gizlemiyorum, diye inkâr etti

genç kadın. Dudaklarında zoraki bir gülümseme
vardı. Sadece, benim yaşantım seninkine
oranla çok sıkıcı da.
Nicholas kuşkulu görünüyordu. Madeline sözlerine
inanmadığından emindi. Ama kuşkulanacağı
bir şey yoktu ki ortada!
63
Çok sinirlisin, dedi Nicholâs sözünü hiç ş
kınmadan.
Ben... şey... gitsem iyi olacak, diye miri
dandı. Bir an için öne eğilip, altın nikâh yü&J
ğfûm baktı. Saçları, farkında olmadan, ipek b
perde gibi yanaklarından aşağı dökülmüş, y
sünü kapamıştı, Niçholas'ın parmaklarının su
çını kaldırdığım ve kulaklarının arkasına
lodıftım hissedince, nerdeyse yerinden sıçrad
Nichola$'m sert parmaklan soğuktu ve bile bil
ateş gibi yanan yanaklarına sürtünmüştü.
'Genç adama doğru baktı. Her zamanki gib
sakin görünmeye çalışıyordu, ama Madelin*
onun şu anda sakin olmadığını biliyordu. Parmakları
yanaklarını bıraktı ve okşayıcı bir temasla
boynuna, saç diplerine doğru kaydı. Baş
parmağı, boynunda yuvarlak hareketler yaparak
dolaşıyor, içinde yoğun duygular uyandırıyordu.
Adeta korkuyordu genç kadın.
Lütfen! diye itiraz etti yumuşak bir eesle.
Onu durdurmak için elini kaldırdı. Nicholâs,
kalkmış olan elini tuttu ve dudaklarına götürdü,
sonra çevirip, avucunun içini öptü. Dudakları
sıcacıktı, i L -
MadelipŞ ietjİbıl ayağa kalktı ve elini ondan
kurtardı. 'korkflğmnu, hem de çok korktuğunu
fark etmişti. licholas Vitale'nin dengi değildi.
Nicholas'ın <% kalkacağını düşünmüştü Madeline.
Ama o lembel tembel kanepede oturuyor,
genç kadirim huzursuz hareketlerini izliyordu.
Sonunda, Bütün bunları çok komik buluyorsun
her halde, dedi Madeline ellerini birbirine
dolftyarak.
İ | , % 64
Nicholâs omuz silkti. Aslında, duygularını
tartmak istemiyordu. Genellikle, sadece kişiliğinin
gücüne dayanarak kadınların karşı koymasını

etkisizleştirmekten hoşlanırdı. Ama Madeline'le birlikteyken, onu korumak için şiddetli bir arzu duyuyordu; gerekirse kendinden bile korumak için.
Otur, dedi. Bacaklarını açmış, öne eğilmişti.
Madeline başını salladı. Hayır, gitmeliyim!
Nicholâs sonunda ayağa kalktı ve eğilip Madeline'in yüzüne baktı. Madeline'den çok uzundu.
Genç kadın, bunun kendi aleyhine bir durum yarattığını hemen fark etti. Aynı zamanda, bu adama karşı çılgınca bir arzu duyuyordu.
O kadar ki, bacaklarını oynatıp ondan uzaklaşmak bile elinden gelmiyordu.
Ee? diye mırıldandı Nicholâs yavaşça.
Ne ee'si? diye sordu Madeline. Soluğu hızlanmış, nerdeyse boğulacak hale gelmişti.
Nicholâs gülümsedi. Onu omuzlarından yakaladı ve kendine çekti. Madeline genç adamm bedeninin sertliğini hissediyordu. Kendini bırak - tı ve ona yaslandı. Nicholâs başını eğdi ve dudaklarını genç kadının boynunda dolaştırmaya başladı. Bu dudakların okşayıcı teması, o akşam içtiği şaraplardan daha fazla başım döndürüyordu.
Genç kadın, kollarını onun boynuna doladı ve Lütfen, işkence etme bana, dedi boğuk bir sesle.
Nicholâs başını eğip ona baktı. Yüzü ciddiydi.
Gözleri kapkara, ama istekle doluydu. Madeline dudaklarını araladı. Nicholâs inledi; başını eğip dudaklarını onun dudaklarına yapış-

tirdi.
Kollarını Nicholas'ın boynuna sıkı sıkıya doladı genç kadın. Bedenini onunkine yapıştırdı.
Daha önce hiç tatmadığı duygularla sarhoş olmuştu.
Madeline de Nicholas kadar arzuluydu.
Nicholas sonunda onu birakıncaya kadar, genç kadın karşısındaki erkeğin de sıkıntı ve acı İçinde olduğunun farkına varmadı. Nicholas sevgiyle hafifçe itti onu.
Tanrım! diye inledi Nicholas; sonra yavaşça içki masasına doğru ilerledi. Kendine sek bir viski doldurdu. İçip bitirdikten sonra döndü, masaya dayanıp Madeline'e bakmaya başladı.

Haklıymışım! diye mırıldandı. Madeline, ben
de insanım. Ne kadar tehlikeli olabileceğimi hiç
düşündün mü?
Genç kadın, Nicholas'ın bakışları karşısında
kızardı. Ama utanmış görünmüyordu. Şimdiye
kadar böyle bir sevişme deneyimi yaşamamış
olduğunu çok iyi anlamıştı. Son birkaç dakikayı
büyük bir arzuyla hâlâ yaşıyor gibiydi.
Beni artık korkutmuyorsun, diye mırıldandı
yumuşak bir sesle. Gözleri parlıyordu. Tam
tersine, seni oldukça... şey... çekici buluyorum.
Nicholas boğuk bir ses çıkardı, odayı geçip
yanına geldi. Omuzlarından sıkıca kavradı ve
Madeline! dedi, Sen, masum kız, böyle davranmamalısın!
Doğru değil bu. Allah kahretsin,
niye güveniyorsun bana? Kendimi kaybetme derecesine
geldiğimin farkında bile değilsin.
Madeline genç adamın ellerinden kurtuldu.
Tamam! dedi. Sesi oldukça soğuk çıkıyordu.
Ne demek istediğini anladım. Döndü ve paltosunu
almak için ilerledi. Çok hoş ve aydın-

latıcı bir akşam için teşekkürler, Mr. Vitale.
Nicholas içini çekti ve yanına yaklaştı. Paltosunu
bir yana atarak onu kendine çekti. Madeline,
Nicholas'ın dudaklarının saçında dolaştığını
hissetti. Soluk soluğaydı. Genç adam,
Şekerim! diye inledi. Seni böyle kollarıma
alıp da normal olarak konuşacak durumda değilim.
İstiyorum seni. Oh, seni çok istiyorum!
Ama, sana karşı duyduklarım, şimdiye kadar
kimseye karşı duyduklarıma benzemiyor. Madeline'i
geriye itip yüzüne baktı. Genç kadın,
Nicholas'ın yüzünün biraz sararmış olduğunu
fark etti. Madeline, kendimden nefret etmeyeyim,
ne olur! dedi.
Madeline kollarını onun boynuna doladı.
Çok utanmaz olduğumu düşünüyorsun, değil
mi?
Nicholas yüzünü onun saçlarına gömdü. Hayır,
tabii düşünmüyorum. Dün de böyle hissettiğini
biliyorum. Ama niye?
Madeline başını salladı. Nicholas, sen delisin.
Üstelik de, yarın sabah belki bütün bunlardan

pişmanlık duyacaksın.
Genç adam başını kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Şekerim, seninle sevişmek isteseydim, beni reddedebilir miydin?
Madeline utancını gizleyemedi, ama hayır anlamında başını kaldırdı.
Öyleyse, dedi Nicholas yumuşak bir sesle,
Ne kadar kibar davranıyorum, görüyor musun?
Madeline'i hafifçe itti. Hadi, saçmalama.
Seni evine götüreyim.
Madeline tekrar paltosunu alırken Nicholas onu seyrediyordu. Duygularını böylesine şiddet-

le şahlandıran bir kadına rastlamamıştı şimdiye kadar. Bir gün önce onu yemeğe davet ederken, hakim olamadığı bir şeylerin olup bittiğinin farkındaydı, ama bu duyguların böylesine güçlü olduğunu şu ana kadar fark edememişti.
Joanna'nm ölümünden beri pek çok kadın tanımıştı.
Yakışıklı ve zengin olmanın getirdiği avantajların farkındaydı. Ama Madeline'in çok farklı olduğunu biliyordu. Bunu nereden anladığını kestiremiyordu, ama Madeline şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan o kadar farklıydı ki, yamlmadığmdan emindi.
Madeline,, Hazırım, dedi yavaşça.
Nicholas, Seni bir daha ne zaman göreceğim?
diye sordu.
Madeline ince omuzlarını silkti. Bilmem.
Nicholas paltosuna uzandı. Peki, yarın?
Madeline başını kaldırdı. Ama yarın... Diana ne düşünür? İçini çekti. İki gece üst üste onu bırakmam nasıl olur?
Nicholas omuz silkti. Niye olmasın? Kaşlarını çattı. Peki, bak, onu da getir. Ben de Maria'ya gelmesini söylerim, birlikte yemek yeriz.
Hadi gidelim.

B E Ş İ N C İ B Ö L ÜM

Ewenwood Gardens'a kısa zamanda vardılar.
Madeline akşamın bitmiş olduğuna üzülüyordu.

O kadar iyi vakit geçirmişti kil Nicholas'dan ayrılmak, sanki bir parçasından ayrılmak gibi, geliyordu şimdi ona...

Yarın sana nereye telefon edeyim? diye sor-
<kı Madeline. Araba apartmanların önünde durmuştu.
Fabrikaya etsen iyi olur, Yarın bütün gün
i'abrikada olacağım. Numarayı biliyorsun, değil
.ui?
Biliyorum. Kim olduğumu filan sormadan he~
uien seni bağlarlar mı?
Nicholas sırıttı. Bağlamalarını söylersem
bağlarlar, diye .iç geçirdi. Telefonunu bekleyeceğim.
Keşke çalışın a saydın. Sen, boş olsaydın.,
ben de bir süre işten ayrılabilirdim ve hırııkie
olabilirdik.
Madeline de içini çekti. Hmm, iyi olurdu!
Artık gitmeliyim. Geç oluyor. Tekrar teşekkür
ederim, Nicholas.
Sadece, Nick de bana, dedi Nicholas yuma-
ak bir sesle. Gözleri ışıl ışıldı. Şeytana da böy~
•e derler biliyorsun. Bana da uygun düşüyor,
öyle değil mi? Pek çok kişi benim ahlaksız olduğumu
düşündüğüne göre-.. '
Öyle misin? diye sordu Madeline, Yüzü bir
gülümseme ile aydınlanmıştı.
Nicholas omuz silkti. Buna kendin karar vereceksin,
diye cevapladı. Madeline gülerek arabadan
indi.
Nicholas, Madeline'in arkasından kapıyı kapattı
ve başını pençemden çıkararak, Uslu dur,
diye mırıldandı. Sonra arabayı çalıştırarak Gardans'daıı
aşağı doğru yavaşça gitti.
Diana hâlâ uyumamıştı. Madeline içeri girdi-
ğinde, yatağında kitap okuyordu. Saat henü
ondu, ama Diana öfkeli görünüyordu.
On dakikadır o arabada oturuyorsun, ded*
suçlar bir biçimde.
Madeline çok şaşırmıştı. Beni gözetliyor muy
dun? J
Genç kız utanmış göründü. Bir arabanın gel-?
diğini duydum, diye açıklamaya çalıştı, pencereden
bakıp kimin geldiğini anlamak istedim.
Arabanın yabancı olduğunu anlayınca da, senin
geldiğini düşündüm.
Anlıyorum Madeline paltosunu çıkarıp
gardroba astı. Söyle bakalım, dedi, Onu be-J
ğendin mi? '

Diana dudaklarını büzdü. Beğenip beğenmediğime
karar verebilecek kadar tanımadım ki,
diye cevapladı soğuk bir sesle. Pek fena görünmüyor.

Madeline'in içi biraz olsun rahatladı. Diana!
dedi kararsız bir sesle, Senden biraz daha
küçük bir kızı var. Yarın akşam onlarla birlikte
yemek yemek ister misin?
Diana annesinin yüzüne bakakaldı. Tek başıma
mı?
Tabii tek başına değil. Madeline içini çekti.
Dördümüz.
Diana omuzlarını silkti ve bir an hic cevap
vermedi. Olur dese mi demese mi, diye düşünüyordu.
Eğer reddederse, büyük bir olasılıkla
Madeline gidip kendi başına onlarla birlikte
yemek yiyecekti. Ama öte yandan, gitmeyi kabul
ederse de, ilişkilerini onayladığını düşüneceklerdi.
Halbuki hiç de onaylamıyordu.
Madeline bir yandan Diana'nın cevabını bek-
70
üyor, bir yandan da soyunuyordu. Kızmm kabul
etmesi için de içinden dua ediyordu. O zaman
Nicholas'ı değerlendirmek için daha uzun
bir zaman bulacaktı.
Diana'nın içinde bir mücadelenin sürüp gittigi
belliydi.
Pekâlâ, dedi en sonunda. Biraz yüzünü asmıştı.
Ama ona hayran olmamı bekleme benden.
Belki de bizim sayemizde biraz eğlenmeyi
umuyordur. Yani, zenginler ve fakirler meselesi.
Acaba 'ötekiler' nasıl yaşıyor, filan...
Gelmeye karar vermene sevindim, dedi Madeline
sakin bir sesle. Daha fazla konuşursa,
soğukkanlılığını kaybedeceğinden korkuyordu.
Diana bile bile ters laflar ediyordu.
Çarşamba günü, Madeline kendini işine veremediğini
fark etti. Akşamın nasıl geçeceği düşüncesi
kâbus gibi çökmüştü üzerine. Diana onu
endişelendiriyordu. Ya çılgınca bir şeyler yaparsa?
Annesini kendi malıymış gibi düşünmeye
o kadar alışmıştı ki!
Madeline sabah kahvesi için verilen aradan
yararlanarak Nicholas'a telefon etti. Bürosundaki

telefonu değil, kantindekini kullandı.
Karşısına hemen Nicholas çıktı. Genç adamın kısık sesini yine duymak hoşuna gitti.
Ee? dedi Nicholas. Nasıl bir karar buyurdular?

Geleceğini söylüyor, dedi Madeline aceleyle.
Ama pek hoş vakit geçireceğimizi sanmıyoru mB.an a güven. Ben Diana'yı idare ederim. Eğer gerekirse tabii.
Tatsız bir şeyler olursa, onun söylediklerine
71
aldırmazsın değil mi? M
Tabii aldırmam. Sevgilim, benim de bir kil zım var. Üstelik de, ben dünyayı tanırım. ÖzeH likle, insanları senden daha iyi bilirim. Hiç eıfl dişelenme. Ne söylerse söylesin, beni şaşırtmâM sı hemen hemen imkânsız. 9
Madeline, telefonu kapattıktan uzun bir sür sonra bile, bu sözleri düşünüyordu hâlâ. Nicm holas'ın söylediklerinin doğru olup olmadığını eğer kendisiyle ilgili gerçeği öğrenirse, ne yal pacağmı düşündü- Kendisinin genç, masum v * çok hoş olduğunu düşünüyordu. Gerçekleri öğfjl renince de böyle düşünmeye devam edecek miyıj di? 1
O akşam, Nicholas saat yedi buçukta onlar® almaya geldiğinde, giyinmiş, hazır bekliyorlar-! dı. , f
Diana çok kuşkucu görünüyordu. Ama Nic-| holas'ın çok yakışıklı bir adam olduğunu kabulj etmek zorunda kaldı. Açık mavi bir smokin ce-j ket giymişti genç adam. Sakin ve kendinden; emindi. Madeline, onu görünce, her zamanki gi-1 bi başının döndüğünü hissetti. i
Stag oteline vardılar ve hemen Nicholas'ın] dairesine çıktılar. Diana çok az konuşmuştu yol- \ da. Çevresine bakmıyor, etrafını seyretmeye dal- < mış görünüyordu. Otel düşündüğü kadar göz kamaştırıcıydı. Nicholas'ın dairesi Madeline gibi Diana'nın da nefesini kesti. İçeri girdiklerinde, oturduğu koltuktan kalkıp yanlarına gelmekte olan ufak tefek esmer kız* fark edemedi önce.
Madeline, bu Maria dedi. Nicholas. Madeline

in bileğini sıkıca kavramıştı. Mana, bu Mrs
• 72
Scott.
Maria Vitale, Nicholas'ın anlattığı sorumsuz genç kızdan çok farklıydı, Saçları uzundu ve kulaklarının arkasından bukleler halinde dökülecek şekilde yukarı kaldırılmıştı. Lacivert kadifeden bir pantolon takım giymişti.
Najılsmız? dedi Madeline'le el sıkışırken.
Bakışları sıcak ve dostçaydı.
Merhaba Maria, dedi Madeline gülümseyerek ve Nicholas'a baktı. Genç adamın gözlerinden bir şey anlamak imkânsızdı, ama Madeline' in şaşkın ifadesinin onu eğlendirdiği belliydi.
Sonra döndü ve Diana gel, kızımla tanış, dedi Nicholas.
Diana, istemeye istemeye ilerledi. Maria Diana'nın da düşündüğü gibi değildi. Kendi tedirginliğini hissetti ve bundan ötürü de yüzünü astı.
Nicholas Madeline'e dönüp, Aşağıda yemek ister miydin? diye sordu.
Evet, sanırım daha iyi olur, diye cevapladı genç kadın yumuşak bir sesle ve Nicholas'ın gözlerinin içine bakarak.
Pekâlâ! Önce bir içki içelim, aşağıya daha sonra ineriz. İçki koymak için odanın diğer köşesine doğru ilerledi Nicholas. Ne içersin? Dünkü gibi mi olsun?
Madeline başını salladı. Genç adam yine sordu:
Sen ne içersin Diana? Buzlu portakal suyu mu, yoksa gazoz gibi bir şey mi?
Ben portakal ile limon suyunu karıştıracağım, dedi Maria babasının arkasından giderken.
Sen de aynısından ister misin Diana?
Madeline, 'İnşallah bir terslik etmez' diye dü~
73
şündü. Ama Diana kibarca cevapladı: Teşekf kür ederim, isterim. J
Ellerine içkilerim alıp oturdular. Nicholâs v*
Madeline birer sigara yaktılar.
Maria, genç kadına bakarak sordu: Bütü hayatımzca Otterbury'de mi yaşadınız?
Madeline başını salladı. Hayır. Londra'd

doğc[um, beş yıl öncesine kadar da orada otu
ruyordum.
Öyle mi? Londra'yı severim. Maria deri
derin iç çekti. İngiltere'ye en az beş altı
geldim. Londra'da yaşamak isterdim; hiç değilse,
yılın bir kısmında.
O zaman, bir İngilizle evlenmen gerekir,
dedi Nicholâs şaka yaparak. Ama Maria başını
salladı.
Bir İtalyanla evleneceğimi sanıyorum, dedi
düşünceli bir ifadeyle. İtalyanlar çok yakışıklı
oluyorlar. Öyle değil mi Mrs. Scott?
Madeline baba-kızın bu açıkyürekli konuşmaları
karşısında her zamanki gibi sıkılganlık
hissetti. Pek fazla İtalyan tanımıyorum, diye
cevapladı alçak bir sesle.
Herhalde yakında tanırsınız, dedi Maria gülümseyerek.
Genç kadın başını eğdi. Cevap vermemeyi yeğlemişti.
Maria, Diana'ya döndü. Sen ne dersin?
diye sordu. Diana'yı da konuşmaya çekmek
istemişti.
Diana konuya karşı ilgi duymadığını göstermek
ister gibi omuz silkti. Evlenmek istediğimi
sanmıyorum, diye soğuk bir cevap verdi.
Bana kalırsa, bir kadın için meslek sahibi olmak,
bir erkeğin esiri olmaktan daha önernli-
74
dir.
Madeline sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti.
Kızının, sorun yaratmak niyetinde olduğu
anlaşılıyordu. Tam Diana'yı azarlayacak bir söz
söylemek üzereyken, Nicholâs elini kaldırdı ve
iskemlesinde öne eğildi.
Bir erkeğin esiri ha! diye gülümsedi. Bu
konuda sen neler biliyorsun acaba, Diana?
Diana huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Karılarının
her zaman emirlerine amade olmasını
çoğu erkeğin istediğini biliyorum, dedi somurtarak.
Belirli birini düşünerek mi konuşuyorsun?
diye sordu Nicholâs alaycı bir şekilde. Benim
tanıdığım erkeklerin çoğu evlerinin sorumlulunu
yüklenmede olsun, çocukların yetiştirilmesinde
olsun, aktif bir rol oynarlar. Evlilik bir
evi idare etmekten çok daha farklı bir şeydir.

Diana yüzünü buruşturdu. Nicholâs m ne düşündüğünü öğrenmek istemiyordu zaten. Neyse,
dedi, Bir adamın fikirlerini anlatmasını dinleyip sıkılmaktan daha zevkli şeyler yapmayı tercih ederdim.
Madeline dehşete düştü. Nicholâs ise sadece kaşlarını kaldırmakla yetinmişti. Gözleri parlıyordu hâlâ. Dudaklarında hafif bir gülümseme de vardı. Onun bu tavrı, kendini gülünç duruma düşürdüğünü hatırlatıyordu Diana'ya.
Akşam hiç de eğlenceli geçmiyordu. Diana' nm tavrı hepsini etkilemişti. Yemek bitip de dönme vakti geldiğinde, Madeline sevindi. Nicholâs da, Maria da Madeline'i rahatlatmak için ellerinden geleni yapmışlardı ama, genç kadın eve dönmekten başka bir şey düşünemez ol- muştu.
Nicholas saat dokuz buçukta onları evlerinej bıraktı. Apartmanın önüne geldiklerinde, NicJ holas arkasına dönerek,
Diana, sen çık yukarı, bir sakıncası yoksa dedi. Ben annenle bir şey konuşmak istiyo rum.
Diana tek kelime etmeden arabadan ind Nicholas'a yedikleri nefis yemek için teşekk bile etmek gereğini duymamıştı. Diana gittik ten sonra, Madeline genç adama üzüntüyl baktı. \
Ne kadar kötü bir akşam geçirdik, dedi mutsuz bir ifadeyle. Bizim hakkımızda neler dü şünüyorsundur kimbilir.
Nicholas Madeline'in başını okşayarak düşün celi düşünceli yüzüne baktı. Diana'nın yaptık larınm seninle ne ilgisi var? dedi. Anlayama dığı bir şeyler döndüğü için korküyor ve ne ya pacağmı bilemiyor sadece. İçini çekti. Ben d pek bir şey yapamadım, değil mi£
Madeline başını genç adamm omuzuna da yadı. Böyle hissetmesi için hiçbir neden yok Bütün bu yıllar boyunca onu kıradek bir şey yapmayacağımı öğrenmiş olması gerekirdi, dedi.
Nicholas'm dudakları yanağını okşadı. Gitsem iyi olacak, dedi istemeyerek. Yarm görüşebilir miyiz?

Genç kadın kaşlarını çattı. Öbür güne bıraksak, olur mu acaba? dedi korka korka. Diana'nın anlamasını sağlayabilmek için biraz zamana ihtiyacım var.
Pekâlâ. Yemek yeriz birlikte, oldu mu?
76
Madeline arabadan indi. Başını çevirip genç adama baktı. Beni anlıyorsun, değil mi Nicholas?
 dedi.
Nicholas gülümsedi. Çalışıyorum! diye* cevap verdi. Sonra kaşlarını çattı. İki gün sonra seni almaya geldiğimde, hazır ol. Bir an Madeline'in yüzüne baktı ve gaza basıp gözden kayboldu.
Genç kadın içeri girdiğinde, Diana yatağına girmiş uyuma taklidi yapıyordu. Kızını uyandırıp tartışmaya girişmekle bir şey elde edemeyeceğini düşündü ve sessiz sedasız o da yatağına girdi. Diana'ya iyi geceler bile demedi.
Sabah olunca, Diana tek kelime etmeden okula gitti. Madeline, onunla konuşmak istiyordu, ama kızını durdurmadı.
Madeline başını kaldırmadan çalıştı okulda.
- Zihni hâlâ bir akşam önceki yemekteydi.
Akşam eve geldi ve Diana'yla birlikte yemeğe oturdular. Yemekte, Bu akşam da çıkıyor musun?
 diye sordu kızı.
Madeline başını kaldırdı. Hayır, çıkmıyorum. Niye sordun? Kızına karşı anlayışlı davranacak gibi hissetmiyordu kendini.
Diana omuz şilkti. Sadece merak ettim! dedi önemsemez bir ifadeyle. Bana kızgın mısın?
Madeline Diana'nın yüzüne baktı. Niye kızgın olayım? a;ye sordu soğuk bir ifadeyle.
Diana biraz utanmış gibi görünmek nezaketini gösterdi. Neyse, hiç aldırmıyorum zaten.
Onlarla birlikte yemek yemek istemediğimi söylemiştim sana. Bize uygun insanlar değil onlar.;
Çok bencil Ve kaba bir kızsm, dedi Madeline Güçlükle konuşuyordu, Ama ne söylersen
77
söyle, beni etkileyeceğini sanma. Ne yapacağıma kendim karar verecek yaştayım.
Kendini gülünç duruma düşüreceksin! diye

bağırdı Diana.
Genç kadın yumruklarını sıktı. İlk aklına gelen, Diana ya bir tokat atmaktı. Annesiyle böyle konuşmaya hakkı yoktu.
Ama, tokat atmadı. Masadan kalkıp yatak odasına girdi ve kapıyı kapadı.
Ertesi akşam Madeline hem gitmek için hazırlanıyor, hem de kızının dostluğunu, bir haftadan bile az bir zamandır tanıdığı bir adam uğruna tehlikeye atmakla doğru yapıp yapmadığını düşünüyordu. Ama Nicholas ile buluşmak üzere aşağı indiğinde tüm kuşkuları dağıldı.
Genç kadın bir etek ceket giymişti o akşam. Çünkü hava soğuk değildi ve palto giymesine gerek kalmamıştı. Kahverengi tüvit tayyör çok yakışmıştı ona. Saçlarını arkasında topuz yapmıştı. Ensesinde de küçük kumral bukleler oluşmuştu. Bahar nihayet gelmiş gibiydi. Hava ılık ve temizdi. Uzaktan, nehirden gelen su sesi Madeline'in sinirlerini yatıştırdı biraz. Ansızın, yaptığının doğru olduğunu hissetti.
Nicholas arabaya binmesine yardım etti. Kendisi de yanına bindi. Arabayı çalıştırmadan önce, gözleriyle onu adeta okşadı. Araba çalıştı ve Gardens'dan çıktılar.
O akşam, Otterbury de kalmadılar. Kentin dışında küçük bir köy olan Highnook a doğru yol aldılar. Burada, Madeline'in varlığından bi~

le haberdar olmadığı küçük bir otel vardı. Nicholas onu bu otele götürdü. Arabayı otelin önünde park etti.
Arabadan inmeden önce, genç adam Madeline'e döndü.
Yalnız olmamamız belki de daha iyi olur diye düşündüm, dedi. Bir sakıncası var mı?
Madeline gülümsedi. Seninle birlikte olduktan sonra, benim için hiç fark etmez, dedi.
Nicholas bir an genç kadını kendine çekti ve dudaklarından öptü.
Kötü bir haberim var, diye mırıldandı yavaşça. Dudakları Madeline'in kulağını okşuyordu.
Yarın eve dönmem gerekiyor.
Roma'ya mı? Madeline'in sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Maalesef öyle! Genç kadının gözlerini öptü.
Beni önleyecek misin?
Madeline derin derin içini çekti. Saçmalama!
diye mırıldandı keyfi kaçmış bir tavırla.
Bu sorunun cevabını biliyorsun. Yüzünü hemen
Nicholas'ın ellerinden çekti.
biNrkiacçh oglaüsn lgüüğlüünmes egdiide ceBğiimliy.or um. Ama sadece
Madeline şaşkınlıkla baktı. Temelli döndüğünü
sanmıştım, dedi.
Nicholas keyifli keyifli güldü. Biliyorum.
Nasıl tepki göstereceğini anlamak istedim.
Genç kadın başını salladı. Çok kalpsizsin!
dedi onu suçlar gibi.
Öyle mi düşünüyorsun? Nicholas, Madeline'e
gülümsüyordu. Madeline genç adamın yüzünü
avuçlarına aldı. Onunla bu kadar yakın
bir ilişki içinde olabilmek olağanüstü bir şeydi.
79
Dudaklarını hafifçe Nicholas'ın dudaklarına
değdirdi. Onda arzu uyandırıyor, ama bu arzuyu
karşılamıyordu Nicholâs, genç kadının istediği
gibi davranmasına bir an izin verdi. Sonra
onu kollarıyla sıkıca sardı ve kendi bedenine
yasladı. Böyle sürüp gitmesine nasıl dayanacağım,
bilmem, diye mırıldandı en sonunda.
İkisinin de duyguları uyanmış, soluk soluğa
kalmışlardı.
Madeline başını salladı. Benimle birlikte olmaya
devam etmek istediğinden emin misin?
diye sordu. Sadece vakit geçirmiyorsun, değil
mi?
Nicholâs genç kadının başını tutup kaldırdı.
Gözlerinden öfke fışkırıyordu.
Herhalde, senin o küçük kız bu fikirleri sokuyor
kafana, diye mırıldandı öfkeyle.
Evet, o söyledi, diye itiraf etti Madeline yorgun
bir ifadeyle. Nicholas'ın elini tutup boynuna
götürdü. Elini tuttuğu zaman parmaklarına
sert bir şey değmişti Genç adamın elini indirip
bu sert şeyin ne olduğuna baktı. Nicholas'ın
küçük parmağına taktığı pırlantalı bir şövalye
yüzüğüydü bu. Bir servet değerindeydi herhalde.
Beğendin mi? diye sordu Nicholâs. Madeline'in
parmaklarını yüzüğün üzerinde gezdirdiğini

görmüştü. Yüzükte, altın bir zemin üzerinde
Nicholas'ın isminin baş harfleri işlenmişti.
Nicholâs başını salladı. Joanna'yla, evlenmeden
birkaç ay önce tanışmıştık, Şirketin
Amerika'daki fabrikasına gitmiştim. Babası,
Detroit'teki fabrikayı yönetiyordu. O sıralarda
genç ve tecrübesizdim herhalde. Joanna'nm
80
çeşitli ülkelerde lüks bir hayat yaşama fırsatı
bulabileceğini düşünerek beni seçtiğini anlayamadım.
Neyse! Hamile kaldı. Bundan hiç hoşlanmadı
ve beni hayatmı mahvetmekle suçladı.
Bebek maalesef prematüre doğdu. Joanna da
klinikteyken bir mikrop aldı ve çok zayıf düştü.
Farkında olmadan omuzlarını kaldırmıştı.
Kısa bir süre sonra öldü. Doğal olarak, ben de
kendimi suçladım. Ama zaman her şeyi iyileştiriyor.
Maria da zaten bana yaşama isteği vermişti.

Çok üzüldüm dedi Madeline dudağını ısırarak.
Nicholâs içini çekti: Bütün bunların üzerinden
çok zaman geçti artık. Sonra parmağındaki
yüzüğü çıkardı. Madeline'in elini ellerine
aylüdzıü, ğnüinküâ ht aykütız. üğünü çıkararak yerine kendi
Madeline şaşkınlıkla Nicholas'ın yüzüne baktı.
Genç adam, Sevdiğim için yüzüğümü verdiğim
ilk kadınsın, dedi.
Madeline yüzüğü parmağında çevirdi. Ama
bunu takmam imkânsız, Nick! dedi.
Niye? diye sordu Nicholâs. Madeline'in saçlarındaki
tokaları yavaşça çıkardı. Madeline'in
saçları omuzlarına döküldü. İşte, şimdi oldu,
şimdi saçlarını okşayabilirim.
Madeline, Nicholas'ın kollarında titredi. Sonunda
Nicholâs bıraktı onu, Pazartesi günü
seni Roma'dan ararım, dedi. Vilentia'ya da
gitme olasılığım var. Nerede olursam olayım,
seni ararım. Yarın sabah hareket edeceğim.
Pazartesi ile sah bütün gün çalışacağım. Çarşamba
ya da perşembe geri dönerim. Ben yok-
81
ken yüzüğü tak, ne olur!
Madeline duraladı. Peki, diye fısıldadı sonunda.
İstiyorsan, takarım.

Yaklaşan ayrılık nedeniyle, akşamın geri kalan kısmı hem acı, hem tatlı geçti. Madeline, önündeki birkaç günün ona yıllar gibi geleceğini biliyordu.
Genç adam, Madeline için kendisinin gitgide daha büyük bir anlam taşımaya başladığını; onun da kendisi için, bu kadar kısa bir zamanda ne kadar önemli olmaya başladığını fark ediyordu. Ona neler hissettiğini söylemek, kendisiyle, gelip bir an önce evlenmesi için yalvarmak istiyordu, ama söylememeye karar verdi.
Çok' erkendi henüz. Madeline bir komplo peşinde olduğunu düşünebilirdi. İtalya'dan dönünceye kadar sabretmesi gerekiyordu.
Madeline'i evine bırakıp, hiç beklemeden ayrıldı. Elinden geldiği kadar sık aramayı vaat etmişti. Madeline'in evde telefonu olmadığı için, ancak okula telefon edebilecekti.
Bunu izleyen günlerde, genç kadın, bir boşlukta yaşıyordu sanki. Bu boşluktan ancak Nic-]
holaş telefon ettiği zamanlarda çıkıyordu. Genç adam, söz verdiği gibi, pazartesi öğleden sonra j
telefon etti. Sesi o kadar netti ve yakından ge- i
liyordu ki, onun başka bir ülkede olduğuna inanası gelmedi. Nicholas yolculuğundan, daha sonra Roma'daki fabrikanın yöneticisiyle görüşmesinden söz etti. Onu özlediğini belirtti, ama aralarında kilometreler varken, bu konuda çok fazla söz' etmemeyi yeğlemişti.
Nicholas'ın gittiğinden Diana'ya söz etmemişti Madeline. Genç kız da yüzüğü fark ettiyse bile hiç belli etmiyordu.
Cumartesi günü Adrian gelip, her hafta gittikleri yemeğe bu hafta da gidip gitmeyeceklerini sordu. Madeline şaşırdı, ama bir cevap vermesi gerekiyordu, tabii, istersen! dedi.
Adrian kaşlarını çattı. O Tanrının cezası İtalyanla hâlâ görüşüyor musun? diye sordu.
Madeline, Nicholas'la buluştuğunu Adrian'ın bilmediğini düşündüğünden, şaşırdı. Bunun üzerine Adrian açıkladı, Ha, dün kentte Diana'
yı gördüm; Vitale ile çıktığını o söyledi.
Genç kadın kızardı. Pek görmüyorum, dedi.
Şu sıra Roma'da kendisi.

Adrian şaşırmıştı. Roma'da mı? Bu kadar çabuk mu döndü?
İşi varmış, dedi Madeline. Adrian'ın gözlerine bakmamak için parmaklarının ucuna dikti gözlerini.
Pekâlâ. Adrian gitmek için döndü. Her zamanki saatte gelirim.
Oldu Madeline Adrian'a baktı. Adrian...
Adrian durdu. Madeline'in sesinin tonu onu şaşırtmıştı.
O günkü konuşmamızın tekrarlanmasını istemiyorum. Bana nutuk, da atma. Eğer birlikte çıkacaksak, şey... şey hakkında, Mr. Vitale hakkında tek söz etmek yok.
Pekâlâ, dedi Adrian soğuk bir sesle. Onun da yüzü kızarmıştı. Bir şeyler söylemeye çalıştığı belliydi. Diana... Diana nasıl karşılıyor bunu?

Sana söylemedi mi? Madeline'in sesi buz gibiAydnil.a dığım kadarıyla Vitale'ye pek bir iti-
83
razı yok, dedi Adrian yine soğuk bir ifadeyle; Kendi deyimiyle, 'senin genç görünme heve*j sine1 kızıyor. i
Ne? Madeline dehşete düşmüştü. Adrian'laİ kendisine ilişkin bir tartışma açma hakkını nereden bulmuştu Diana?
Adrian, sıkılmış görünme kibarlığını gösterdi Ben... şey... ben tabii kızdım ona, dedi aceleyle.
Madeline kaşlafmı çattı. Öyle mi? Yoksaj teşvik mi ettin? Diâjıa senin müttefikin, benimi değil. j
Adrian kaşlarını çattı ve parmağıyla yaka-! sim gevşetmek ister gibbir hareket yaptı. 1
Pek nazik bir söz değildi bu, Madeline.]
Haksız değilim, diye cevap verdi genç kadın kızgınlıkla. j
Diana senin kızın, Madeline.
Bunu unutma fırsatı veriliyor mu bana, der-1 sin? diye bağırdı ümitsizce. Hadi git Adrian, j beni yalnız bırak, lütfen!
Diana'nın bir babaya ihtiyacı vâ*\ dedi Adrian hırsla.
Madeline başını salladı. Sen hiç pfcs demez 5 misin Adrian? Seni sevmiyorum. Aşktan başka

bir nedenle de evlenmek istemiyorum; bunu an- .
layamıyor musun?
Adrian'm yüzü gerginleşti. Vitale ile tekrar j
görüşmek niyetinde inisin? '
Evet, evet niyetindeyim! Madeline neredeyse
avaz avaz bağırıyordu.
Adrian başım salladı. Onu ciddiye almıyorsun,
değil mi? İşi ve işle birlikte giden diğer
zevkli meşguliyetleri sırasında yüzlerce kadınla
karşılaşıyordun Onun yaşadığı hayat ve yattığı
kadınlar hakkında en ufak bir fikrin var
mı?
Kes artık!
Kesmeyeceğim! Birinin senin aklını başına
getirmesi gerek! Yahu, belki de şu anda bile
onu Roma'da bekleyen bir kadın vardır! Onun
ne yaptığını ne biliyorsun sen?
Madeline ne yaptığını bilmeden Adrian'ın suratına
bir tokat attı. Adrian eli yanağında,
öylece kalakaldı.
Genç kadın, yaptığına fena halde pişman olmuştu.
Bir sandalyeye çöktü. Çok üzgünüm
Adrian, dedi yorgun bir sesle. Ama bunu istedin
sen!
Adrian yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü.
Bu akşam beni görmek isteyeceğinden emin
misin? diye sordu.
Bu sana bağlı, öyle değil mi? dedi Madeline
içini çekerek.
Adrian gittikten sonra Madeline işine devam
etti. Nicholas'la birlikte olmasının önünde o
kadar çok engel vardı ki. En başta, genç adamın
parası ve mevkii vardı. Eğer Nicholas mütevazi
bir aylıkla geçinen bir insan da olsaydı,
onunla hayatını birleştirmeye aynı derecede istekli
olurdu. Ama buna kim inanırdı ki? Sonra
Diana vardı. İkisinin beraberliğine iyice karşıydı
Diana. Adrian Diana'nın aslında Nicholas'a
bir itirazı olmadığını söylemekle ne kastetmişti?
Bunu anlayamamıştı Madeline.
Düşünceleri uzayıp gidiyordu. Sonra kendisiyle
ilgili şu durum vardı: Nicholas bütün ger-
çeği öğrenmek isteyecekti. Onunla evlenip, sonra
başkasından duymasını göze alamazdı. O zaman

ne tepki göstereceğini bilemezdi. Her şey çok karmaşık ve sinir bozucuydu.

A L T I N C I B Ö L ÜM

Cumartesi akşamki yemek pek başarılı geçmedi. Adrian elinden geleni yaptı, ama Madeline onun mutlu olmadığını biliyordu. Diana ateşkes ilan etmiş gibi görünüyor; her şey, görünüşte iyi gidiyor gibiydi. Bu mutlu tabloyu bozan tek olay cumartesi sabahı Madeline'e kırmızı güller gelmesi oldu. Diana, Nicholas'ın, uzaktayken bile annesini unutmadığını ve unutulmak da istemediğini anlamıştı.

Ama Madeline hâlâ keyifsizdi. Crown'daki yemek nefisti, ama Madeline pek az yedi. Tatlılarını yerlerken, neşeli bir ses duydular:

Oo, kimler var, kimler! Madeline ile Adrian değişik bir telaffuzla söylenen bu sözlere şaşırıp sahibini aradılar. Madeline, bir an Nicholas'ın dönmüş olabileceğini düşündü. Ama gelen, Harvey Cummings'di.

Merhaba Harvey, dedi gülümseyerek. Yüzü biraz olsun aydınlanmıştı. Hiç değilse, bu adam, Nicholas'ın arkadaşıydı. Yanında Harvey varken, kendini Nicholas'a daha yakın hissediyordu. Ne de olsa iyi arkadaştılar. Seni gördüğüme sevindim, dedi Harvey'e.

Harvey Adrian'ı tanıdı ve kibar bir şekilde selam verdi. Sonra, Bakın, Mary-Lee ve Paul Lucas ile birlikteyiz. Siz de bize katılsanıza, dedi. Yakınlarda bir yere dans etmeye gidiyoruz. Ne dersiniz?

Madeline Adrian'a baktı. Dans etmeyi pek sevmediğini bilirdi.

Yok, herhalde gelmeyiz, diye mırıldandı sessizce. Biz yemekten sonra genellikle doğru eve döneriz. Yine de teşekkürler, Harvey.

Harvey somurttu. Eh, pekâlâ! Nasıl isterseniz. Adnan'ı başıyla selamladı ve arkadaşlarının yanma dönmek için ayrıldı.

Madeline şarap kadehinden bir yudum alırken, Adrian, pırlanta yüzüğü işte o zaman gördü. Çözleri büyüdü ve dehşetle, Bunu nereden buldun? diye sordu. Nikâh yüzüğün nerede?

Nick. verdi, dedi Madeline. Adrian'ın neden söz ettiğini hemen anlamıştı. Çok güzel, değil mi?
Çok güzel! diye onayladı Adrian yüzüğü inceleyerek. Paha biçilmez bir şey bu. Şu taş kakmalar şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en eşine rastlanmaz işçilik.
Madeline kalbinin çarptığını hissetti. Nicholâs, yüzüğün bu kadar değerli bir şey olduğunu söylememişti.
Belki de yanılmışımdır, dedi Adrian içini çekerek. Vitale sana bu yüzüğü verdiğine göre, pek de gönül eğlendirmek niyetinde olmayabilir.

Eve döndüklerinde, Adrian her zamanki gibi içeri girdi. Madeline bilerek mi yaptıklarını kestiremedi, ama Diana'yla ikisi ne kadar iyi an-

laştıklarmı bir güzel sergilediler. Genç kadın yine eskisi gibi huzursuz hissetmeye başladı kendini.
Ertesi hafta pek yavaş geçti. Nicholas arada bir telefon ediyordu. Madeline ile Diana'nm ilişkisi biraz düzeldi. Ama genç kadın bunun geçici olduğurju biliyordu. Nicholas'm birkaç gün olarak tahmin ettiği ayrılık uzayacağa benziyordu. Telefon etmeye devam ettiği halde, Madeline sesinde uzak bir ifade sezer gibi oluyordu.
Bir hafta sonra pazar sabahı kapı çalındı. Madeline kahvaltıdaydı.
Diana uyuyordu. Genç kadın da henüz giyinmemişti. Hafifçe titreyerek kapıyı açtı. Karşısında Nicholas'ı bulacağını sanmıştı. Ama Maria'ydı gelen. Kırmızı ipekli bir elbise ve beyaz bir hasır şapka giymiş olan genç kız son derece hoş görünüyordu.
Merhaba, dedi gülümseyerek, İçeri girebilir miyim?
Madeline hemen geriye çekildi. Tabii! dedi. Kötü bir haber kuşkusuyla kalbi sıkışmıştı. Maria niye gelmişti? Sabahın bu saatinde hatırını sormak için uğramış olamazdı.
Genç kız içeri girdi. Hoşlanmış bir ifadeyle

etrafına bakınmaya başladı. Ne kadar güzel
bir oda! dedi içtenlikle. Kendinize ait bir dairenizin
olması güzel bir şey herhalde. Herkes
istediği gibi davranabileceği bir yere sahip olmalı
bence. Madeline'e baktı. Nick istedi gelmemi,
dedi.
Madeline'in elleri, sabahlığının kuşağını sıkı
sıkıya kavradı. İngiltere'ye döndü mü?
Hayır. Telefon "etti dün. Geç saatte.
88
Öyle mi? Madeline fazlaca meraklı görünmek
istemiyordu.
Evet Maria kanepeye oturdu. Oldukça canı
sıkkın gibi geldi bana, dedi.
Madeline'in midesine bir sancı saplandı. Öyle
mi? dedi hafifçe. Niye?
Maria kaşlarını çattı. Geçen hafta ortasında
burada olacağını umuyordu, diye cevapladı.
Galiba sizin bunu başka şeylere yoracağınızdan
korkuyor.
Madeline duraksadı. Yani, benim bunu hoş
karşılamayacağımdan mı endişeleniyor?
Maria içini çekti: Evet. Bunu söylemek istiyordum.

Genç kadın kuş gibi hafiflediğini hissetti.
Kahkahalar atmak geliyordu içinden. O kadar
hafiflemiş hissediyordu ki kendini! Sen de bunun
için mi geldin? diye bağırdı.
Maria başını salladı. Sizinle bugün telefonda
konuşmak istiyor. Siz okuldayken telefon
edip o şekilde konuşmaktan hoşlanmıyor galiba.

Ah, öyle mi? Belki de Nicholas'm sesinde
fark ettiği o hafifçe uzak ifade bundandı.
Babamı... babamdan hoşlanıyorsunuz, değil
mi? dedi Maria aniden.
Madeline başım salladı. Bu skni rahatsız ediyor
mu?
Yo, etmiyor, ama itiraf etmeliyim, babamın
hareketlerinden dolayı kendisine karşı sorumluluk
duyduğum ilk kadın sizsiniz.
Bunu oldukça soğukkanlılıkla karşılıyorsun.
Nick'le ilgili olarak mı? Galiba öyle. Bunca
yıldır onunla birlikte yaşayıp da, onu oldukça

89
iyi tanımamam imkânsızdır zaten, öyle değil
mi? Maria biraz kendine güvensiz görünüyordu.
Olağanüstü... olağanüstü bir insandır o!
Ona taparım.
Madeline boşalan kahve fincanını mutfağa
götürürken, bir kapı açıldı ve pijamalar içinde,
siyah saçlarını karıştırarak Diana girdi odaya.
Maria'yı görünce durdu. Gözlerine bıkkın bir
ifade geldi.
Merhaba, dedi Maria rahat bir ifadeyle. İyi
uyumuşa benziyorsun.
Diana gülmedi. Baban da burada mı? diye
sordu hiç çekinmeden.
Maria başını salladı. Hayır, yalnızım.
İyi öyleyse. Diana eline bir tarak aldı ve
darmadağın saçlarını taramaya başladı.
Maria Diana'nın kabalığının üstünde durmamaya
karar verdi. Eğer Diana çocukça davranmak
istiyorsa, buna engel olamazdı.
Seslerini duymuş olan Madeline mutfaktan
çıktı. Biraz daha kahve yaptım, Diana, dedi.
İster misin?
Lütfen. Diana tarağı bıraktı ve döndü. Fincanı
alıp koltuklardan birinin koluna oturdu.
Düşünceli bir yüzle karşısındakilere bakıyordu.
Dışarı çıkacak mısın, Diana? diye sordu
Madeline.
Jeff'le birlikte okula gideceğiz, dedi Diana
kısaca. Okuldaki küçük çocuklar kriket çalışacaklar.
Jeff de onları çalıştıracak.
Jeff? dedi Maria gülümseyerek, Erkek arkadaşın
mı Diana?
Diana küçümser bir ifadeyle baktı. Tabii!
dedi soğuk bir ifadeyle. Kahvaltı istemiyorum
90
Düzenleme Ser reS
anne. Hazırlanacağım.
Diana fincanını bırakıp, yatak odasına doğru
giderken, genç kadın endişeyle Maria'ya baktı.
Üzgünüm, dedi huzursuz bir ifadeyle. Diana,
kabul etmesi gereken şeyleri kabullenmek
istemiyor.
Maria kollarını açtı. Ama kabullenmesi gerekecek,

değil mi? diye mırıldandı dikkatle
Madeline'e bakarak. Babamın ciddi olduğunun
farkındasınız sanırım.
Madeline yanaklarının alev alev yandığını
hissetti. Nereden çıkanyorsun bunu? diye
sordu, sesi titriyordu.
Ben onu tanırım, dedi Maria kendinden emin
bir ifadeyle. Bana bu şekilde tanıştırdığı ilk
kadınsınız üstelik.
Madeline kuşkularının dağıldığını hissetti. Şu
son günlerde çektiklerinden sonra Maria'nın
sözleri ilaç gibi gelmişti.
Birkaç dakika sonra, Diana pantolon ve Madeline'in
anorağını giymiş olarak odadan çıktı.
Onlara küçümser bir ifadeyl'e baktı, Saat on
buçuk, dedi. Jeff biraz sonra burada olur. Babasının
kamyonetiyle gelip alacak beni.
Birkaç dakika sonra da kapı çalındı ve Diana
kapıya doğru fırladı. Kısa bir süre için Jeff'i
içeri aldı. Maria'ya yakışıklı erkek arkadaşını
gösterip onu kıskandırmaya çalışıyordu. Ama
hiç de başarılı olamadı.
jeff Maria'yı görünce, şaşkınlıkla bakakaldı.
Diana hata yaptığını fark etmişti. Ama başladığı
şeyi sürdürmesi gerekiyordu.
Maria, dedi, bu Jeff Emerson. Jeff, bu Ma-

ria Vitale.
İsmi tanıyan Jeffin gözleri faltaşı gibi açıldı.
Maria'nm aksanı, yamlmadığmı gösteriyordu.
Merhaba Jeff, dedi Maria rahat bir ifadeyle.
Kanepede pek rahat bir şekilde oturuyordu.
Merhaba, diye mırıldandı Jeff. Kırmızı elbise
içindeki kız, gözlerini kamaştırmış gibiydi.
Maria ile Jeff birbirlerine bakarken, Diana'
nın gözlerinden öfke fışkırıyordu. Maria pek eğleniyordu.
Küçük yaştan beri erkeklere karşı
nasıl davranması gerektiğini bilirdi. Çekiciliğini
de babasından almıştı.
Hazır mısın Jeff? diye sordu Diana öfkeyle.
Seni bekliyorum.
Efendim? Jeff olduğu yerde döndü. Bir an
için Diana'yı unutmuştu. Evet... evet, hazırım.
Hasça kalın Mrs. Scott. Hoşça kal Maria.

Maria başını eğdi. Genç kadir, kapıyı onların ardından sabırsızca kapadı. Yalnız kaldıklarında, Diana'nın Jeff e neler söyleyeceğini merak ediyordu. Odadan çıkarlarken Diana çok öfkeli görünüyordu.
Üzülmeyin, dedi Maria anlayışlı bir ifadeyle.
Buraya nasıl geldin? diye sordu Madeline bir sigara yakarak.
Harvey getirdi. Harvey Cummings yani.
Ha, anladım. Sonra gelip seni alacak mı?
Evet, saat on bir sıralarında geleceğini söyledi. Dün sizi görmüş.
Evet. Crown otelinde. İkimiz de orada yemek yiyorduk.
Maria şaşırmış göründü. Yalnız mıydınız?
Madeline kızarak başım salladı. Adrian Sinclair diye bir adamla birlikteydim. Baban tanıyor. Bir okulun müdürü, benim de patronum.

Anlıyorum. Maria pabuçlarının burnuna baktı. Nick itiraz etmiyor mu? Yani başkasıyla çıkmanıza?
Madeline omuzlarını silkti. Niye itiraz etsin? Adrian'dan bir kötülük gelmez.
Maria gülümsedi. Tabii! Sadece şaka ediyordum.

Madeline Harvey gelmeden önce gidip giyinmeye karar verdi. Pantolon ve bluz giydi. Saçlarını da başının tepesine topladı. Sonra Maria'yla kanepeye oturup konuşmaya daldılar.
Maria konuşkandı. Madelin'e Nick'in Romadaki evini ve orada oturan annesini anlattı.
Babaannem harika bir kadındır! dedi gözleri ışıldayarak. Daha altmışına bile gelmedi. Nick'i doğurduğunda on sekiz- yaşındaymış. Ne kadar harika, değil mi? Dedem görür görmez âşık olmuş ona. Paskalyada İtalya'ya gideceğiz. Babaannemin, Vilentia diye bir yerde bir evi var. Akdeniz kıyısında, Roma'nm güneyinde küçük bir köy burası.
Harika bir yer olmalı, dedi Madeline gülümseyerek.
Öyledir. Tabii ben yatı da çok severim. Babam ona benim ismimi verdi, Maria Christina. Babaannemin de ismi Christina'dır.

Yat mı? Madeline başını şaşkınlıkla salladı.
93
Bilmiyor muydunuz? Maria içini çekti. Şu
sıralarda herhalde Napoli'de demir atmış duruyordur.
Ama Nick gidip Vilentia'ya getirir
sanırım. Güldü. O kadar şaşırmayın. Babam
parayla satın alınabilecek her şeye sahiptir
tabii.
Oldukça korkutucu geliyor bana, diye itiraf
etti Madeline. Aramızda o kadar büyük bir
uçurum var ki. Bana dönüp bakmasına bile hayret
ediyorum.
Genç kadın, biraz da kendi kendine konuşuyordu.
Zihnini kurcalayan düşüncelerdi bunlar.
Ama Maria elini dostça Madeline'in kolunun
üzerine koydu.
Sizi beğenmesinin nedeni de bu sanırım,
diye mırıldandı. Bunları söylemek belki de bana
düşmez, ama Nick yakışıklı, paralı erkeklerin
peşinden koşan sosyete kadınlarından bıktı
usandı. Siz onlara hiç benzemiyorsunuz. Doğal
ve yapmacıksızsınız.
Birden kapı çalındı ve Maria ayağa kalktı.
Harvey'dir. Ben gideyim.
Harvey içeri girdi. Uzun boyu, açık renk pantolonu
ve kazağıyla hep aynı Harvey'di.
Hey, merhaba! dedi gülümseyerek. Şahane
dul nasıllar?
Madeline utancını gizlemeye çalıştı. Maria da
kıkırdadı.
Amma da atlattın beni geçen hafta, diye
sürdürdü konuşmasını. Nick daha gider gitmez,
o sinsi Sinclair'le oturmuş yemek yiyordun.

t
Adrian sinsi değildir! diye bağırdı Madeline
kızarak. Zaten Nick, Adrian'la ilgili her
şeyi biliyor. Hareketlerimi sana açıklamam niye
gerekiyor, bilmem.
Siz aldırmayın ona, diye tavsiyede bulundu
Maria hasır şapkasını alırken.
Senden ben sorumluyum Midge'ciğim dedi
Harvey. Sevgili baban burada yok, biliyorsun.
Eğer bir sakıncası yoksa, bana karşı biraz daha

saygılı olmanı rica edeceğim.
Bana Midge deme! dedi Maria. İsmim Maria.
M.A.B.İ.A. İsmini heceledi.
Sahi mi? dedi Harvey neşeyle. Eh, bugün
epey yeni şey öğrendim! Maria'nm şakayla savurduğu
küçük yumruktan kendini koruyarak
tekrar Madeline'e döndü. Hey Madeline, gelip
bizimle birlikte öğle yemeği yemeye ne dersin?
Saat iki buçukta Nick'in telefonu için nasıl olsa
orada bulunman gerekecek. Bari şimdiden gel
de, bu iş bir an önce hallolsun.
Evet, evet, lütfen gelin, dedi Maria. Harvey
haklı. Nick iki buçukta telefon edecek.
Madeline kaşlarını çattı. Diana ne olacak?
dedi. Yok, teşekkür ederim. Onu yalnız başına
bırakamam.
Maria yüzünü buruşturdu. Onu da birlikte
getirin derdim, ama gelmek isteyeceğinden emin
değilim, dedi bilmiş bir tavırla.
Genç kadın başını salladı. Haklısın. Yok, gelmeyeyim.
Yine de teşekkürler. Yemekten sonra
gelirim. Mobiletimle gelebilirim.
Harvey omuzlarını silkti. Pekâlâ! Nasıl ister-
95
sen. Ama sen delisin. Benimle yemek yemek
fırsatını kaçırıyorsun! *
Madeline güldü. Hep birlikte kapıya doğru
yürüdüler. Görüşürüz, dedi Madeline.
Onlar gittikten sonra hemen kapattığı kapıya
yorgun bir şekilde yaslandı. Nicholas'm ona ne
söylemek istediğini düşünecek zamanı vardı
şimdi. Merak etmekten kendini alamadı.
Diana eve neşesiz döndü. Jeff bütün sabah
Maria hakkında sorularla şişirmişti kafasını.
Mobiletine binip Stag a giderken üstünü değiştirmedi
Madeline. Kuzu derisi ceketini giydi.
Hava fena değildi, ama hafif bulutlu gökyüzü,
daha sonra yağmur yağacağını gösteriyordu.
Stag, öğle yemeğine gelenlerle doluydu. Madeline
resepsiyon masasına doğru ilerlerken,
üzerindeki pantolon ve ceketle, diğerlerinden oldukça
farklı hissetti kendini.
Birkaç dakika sonra, bir komi Madelinele
birlikte asansöre binerek onu Maria'nın dairesine

götürdü. Daire Nicholas'mkiyle aynı koridordaydı, ama biraz daha ilerdeydi. Kapıyı
Maria açtı; komiye gülümsedi ve Madeüne'i içeri aldı. Oda Nicholas'mki gibi çok gösterişli döşenmişti.
Madeline genç kızın böyle bir çevrede yaşayıp da, nasıl şımarık olmadığına şaştı.
İçeri girdiklerinde, bir kadın alçak bir kanepeden kalkarak yanlarına geldi. Tüvit bir tayyör ve kalın çoraplar giymiş olan bu kadın Maria'nm bakıcısı Miss Sykes idi.
Maria onları tanıştırdı, sonra saatine baktı.
Daha ikiyi çeyrek geçiyor, dedi gülümseyerek.
Oturmaz mısınız Madeline? Kahve ısmarladım.
Telefonu beklerken kahve içeriz.
Genç kadın baştan aşağı sinir kesilmişti. Te lefonun çalmasını hem istiyor, hem de korkuyordu.
Bir okul müdürünün yanında çalışıyormuşsunuz galiba, değil mi? diye sordu Miss Sykes.
Sonra Madeline'i şaşırtan bir şey yapıp, ikram ettiği sigaralardan bir tane aldı. Madeline bu tipik görünüşüne sigara hiç uymuyor diye düşündü içten içe gülerek.
Evet, öyle, dedi.
Biraz sonra kapı açıldı, Harvey girdi içeri.
Konuşma neşeli bir hale dönüşüverdi.
Madeline gülmeye başladı. Miss Sykes bile kıs kıs gülüyordu. Kahve geldi. Daha sert bir şeyi tercih edeceğini söyleyen Harvey bile içti kahveden.
Saat tam iki buçukta, tiz bir sesle çalmaya başladı telefon.
Telefonun ziliyle, Madeline sinirlerinin gerildiğini hissetti. Maria hemen kalktı.
Odamda bir paralel telefon var, dedi eliyle bir kapıyı göstererek. Oradan konuşmak ister miydin Madeline?
Madeline, Maria'nın bu anlayışlılığına içinden teşekkür etti ve yerinden kalktı.
A, evet, teşekkür ederim, dedi sevinçle. Maria ahizeyi kaldırırken gülümsedi.
Genç kadın, telefon edenin Nicholas olup olmadığını anlamak için bekledi. Maria başını sallayınca, hızlı adımlarla genç kızın yatak odasına doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapadı.

Gül pembesi halıyı, perdeleri ve bembeyaz
saten yatak örtüsünü hayal meyal seçti. Tele-
97
fonun ahizesini kaldırdı.
Alçak hasır bir iskemleye çöktü ve Maria'nın
konuşmasının bitmesini beklemeye başladı.
Genç kızın, babasına merhaba dediğini duydu.
Sonra, Madeline öbür telefonda bekliyor.
Hemen veriyorum, dedi genç kız.
Nicholas'ın tok sesi Madeline'in kulağına bir
melodi gibi geldi. Maria'nın telefonu kapadığını
duydu, ardından da Nicholas'ın sesini... Madeline
şekerim, sen misin?
Evet,. benim, diyebildi kısık bir sesle. Nasılsın
Nick?
Sağlığım mı, sinirlerim mi? diye sordu Nicholas.
Eh, fena değilim, galiba. Beni özledin
mi?
İlk soru bu demek, dedi Madeline doğrudan
cevaplamaktan kaçınarak.
Ben seni çok özledim, diye mırıldandı Nicholas
boğuk bir sesle. Ama, dinle beni şekerim;
gelecek cumartesiden önce dönemiyorum.
Madeline elini midesine bastırdı. Nick... diye
mırıldandı çaresizlik içinde.
Neler hissettiğini bilmiyor muyum sandın?
dedi Nicholas. Bana kalsa, hemen gelmek isterim;
hemen bugün! Ama imkânsız. Yurt dışından
gelecek olan birilerini bekliyoruz, yani
bazı müşterileri. Beni anlıyor musun?
Madeline içini çekti. Sevgilim, tabii anlıyorum!
diye mırıldandı hafifçe. Nicholas'ın
yutkunduğunu duydu.
Seni bugün aradım; çünkü bu hafta sonu
dönmemi beklediğini biliyorum. İngiltere'ye gelip
de seni aramadığımı sanmayasın diye haber
vereyim dedim. Güldü. Seni bir hafta daha
98
her gün telefonla arayacağım demektir. Tahammül
edebilecek misin? Yoksa okulda tantana
ediyorlar mı?
Hiç aldırmıyorum, dedi Madeline rahat bir
ifadeyle. Ne olursa olsun, beni araman çok
hoşuma gidiyor. Seninle böyle konuşmak olağanüstü

bir şey. Sanki aynı odadaymışız gibi!
Keşke olsaydı, diye mırıldandı Nicholas duygusal bir sesle. Sonra içini çekti. Bari bugün golf sahasına gidip şu kurtlarımı bir dökeyim..
Madeline ellerinin terlediğini hissetti. Nicholas'ın sesi o kadar sıcak ve duyguluydu ki!
Bak şimdi, dedi Nicholas. Cumartesi günü Londra'ya gelip, uçaktan inince beni karşılar mısın?
Madeline'in parmakları ahizeyi sıkıca kavradı.
Ah, tabii, dedi gözlerinin içi gülerek.
Güzel! Cumartesi öğleden sonra geç vakit ayrılacağım buradan. Herhalde Londra'ya yedi sularında varırım. Uçağın kesin varış saatini öğrenebilir misin?
Tabii! Maria da seni karşılamaya gelecek mi?
Hayır gelmeyecek. Seninle başbaşa olmak istiyorum, diye mırıldandı Nicholas tutkuyla. Maria'nın bundan haberi var. Onun için, senin bütün yapacağın, vaktinde uçağa yetişmek için bir yolunu bulup havaalanına gitmek. Oldu mu?
Oldu, dedi Madeline. Kuş gibi hafiflediğini hissediyordu. Beş gün sonra birlikte olacaklardı. Olağanüstü bir şeydi bu!
Neyse, burası şu anda benim için hiç de cazip bir yer değil. Annem, geri dönmek için niçin bu kadar sabırsızlandığımı, niye eskisi gibi gezip tozmadığımı anlayamıyor.
Annen nasıl?
İyi! Tabii Amerika'daki akrabalarını ziyarete gitmek için sabırsızlanıyor. Hadi sevgilim, şimdilik hoşça kal!
Güle güle, Nick!
Madeline ahizeyi yerine koydu. Gözlerinden yaşlar boşandığını fark etti.

Y E D İ N C İ B Ö L ÜM

Ondan sonraki hafta geçmek bilmedi. Her gün, genç kadına sanki bitmeyecek gibi geliyordu. Mutluluk verici tek şey, Nicholas'ın telefonlarıydı. Ama konuşmalar kısa sürüyordu. Zaten okulda olduğundan istediği gibi konuşamıyordu. Nicholas'ın İtalya'ya gittiğini bilen Diana niye

hâlâ dönmediğini anlayamıyor, belki de temelli
gitmiş olabileceğini düşünüp sevinmeye başlıyordu.
Jeff'le Diana birkaç kez buluştular; ama Jeff,
Maria'dan söz edip duruyordu. Onunla tekrar
karşılaşmayı umduğu belliydi. Bir gün Jeff, Maria'nın
ne kadar çekici olduğunu söyleyince,
sabrı taştı ve bu konuyu konuşmak istemediğini
söyledi.
Cumartesi akşamı Nicholas'ı karşılamak için
Londra'ya gideceğini Diana'ya söylemeye ça-
100
lıştı Madeline. Ama hoşlanmadığı konulardan
söz edilmeye başlayınca konuyu değiştirmek
gibi bir huyu vardı Diana'nın. Genç kadının
sabrı taşıyordu artık.
En sonunda, cuma akşamı çay saatinde birdenbire,
Yarın akşam evde olmayacağım, dedi.
Diana omuzlarını silkti. Ben de yokum. Jeff'
le kulübe gideceğiz.
Adrian'la çıkmıyorum, diye devam etti Madeline.
Nereye gittiğimi söylememi ister misin?

Diana bir an öylece durdu. Sonra soğuk bir
ifadeyle, Böyle üstüne basa basa söylediğine
göre, herhalde Nicholas Vitale'yle buluşacaksın,
dedi. Döndüğünü bilmiyordum.
Dönmedi. Daha doğrusu, henüz dönmedi.
Diana yüzünü buruşturdu. Bak anne, bu konuda
anlaşamadığımız bir gerçek! Bunun nereye
varacağını bilmiyorum ama, eminim, eğer
babam bilseydi, mezardan kalkardı.
Madeline yorgun bir ifadeyle elini saçlarında
gseenzd iurkdai.l asıJno!e senin gibi ukala değildi Diana,
Ukala mı? Ben mi? Diana kırılmış ve öfkelenmişti.
Bir gece önce, Jeff'in onu biraz aşırı
bir şekilde öpmesine itiraz edince, o da böyle
söylemişti. Ne kadar mutluyduk! diye bağırdı
hırsla. Sen kalkmış, her şeyi berbat etmek istiyorsun
şimdi.
Nasıl yani? Nick'le evlenirsem, bu her şeyi
berbat etmek mi olur?
Evlenmek mi? Aman anne, evlenmeyi kafasından
bile geçirmediğinden eminim! Sen btr-
101

f
i;
lutlarda yaşıyorsun.
Diana, benimle böyle konuşma!
Niye konuşmayayım? Adrian amca da be-i
nim gibi düşünüyor. İkimiz birden yanılmıyo4
ruz ya!
Diana, Adrian'la benim hakkımda tartışmandan
hoşlanmıyorum.
. Off! Onlar bizim gibi insanlar değil, öyle
değil mi? Her şey bir yana, böyle davranmak
için yaşın biraz geçti zaten...
Yaşım geçti ha! Madeline'in dili tutulmuştu.
Diana her zaman yaşı konusunda iğneliyordu
onu. İçini çekti. Kızının devekuşu gibi, başını
kuma gömmeye devam edeceği anlaşılıyordu.
Eğer kendisi görmemekte ısrar ederse, istemediği
şeylerin olmayacağını ve her şeyin istediği
gibi çözümleneceğini umuyordu. Madeline,
acaba ben mi haksızlık ediyorum, diye düşündü.
Konuşulması gereken çok şey vardı. Nick'
in hayatında hiçbir gizli saklı olmasa bile, kendisinin
vardı!
Nicholâs emniyet kemerini bağladı. Londra
havaalanına inmek üzereydiler. Biraz sonra Madeline'i
görecekti. Onunla karşılaşacağını düşününce,
kalbi hızla çarpmaya başladı. Ayrılalı
tam on gün olmuştu. Ve Nicholâs ilk yirmi dört
saatten sonra İngiltere'ye dönmek için sabırsızlanmaya
başlamıştı. Çarşamba günü İngiltere'
ye gelecek olan annesi, kendisini beklemesi ve
birlikte yolculuk yapmaları için, onu ikna etmeye
çalışmıştı ama, İngiltere'de işi olduğunu
söyleyip, bir bahane bulmuş ve davetini reddetmişti.
Annesi tekrar evlenmesi için Nicholas'a yıllardır
ısrar edip duruyordu. Aklında, Nicholâs'
m babasının uzaktan kuzini olan Sophia Bidolfi
diye bir kız vardı. Kız çok zengindi. Yirmi sekiz
yaşında, ufak tefek ve muntazam vücutluydu.
Solgun ve ilginç bir yüzü vardı. Maria'yı
da çok severdi.
Genç adam şimdi ilk kez, Sophia'yla evlenme
fikrine, hattâ Madeline'den başka bir kadınla
evlenme fikrine bile tahammül edemediğini

fark etti. Genç bir kadının'Maria için iyi bir
arkadaş olabileceğini sık sık düşünmüş olmasına
rağmen, şimdiye kadar evlenmeyi gerçekten
istediği olmamıştı hiç. Ama Madeline'in masum
ve içten hali, başka hiçbir kadının yapamadığı
bir şeyi yapmış, onu tamamen kendine
bağlamıştı.
Boeing uçağı yere inmek üzereydi. Birkaç saniye
sonra tekerlekler yere değdi. Uçak, uçuş
pistinde bir süre hızla ilerledikten sonra durdu.
Nicholâs inmeden önce eşyalarını toplarken,
Madeline'in ilk kocasını düşündü. Nasıl bir
adamdı acaba?
Hafifçe kararmakta olan hava, havaalanının
rengârc ık ışıklarıyla pırıl pırıldı. Bekleme salonuna
doğru hızla yürüdü. Havaalanı personeli
iyi tanırdı onu. Eşyalarını teslim alıp, Otterbury'deki
otele yollanması için gerekli talimatı
vermesi çok vaktini almadı. Elinde çantası vardı.
Gözleriyle Madeline! aradı... yoktu!
Birden koşan birinin ayak seslerimi işitti arkasından.
Olduğu yerde hızla döndü ve kolunu
tutmak üzere olan Madeline! g'ördü.
Ah, Nick! dedi Madeline nefes nefese, Se-

ni kaçıracağım diye çok korktum. Otobüs trafikte
sıkıştı kaldı. Onun için kaplumbağa hızıyla
geldik. Çok özür dilerim.
Nicholas'ın yüzüne özür diler gibi bakıyordu.
Yüzünde, Nicholas'ı görmekten dolayı duyduğu
mutluluk okunuyordu. Nicolas, öfkesinin kabardığını
hissetti. Niye taksiye binmedin? diye
sordu. Soğukkanlı olabilmek için kendini zorluyordu.
Hiç aklıma gelmedi, dedi Madeline içtenlikle.
Zaten, taksi de sıkışır kalırdı... Sözünü
tamamlayamadı. Kavuşmalarının böyle olacağını
düşünmemişti.
İçini çekti*ve keşke bunlar olmasaydı diye
düşündü. Bir önceki trene yetişmeliydi. Ama
Madeline tam çıkarken, Diana yine tartışmaya
başlamış ve genç kadın gecikmişti.
Neyse, taksiye şimdi binelim bari, dedi Nicholas
en sonunda. Sesi hâlâ soğuk ve kızgındı.
Yolcuların çoğu havaalanından ayrılmış olduklarından,

taksi bulmakta güçlük çekmediler.
Nicholas şoföre, St. James Caddesindeki bir kulübün adresini verdi ve Madeline'in yanma geçip oturdu.
Benim kulüpte yemek yeriz, dedi araba hareket ederken.
Senin kulüp mü? Londra'yı bu kadar iyi bildiğinden haberim yoktu. Londra'nın seni bu kadar iyi tanıdığından da!. Sinirli bir şekilde eldivenlerini çıkardı Madeline.
Nicholas omuz silkti. Benimle ilgili olarak bilmediğin daha pek çok şey var, dedi esrarengiz görünmeye çalışarak.
Madeline hiç ses çıkarmadı. Arabanın pen-
104
ceresinden dışarı bakmaya başladı. Böyle kızgın halinde hiç anlayamıyordu genç adamı. Böyle büyük bir değişikliğe yol açacak kadar önemli bir şeyler mi olmuştu? Parmaklarına baktı. Yüzük bütün güzelliğiyle ışıl ışıl parlıyordu.
Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Nicholas'ın şu veya bu nedenle aralarına koymaya çalıştığı engeli yıkmak için ne olursa olsun, bir şeyler söyleyebilseydi keşke! Genç adam, bir köşede oturmuş, eliyle çantasını kavramış, pencereden, gelip geçen arabaları seyrediyordu. Madeline ona bakmamaya çalıştı.
Genç adam dönüp ona baktı birden. Mavi gözleri kısılmıştı. Madeline'in gür, ipek gibi saçlarının yanaklarına değip, omurlarına döküldüğünü, koyu renk paltonun üzerinde parıldadığını gördü. Ela gözleri duyduğu şaşkınlığı gösteriyordu. O bakınca, kirpiklerini indirip, duygularını saklamaya çalıştı genç kadın.
Madeline! dedi Nicholas yavaşça. Sonra, duygularına hakim olamayarak Madeline'i kendine çekti ve önce yavaşça, sonra daha şiddetle genç kadını öptü.
Sonunda kendini kurtardı Madeline. Yanakları pembeleşmiş, dudağının boyası gitmişti. Işıl ışıl yanan yüzünü çevreleyen saçları dağılmıştı.
Yapma! dedi nefes nefese. Yapma!
Nicholas titreyen ellerini genç kadının saçlarında gezdirdi. Tam hatırladığı gibiydi. Hattâ

daha bile güzeldi. Bir kadında hayal ettiği
her şeyi bulmuştu onda. Ve artık eskisi gibi kendine
hakim olamıyordu.
Ne yapmayayım? dedi boğuk bir sesle.
Madeline 'ellerini pembeleşmiş yanaklarına
105
dayadı. Nick, ne oldu? Niye değiştin böyle?
diye sordu.
Hey Tanrım! Madeline, niye sana da, kendime
de işkence ediyorum? Senin için çıldırdığımı
biliyorsun... Seni istiyorum... bunu biliyorsun!

Genç kadın, Nicholas'ın dudaklarının boynunda
dolaştığını hissetti. Dudakları sıcak ve arzuluydu.
Benimle oynama Nick, eğer bitirmek
istiyorsan, söyle, dedi fısıldayarak.
Oynamak mı? dedi Nicholas hırsla. Delirdin
mi sen? Seni seviyorum, sana ihtiyacım var,
seninle evlenmek istiyorum.
Dudakları Madeline'in dudaklarını aradı. Önce
sert ve tutkulu olan dudaklar, giderek şefkatle
yumuşadı. Madeline bu birlikteliğin hiç
bozulmamasını diliyordu.
Beni çok az tanıyorsun, diye fısıldadı Nicholas'ın
dudakları yanaklarına doğru kayarken.
Sadece beni sevdiğini söyle! diye mırıldandı
Nicholas. Genç kadının başını geriye doğru
eğmişti; parmakları boynunu okşuyordu.
Tabii seviyorum! dedi Madeline nefes nefese.
Sanırım, ta en başından beri seviyorum.
Ama bilmen gereken bir şey var. Joe ile Diana
hakkinda.
Nicholas kaşlarını çattı ve ciddi bir ifadeyle
yüzüne baktı. Ne söyleyeceksin? Joe diye birinin
olmadığını mı?
Madeline'in gözleri büyüdü. Niye öyle söylüyorsun?
Öğrenmek istemiyor musun?
Tamam öyleyse. Yemekte anlatırsın. Tatlı
tatlı gülümsedi. Seni amma da özlemişim!
Geldiğimde yüzünde öyle bir ifade vardı ki,
108
sanki beni görmek bile istemiyorsun sandım,
diye mırıldandı Madeline. Arabadan inmeden
önce saçlarına bir çekidüzen vermeye çalışıyordu.

Nicholas içini çekti. Biliyorum! Af eder sin. Bir kadına böylesine tutulmama kızıyordum. Benim için yepyeni bir duygu bu.

Madeline taksiden inerken Nicholas'ın elini tuttu.

Genç adamın kulübü etkileyici bir yerdi. Sessiz ve kusursuz bir servis vardı. Nicholas'ı sıcak bir şekilde karşıladılar ve masasına doğru yol gösterdiler.

Yemeklerini yerlerken, Nicholas genç kadının yüzünde beliren sıkıntılı ifadeyi gözledi. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Sonunda, Hadi, şekerim. Kendi kendini yiyip bitirmeyi bırak. Evliliğini anlat bana, dedi.

Şey... diye başladı Madeline huzursuz bir şekilde. Annem babam ben çocukken ölmüşler. Beni anneannem büyüttü. Çok iyi davranırdı bana, ama çok sertti. Her akşam saat dokuz buçukta evde olmam gerekirdi. Nereye gittiğimi, kiminle gittiğimi bilmek isterdi hep.

İçini çekip başını eğdi. Çılgınca yaşayan bir grup gençle arkadaşlık etmeye başladım. O sıralarda Ticaret Yüksekokuluna gidiyordum. Anneannemin Kensington'da bir evi vardı. Ben de her akşam ya dansa gider, ya da gruptaki çocuklarla birlikte motosiklete binerdim. Başını kaldırdı. Ne olduğunu herhalde tahmin etmişsindir.

Nicholas arkasına dayandı. Kendinden emin ve çok yakışıklı görünüyordu. Genç kadirim yü-

reği sıkıştı. İşlediği hata yüzünden ondan nef-1 ret edecek miydi Nicholas? i

Herhalde hamile kaldın, diye mırıldandı! genç adam.

Madeline'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yum-; ruklarmı sıktı. Evet, öyle... haklısın! dedi sinirli bir sesle. Ama... yani tek bir oğlandı ve sadece... bir kere oldu. İsmi Peter'di. Uzun boylu ince ve yakışıklıydı. Bütün kızların arasından beni seçtiği için memnundum. Diğer oğlanlardan biriyle bahse girdiğini o zaman bilmiyordum. Şey... şey konusunda yani... öff, bütün ayrıntıları anlatmak zorunda mıyım?

Hayır! Nicholas başını salladı.
Teşekkür ederim. Madeline çatalı ile bıçağını sıkıca kavradı. Tabağındaki yemeği görmüyordu bile. Neyse î Olaydan sonra korkmuştum. Ama Peter gülüp geçti ve bana, 'Sen aptalsın,' dedi.
Nicholas'm gözlerinin nasıl kısılmış olduğunu ve nasıl öfkeli göründüğünü fark etmedi.
Bir hafta sonra motosikletiyle bir kaza yaptı ve hemen oracıkta öldü. Başına miğfer takmamayı marifet sanırdı; bu yüzden, kurtulması imkânsızdı. Bir yük vagonuna çarpmış. Hamile olduğunu ve kendisine yardım edecek kimse olmadığını anladığı zaman duyduğu dehşeti hatırlayıp titredi.
Bir çocuğumun olacağını anladığım zaman, çılgına döndüm. Anneannemin, öğrenirse, buna dayanamayacağını biliyordum. Haftalarca uyurgezer gibi dolaştım. Evli olmayan bir anne ve çocuğumun da piç olacağını düşünmekten başka bir şey yapmıyordum. Tabii kendimden
108
başka kimseye kabahat de bulamıyordum. En büyük kaygım anneannemdi. Bu olay onun ölümüne neden olacaktı.
joe, yüksekokulda profesördü. Maliye öğrencilerine matematik dersine filan gelirdi. Onu bir yıldır, az çok tanıyordum. Ama tabii yalnız öğrenci-öğretmen ilişkisi içinde. İyi bir adamdı, onu severdim. Bir gün, beni koridorda bulmuş. Bayılmışım. Beni bürosuna götürdü ve bir içki verdi. O kadar anlayışlıydı ki, yaptığım hatayı, ne kadar aptalca davrandığımı anlatıverdim. Bağırıp çağırıp, ne kadar büyük bir sersemlik yaptığımı söylemedi. Yalnızca ğözyaşlarımı sildi ve hiç endişelenmememi söyledi. 'Bir şeyler düşünürüz,' dedi. Ne kastetmiş olduğunu daha sonra anlattı. Bana evlenme teklif etti. İçini çekti. Çok şaşırmıştım. Ama, evini çekip çeviren annesinin kısa bir süre önce ölmüş olduğunu, yalnız kaldığını söyledi. Ona bakacak birine ihtiyacı vardı; karşılığında da bana bakacaktı...
O sıralar on yedi yaşındaydım ben, o ise ellisine geliyordu. Anneannemi düşününce,

pek fazla bir seçim şansım olmadığını anladım.
Tabii, bir de bebek vardı. Joe'yla evlenirsem,
ahlaksız damgasını yemekten kurtulacaktım.
Onun için kabul ettim. Biliyorum, korkakça bir
şeydi bu. O sıralarda yaptığım her şey yanlış
oluyordu galiba. Büyük bir aptallık yapmıştım
ve hiçbir biçimde haklı çıkarılamazdı. Yâlnız
şimdi şunu söyleyebilirim: Evlendikten sonra
Joe'yu üzecek hiçbir şey yapmadım ve sanırım
onu mutlu ettim.
Nicholas bir sigara yakıp iyice içine çekti.
Çok gençmişsin o zamanlar, dedi hafifçe. Şim-
109
di bile küçük bir kız gibisin. Saf olduğunu söylerken
bunu kastetmiştim. Devam et, sonra ne
oldu, anlat.
Madeline sinirli bir şekilde boğazını temizledi.
Pek anlatacak bir şey kalmadı, aslında,
dedi. Diana bunları hiç bilmiyor. Hâlâ, babasının
Joe olduğunu sanıyor. Ona anlatmadım.
Joe'yla o kadar iyi anlaşıyorlardı ki. Joe hiçbir
zaman şey... yani... normal bir çift gibi yaşamadık,
ama oldukça mutlu bir yaşamımız vardı.
Bebeğimi çok seviyordum. Joe da gerçek bir
baba kadar heyecanlı ve. gururluydu. Diliyle
dudaklarını ıslattı. Diana beş yaşındayken, Joe
akciğer kanserine yakalandı. Hastalığın ciddiyetinin
pek farkında değüdik galiba. Tabii ameliyat
ettiler. Ama sağlığı giderek kötüleşti. İşini
bırakması da gerekti. Bir mühendislik firmasının
personel şefinin yanında sekreter olarak
iş buldum. Joe'nun aldığı hastalık yardımı ve
benim maaşımla ancak geçiniyorduk. Hounslow'daki
ev Joe'nundu. Benim işime de pek
uzak değildi. Diana okula başlamıştı, onun için
çok güç olmuyordu. Bunları böyle anlatırken,
garip bir his duyuyordu Madeline. Şimdiye kadar
bunların tümünü birden hiç kimseye anlatmamıştı.
Joe gitgide kötüleşti sonunda ve sürekli ağrı
çekmeye başladı. İlaçtan başka şey koymuyordu
ağzına. Ölüm, onun için bir kurtuluş oldu, sanıyorum.
Diana'yı teselli etmek imkânsızdı. Joe
yu bir daha hiç göremeyeceğine inanamıyordu.
İtiraf etmeliyim ki, bir an, bu hastalığa evliliğimizin

neden olup olmadığını düşündüm. Beri,
bu kadar sorumsuzca davrandığım halde yaşı-
110
yordum, ama olağanüstü bir insan olan Joe ölmüştü.
Bana çok yanlış bir şeymiş gibi geldi bu.
Doktorlar çok iyi davrandılar. Bana ilaçlar verdiler,
pek çok tavsiyelerde bulundular. Ben de
bir süre sonra normal hayatıma dönebildim.
Evi satmak zorunda kaldık. Elde ettiğimiz gelirle,
yakında bir yerde bulduğum bir dairenin
kirasını ödeyebiliyorduk tabii... Sonra, para suyunu
çekti. Gelirimiz çok azdı. Birçok da ihtiyacımız
vardı. Bir gün, Adrian'm bir sekreter
aradığını gazetede okuyunca, hemen üstüne atladım.
Londra dışında yaşamak mutlaka daha
ucuz olacaktı. Maaşım da daha yüksek olacak
gibi görünüyordu. Adrian okula ait olan bu
dairelerden birinin bize verilmesine yardım etti.
İşte bu kadar. Bugüne kadar anlattım hikâyemi.

Madeline, Nicholas'ın ikram ettiği sigarayı aldı.
Ve düşünceli düşünceli yüzüne baktı. Karşısındaki
yüzde, anlattıklarına karşı tepki duymuş
bir ifade yoktu. Yalnızca, anlayışla bakan
gözler görüyordu.
Nicholas'ın uzun parmaklı, esmer eli Madeline'inkini
kavradı. Onu seviyor muydun? diye
sordu,
Evet, seviyordum, dedi Madeline. Nicholâs'
m yüzüne korkusuzca bakıyordu. Ama ona
âşık değildim!
Öyleyse, niye başka çocuklarınız olmadı?
Nicholâs genç kadının gözlerinin içine baktı.
Çünkü... biz... Madeline sıkılmış görünüyordu.
Nicholas'ın ne kadar dolambaçsız konuştuğunu
unutmuştu.
Seninlö sevişti mi? Madeline'i konuşmaya
111
zorlarken genç adamın yüzü adeta acımasızdı.
Madeline gözlerini kaçırdı. Hayır! Sözcük
dudaklarından zorlukla çıkmıştı. Odalarımız
ayrıydı.
Anlıyorum. Nicholas Madeline'in elini istemeyerek
bıraktı. Kahveleri gelmişti. Garson gittikten

sonra, Bu kadar dokunulmamış görünmenin
nedeni bu demek, dedi. Bir kadınla bir
erkeğin arasındaki aşkı şimdiye kadar hiç tatmamışsın,
biliyorum.
Yemekten sonra bir gece kulübüne gittiler.
Küçük, sevimli bir yerdi burası. Işıklar loş, müzik
yavaştı. Küçücük pistte kolları birbirlerine
dolanmış, bedenleri yapışık, tek bir vücut gibi
dans ettiler. Nicholas'ın dudakları Madeline'in
boynunda, yüzünde dolaşıyordu. Dudakları zaman
zaman Madeline'inkini buluyordu.
Madeline o anda tek bir şeyin farkındaydı:
Bu adamı seviyordu. Hem de hiç kimseyi sevebileceğini
düşünmediği bir şekilde...
Nicholas genç kadına, saat onda Harvey'in
onları almak için arabayı getireceğini söyledi.
Madeline, Ama neredeyse gelir, o zaman!
dedi.
Biliyorum, Diana üzülmesin diye seni çok
geç olmadan geri götüreyim diye düşünmüştüm.
Madeline gülümsedi. Çok düşüncelisin, diye
mırıldandı Nicholas'a yaslanırken.
Ya, öyleyimdir! dedi Nicholas yüzüne komik
bir ifade vererek.
Masalarına döndüklerinde, Nicholas'ın yüzü
ciddileşmişti. Hak, dedi özenle. Fazla vaktimiz
yok. Bir şeyi halletmek istiyorum. Geçmişte
ne olmuşsa olmuş, hiç aldırmıyorum. Diana'
112
ya da babasını anlatman için hiçbir neden göremiyorum.
Benim için önemli olan ikimiziz. Seninle
evlenmek istiyorum. Hem de çok yakında.
Eğer, mümkünse, evlenme iznini alır almaz.
.
Bunu ben de isterim, dedi Madeline hafifçe.
Ama Diana...
Diana'nm aklını başına getirmek lazım. Ço-
• cuk değil artık. Koskoca kız! Biz de ona öyle
davranmalıyız. Senin hareketlerini böyle yönetmeye
devam edemez. Dediğini yaptırmalısın.
Madeline içtiği sigarayı söndürdü. Haklısın
galiba! diye mırıldandı yavaşça.
Paskalyadan önce evlenelim, dedi Nicholas.
Paskalyada Vilentia'ya, annemin evine gidiyoruz.

Diana da gelip, Maria'yla arkadaşlık edebilir. Annem de onlara bakar, bizim başbaşa kalmamızı sağlar. Kızları orada bırakıp, yatla da gezebiliriz. Adriyatik'e gideriz. Hava çok güzel olur. Her zaman öyledir. Yalnız ikimiz oluruz. Benim ülkeme hayran olacaksın. Bakışları yumuşadı. Geceler uzundur. Sana sevişmeyi öğretirim. Sesi arzu doluydu. Beni daha fazla bekletme!

Madeline sanki eridiğini hissetti. Nicholas'ın elini sımsıkı kavradı. Gelirim... diye fısıldadı.

Ama konuşmaları kesildi.

Haydi bakalım yeter artık, sevgili dostlarım!

Gelen Harvey'di.

Nicholas gömleğinin manşetini geriye çekip saatine baktı. Beş dakika erken geldin, dedi ters ters.

Ne güzel hoş geldin diyorsun! Harvey her zamanki gibi konuşkan ve neşeliydi. Madeline'

in yanındaki iskemleye oturdu. Merhaba şekerim, iyi vakit geçiriyorsunuz galiba!

Harika! diye onayladı Madeline telaşla. Buyandan da saçını düzeltmeye çalışıyordu. Nicholas'a baktı. Hemen kalkıyor muyuz?

Hey, bir dakika! diye bağırdı Harvey. Nicholas'ın konuşmasına fırsat vermemişti. Dili damağına yapışmış bir zavalıya içecek bir şeyler ısmarlamayacak mısınız? Brooklyn aksanını taklit ediyordu. Nicholas sırıttı ve garsona işaret etti. Üçü için de içki ısmarladıktan sonra, İşler nasıl? diye sordu Harvey'e.

Harvey gerindi. Harika! dedi. Yolculuğun iyi geçti mi?

Fena sayılmaz, diye başını salladı Nicholas tembelce. Ha, unutmadan, gelecekteki Mrs. Nicholas Vitale'yle tanıştırayım senı!

S E K İ Z İ N C İ B Ö L ÜM

Madeline, Diana'ya Nicholas'dan söz edemedi o akşam. Eve geldiğinde, Diana yatmıştı ve uyuyor görünüyordu. Madeline'in yavaşça seslenmesine cevap vermedi. Genç kadın da uyumuş olduğunu düşündü.

O geceyi huzursuz geçirdi; yatağında döndü

durdu. Sabah kalktığında, sanki hiç yatmamış
gibi hissediyordu kendini. Gözlerini açtığında
Diana uyanmış, yatağında bir şeyler içiyordu.
Eritilmiş aspirine benziyordu bu.
114
Hasta mısın? diye sordu Madeline dirseğine
dayanıp biraz doğrularak. Şaşırmıştı.
Hastayım, dedi Diana burnundan konuşarak.
Başım da çatlayaçakmış gibi ağrıyor.
Herhalde üşütmüşüm.
Madeline kaşlarını çatarak yataktan kalktı.
Sabahlığını ve terliklerini giyip Diana'nın yanma
gitti. Elini kızının alnına koydu. Biraz ateşi
var gibiydi. Düşünceli düşünceli baktı genç
kızın yüzüne.
Öyleyse, bugün yataktan çıkma hayatım,
dedi kapıya doğru yürüyerek. Kahvaltı ister
misin? Biraz kızarmış ekmekle yjumurta, örneğin?

Diana hayır anlamında başını salladı ve aspirinin
geri kalan kısmını içti. Tekrar yorganın
altına girdi.
Madeline/ omuz silkti ve kapıyı açtı.
Bir sıcak su torbası istiyorum lütfen, dedi
Diana birden, Bir de krema ve şekerle çırpıp
yaptığın o yumurtadan getirirsen, yerim.
Annesi kuşkulu görünüyordu. Nasıl yiyeceksin
onu? diye sordu. Hastasın, biliyorsun...
Yerim, yerim, diye cevapladı Diana aceleyle.
Pekâlâ. Madeline odadan çıkıp kapıyı arkasından
kapattı. Mutfağa gidip çaydanlığı ateşe
koydu. Sonra salona gidip kaloriferi çalıştırdı.
Sıcak su torbasını ve çırpılmış yumurtasını
genç kıza verdikten sonra, kendisi için ekmek
kızartıp kahve pişirdi. Salona geçti. Bir yandan
kahvaltı ederken, bir yandan da sabah gazetelerine
şöyle bir göz atıyordu. Gazeteler bir
115
sürü skandaldan başka şey yazmıyordu. Şöyle
bir baktıktan sonra, bir kenara attı. Diana
hastayken Nicholas'tan söz etmek mi, etmemek
mi daha iyi olur diye düşündü. Öyle yar Diana
kendini zaten kötü hissediyordu; bir de bu konu
açılınca, hemen ağlamaya başlayacaktı. Yok,

yok, yapamazdı bunu!
Üzerine bir pantolonla bir kazak geçirdi. Diana'ya kira hakkında kapıcıyla konuşmaya gittiğini söyleyerek, telefon için evden çıktı.
Stag'ı aradı. Nicholas'ın dairesini hemen bağladılar. Saat on buçuktu, ama Nicholâs cevap verdiğinde sesi hâlâ uykuluydu.
Madeline, ne oldu? Niye bu kadar erkenden telefon ediyorsun?
Genç kadın içini çekti. Erken değil. Ben saatlerdir ayaktayım! Diana için telefon ediyo-.
rum, Nick. Pek iyi değil. Üşütmüş galiba. Yatıyor.

Nicholâs homurdandı. Ee?
Şey... ah Nick, ona bizden söz edemem bugün.
Kaşlarını çattı. Söyledikten sonra, bu sözlerin düşündüğünden daha kesin bir anlam taşıdığını düşündü. Sevgilim... anlamaya çalış...

Bir an sessizlik oldu. Sonra Nicholâs, Demek bugün söylemiyoruz. Ama bugün gelmememi isteme benden.
• Madeline'in elleri ahizeyi daha sıkıca kavradı. Geliyorsun, öyleyse!
Geliyorum! Sesi, tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesindi. Dinle Madeline, yer yerinden oynasa, evleneceğiz. Bu hafta olmazsa,
116
gelecek hafta, o zaman da olmazsa, bir sonraki hafta. Anladın mı?
Anladım, Nick.
Onun için, Diana beni görmeye şimdiden alışsa, iyi olur. Bugün ikide görüşürüz.
Eve döndüğünde, genç kız iyice kötü görünüyordu.
Madeline bir süngerle Diana'nıri başına soğuk suyla kompres yaptı.
İstersen, Dr. Foulds'u çağırayım, dedi.
Diana başını kaldırdı. Doktor istemiyorum, dedi inatçı bir sesle. Yalnızca üşütmüşüm. Yarma bir şeyim kalmaz.
Madeline kaşlarını çattı. Belki de! Bakalım.

Biraz sonra baktığında Diana uyumuştu.
Nicholas ikiyi biraz geçe geldi. Diana hâlâ

uyuyordu. Madeline genç adamı içeri aldı. Üzerinde
hâlâ yeşil pantolonu ve sarı kazağı vardı.
Saçını topuz yapmıştı.
Ee? dedi Nicholas Madeline'e hiç dokunmadan.
Diana nasıl?
Maalesef pek iyi değil, dedi Madeline kaşlarını
çatarak. Ateşi var galiba. Bütün gün de
uyudu.
Öyle mi? Nicholas ince uzun bir sigara tabakası
çıkardı cebinden. Üzüldüm, dedi.
Madeline kanepeyi gösterdi. Oturmaz mısın?
Konuşması biraz resmi ve sinirliydi. Nicholas
kaşlarını kaldırarak söyleneni yaptı.
Madeline ne yapacağını bilemiyordu. Nicholas
gelince kendine güvenini tamamen yitirmişti.
Bir kedi yavrusu gibi ürkek hissediyordu
kendini. Nicholas, her zamanki gibi, Madeline'
in bu halini de fark etti. Sigara tabakasını elin-

den fırlattı v© genç kadını bileğinden sıkıcai
yakaladı. .'i
Kafana takılan ne, şekerim? diye sordu. 1
Madeline kolunu kurtarmaya çalıştı, ama başaramadı.
Kafama bir şey takıldığını da ne-j
reden çıkardın? diye sordu geçiştirmeye çalışarak.
Bana numara yapma, diye mırıldandı Nicholas.
Gözleri kapkara olmuştu. Buraya gel!'
Sana bugün elimi sürmeyecektim, ama galiba
mecbur kalacağım...
Madeline'i kucağına çekti, zorl,a ağzını buldu.
Apartmanda bir süre sessizlik hakim oldu.
Diana'nm seslenmesiyle sona erdi bu sessizlik.
Anne... orada mısın?
Madeline ayağa kalktı. Bluzunu düğmeledi,
saçını düzeltti. Nicholas da tembel tembel uzanıp
bir sigara aldı, yaktı. Madeline kızının odasına
girerek gülümsedi.
Buradayım, hayatım. Ne istiyorsun?
Bir limonata daha istiyorum, dedi. Sesi biraz
sinirli çıkıyordu.
Madeline bir bardak limonata daha doldurdu.
Tam Diana'ya veriyordu ki, Nicholas odanın
kapısına geldi ve kapının kenarına dayandı.
Diana'nm gözleri büyüdü. Limonata boğazına

kaçtı. Madeline genç kızın çenesini bir kâğıt
mendille sildi.
Bir misafirimiz var, dedi.
Görüyorum, dedi Diana soğuk bir şekilde.
Davetliydim, diye cevapladı Nicholas aynı
derecede küstah bir sesle. Bir itirazın mı var?
Diana yastığa dayandı; cevap vermedi. Bi-
118
raz benimle otur anne, diye yalvardı. Gözleri
Nicholas'ın yüzüne kaydı. Kendimi yalnız hissediyorum.

Öyleyse bizimle birlikte salona gel, dedi
Nicholas.
Diana kırılmış görünüyordu. Pek iyi değilim.

Değil misin? Nicholas kuşkulu görünüyordu.
Doktor geldi mi?
Hayır, dedi Madeline.
Sana söyledim, diye bağırdı Diana öfkeyle.
Doktor istemiyorum.
Kendi kendini mi tedavi ediyorsun? diye
sordu Nicholas alaylı bir ifadeyle. Bence mutlaka
doktor çağırmak lazım.
Madeline endişeli endişeli baktı. Sahi, çağıralım
mı?
Yok canım, pek gerekli olduğunu sanmıyorum,
sadece Diana'ya en iyi şekilde bakılmasını
istiyorum. Diana'nın kendisine öldürücü bakışlar
yönelttiğinin farkındaydı.
Ah, öyleyse telefon eder misin? İsmi Dr.
Foulds. Numara rehberde var.
Tabii! Nicholas doğruldu. Diana'ya-hiç bakmıyordu.
En yakın telefon kulübesi nerede?
Madeline tarif etti. Nicholas genç kızı alaylı
bir şekilde selamlayarak çıktı gitti.
Dr. Foulds yaşlıca bir adamdı, ama hemen
geldi. Diana'yı muayene ettikten sonra salona
girdi. Stetoskopunu katlayıp çantasına koydu.
Açık konuşayım, Mrs. Scott, dedi. Anlayabildiğim
kadarıyla, Diana'nm pek bir şeyi
yok. Biraz burnu tıkalı. Başını üşütmüş olabilir.

Ama ateşi?
...tamamen normal, diye sözünü tamamlat

dı doktor. Gülümsüyordu. Sanırım, kızınız si-j
ze biraz numara yapıyor, Mrs. Scott. j
Madeline doktoru kapıya kadar geçirdi. Çok|
mahcup olmuştu, hem doktora, hem de Nicholas'a.
Doktor gittikten sonra salona döndüğünde,
Nicholas'ı pencerenin önünde dışarıyı seyrederken
buldu. Genç kadın salona girince, Nicholas
döndü. Bütün bu gösterinin şerefimize yapılmış
olduğunu anladın, değil mi? dedi.
Madeline kollarını kavuşturup, dirseklerini
avuçlarıyla ovuşturmaya başladı. Verecek cevap
bulamıyordu. Nicholas'ın haklı olduğunu
biliyordu, ama hâlâ kabul etmek istemiyordu.
Nicholas hırsla dolaşmaya başladı.
Ona gerçeği anlatacağım, hem de şimdi!
dedi. Ellerini ceplerine soktu. Herhalde, ona
geçici bir maceradan daha tatsız gelecek bir
şeyler hazırladığını anladı.
Madeline kolunu tuttu. Nick, haklısın, biliyorum!
Ama bütün bunları şimdi halledenleyiz.
Şu anda olmaz.
Nicholas kaşlarını çattı. Söylemekten korkuyorsun!
diye mırıldandı genç kadını suçlar bir
şekilde. Bugün pazar, biliyorsun. Annem çarşamba
günü geliyor. Perşembe günü de Vilentia'ya
hareket ediyoruz. O korkunç günü daha
ne ka4ar ertelemeyi düşünüyorsun?
Bilmiyorum... Madeline başını çevirdi. O
kadar ani oldu ki.
Ani mi? Seni mutlu edecek bir olayı kendi
kızma haber vermek cesareti bulasın diye son-
120
suza kadar beklememi mi istiyorsun, Madeline?

Hayır, beklemek istemiyorum. Sadece Diana'nm
kalbini kırmak istemiyorum...
Nicholas somurttu. Senin kızının kalbi pek
çok kişininkinden daha sert bence; kolay kırılmaz.
Onunla şimdi konuşacak mısm? Nicholas'ın
sesi kararlıydı.
Ben... şey... Nick, lütfen...
Nicholas birden paltosuna uzandı. Yüzü ifadesizdi,
ama gözlerinden ateş fışkırıyordu.
Nere... nereye gidiyorsun? Madeline'in kalbi

yerinden fırlayacak gibiydi.
Otele!

D O K U Z U N C U B Ö L ÜM

Nicholas dosdoğru Stag'a döndü. Çok sinirliydi. Resepsiyon memurunun selamına cevap bile vermedi. Asansöre binmeden merdivenlerden koşarak çıktı ve Maria'nın dairesine daldı. Kapıları paldır küldür açarak dolaşmaya başladı odada.
Maria yalnızdı. Bir kanepeye oturmuş, dergi okuyor, bir kutu çikolatayı da afiyetle yiyordu. Nicholas içeri girince, tembel tembel gülümsedi. Babasının niçin bu kadar erken ve bu kadar öfkeli döndüğünü merak etmişti.
Merhaba! diye selamladı babasını İngilizce. Şaşırttın beni.
Genç adam kendini alçak bir koltuğa attı ve paltosunun düğmelerini çözmeye başladı. Bana bir içki ver, dedi birden. Ne içtiğimi bilir- j sin.
Nasıl içtiğini de, dedi genç kız kanepeden kalkarken. Kırmızı daracık bir pantolon ve kı- i sa kollu bir bluz giymişti.
Al hayatım, dedi Maria babasına soğuk bir içici verirken. Kaşlarını çattı. İyi misin?
Nicholâs başını salladı, Hayır, kendimi berbat hissediyorum! diye mırıldandı. Maria yine kanepesine döndü. Başka soru sormak istemiyordu. Eline dergisini aldı.
Nicholâs birden ayağa kalktı.'İçi içine sığmıyordu. Akşam da iyi uyuyamayacağını biliyordu. Paltosunu çıkarıp bir iskemleye fırlattı. Oda- i nın içinde dolaşmaya başladı. Kafese kapatılmış muhteşem bir hayvana benziyordu. Maria onun bu haline bayılıyordu. Babasıyla gurur duyardı. Ama bu kez, canını sıkan şeyin ciddi olduğunun farkındaydı.
Dolaşıp durma hayatım, huzursuz oluyorum.

Nicholâs bu sözlere hiç aldırmadı ve dolaşmasına devam etti. Kendine bir içki daha koydu.
Arabayla dolaşmak ister misin? diye sordu.
Tabii, neden olmasın? Benimle birlikte gezmek istediğinden . emin misin?

Tabii eminim, diye mırıldandı Nicholâs
hırsla .
Genç kız omuz silkip ayağa kalktı.
Madeline'e ne oldu? diye sordu. Sözler ağ-

zından kaçmıştı.
Boşver Madeline'i, diye öğütledi Nicholâs
soğuk bir ifadeyle. Üstünü değişecek misin?
Tabii! Hemen kızma. Ben Maria'yım, unuttun
mu?
Doğru! Nicholas'ın bakışları bir an yumuşadı.
Hadi küçük şeytan, beni bekletme!
Kırmızı Sheridan park yerindeydi. Maria bu
beklenmedik gezintiden pek hoşlanmıştı; arabaya
giriverdi. Hareket ettiler.
Otterbury çarşısı oldukça kalabalıktı. Gençler
grup grup durmuşlar, konuşuyor, gülüyorlardı.
Maria onların bu halini kıskandı. İtalya'dayken
pek çok arkadaşı vardı. Çoğu hafta
sonlarını gölde yüzerek, ya da motorla gezerek
geçirirdi. Kendi yaşındaki gençlerle gezip eğlenmeyi
özlemişti. Otterbury'de kendi yaşında
kimseyi tanımıyordu.
Birden yerinde doğruldu. Bak! Diana'nın arkadaşlık
ettiği çocuk. Birini bekliyor gibi görünüyor.
Diana'yı mı bekliyor acaba?
Öyledir! dedi Nicholâs. Ama eğer onu bekliyorsa,
daha çok bekler. Diana gelmeyecek.
Yatıyor. Nicholas'ın sesi biraz alaycıydı. Maria
dönüp babasına baktı.
Hasta mı?
Hasta olduğum; söylüyor, dedi Nicholâs.
Parmakları direksiyonu sıkıca kavradı.
Öyleyse, durup söylesek, iyi olmaz mı? diye
sordu Maria hemen. Baksana, beklemekten
bıkmış gibi görünüyor. Belki de epeydir Burada...

Nicholâs omuzlarını şilkti. Arabayla meydanda
şöyle bir tur attı. Sonra dönüp Jeff'in yanma

geldi.
Maria camı indirdi. Şey! dedi Jeff'in dikkatini
çekmek için, Jeff hemen baktı, Diana'yı
mı bekliyorsunuz?

Jeff onlara doğru yürüdü. Şaşırmıştı, ama memnun da görünüyordu. Maria babasına aceleyle, Bizimle gelmesini söylesek , olmaz mı? diye sordu yavaşça.
Olabilir, dedi Nicholas. Sesinden, pek memnun olmadığı anlaşılıyordu.
Evet, dedi Jeff pencereye eğilerek. Diana'yı bekliyorum. Gözlerinden bu lüks arabanın içinde oturan Maria'yı pek beğendiği anlaşılıyordu.
Hasta, yatıyor, dedi Maria gözleri parlayarak. Gelmeyecek. Yapacak başka işin var mı?
Jeff'in gözleri kısıldı. Yok galiba.
O zaman, bizimle gelmeye ne dersin? Nereye gittiğimizi pek bilmiyorum ama, burada bekleyip durmaktan iyidir.
jeff kızardı! Ama... yani... Nicholas'a baktı. Şey... arkadaşın... için bir sakıncası yok mu?
Maria neşeyle güldü. O benim babam, dedi tanıştırır gibi. Bir şey demez. Hadi bin.
Jeff binsin diye babasına doğru kaydı.
O gece, tahmin ettiği gibi, iyi uyuyamadı Niçholas. Koca yatakta döndü durdu. İki kez aspirin aldı, ama bir faydası olmadı. Sabah yedide kalktı. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Gazete okuyarak, dolaşarak vakit geçirdi.
Saat on bire kadar fabrikaya gitmedi. Fabrikanın camlı kapısından içeri girdiğinde, da-

nışma memuru seslendi.
Mr. Vitale! Genç bir hanım sizi bekliyor. Saat ondan beri burada. Özel bir iş olduğunu söyledi, onun için toplantı salonuna aldım.
Nicholas'ın kalbi çarpmaya başladı. Kulakları uğulduyordu. Madeline! Başka kim olabilirdi ki!
Salonu hızlı adımlarla geçti, toplantı odasının kapısını hemen açtı. Masanın yanındaki bir iskemleden bir kız ayağa kalktı. Karşısındaki, Diana Scott'du.
Duyduğu hayal kırıklığıyla, birkaç saniye yerinden kıpırdayamadı. Gözlerinin kendisini yanıltmadığına inanamıyordu bir türlü. Hemen toparlanıp kapıyı kapaması için kendini zorlaması

gerekti. Bakışları buz gibiydi. Diana ellerini
kucağında kavuşturdu.
Günaydın, Mr. Vitale, dedi huzursuz bir
şekilde. Sonra yerine oturdu..
Nicholas hemen cevap vermedi. Çalışma masasının
önünden dolaşıp, Diana'nm karşısındaki
alçak koltuğa oturdu.
Niye geldin? diye sordu.
Diana kızardı. Söyleyeceğim, Mr. Vitale. Annemi
görmekten vazgeçmenizi istiyorum. Boğazını
temizlemek için öksürdü. Tamamen.
Nicholas'ın yüzündeki ifade korkutucuydu.
Ciddi mi söylüyorsun? diye sordu. Öfkeden
deliye dönmüş gibiydi.
Diana yutkundu. Tabii ciddi söylüyorum. Bakın,
siz ortaya çıkıncaya kadar çok mutluyduk.
Siz geldiniz, hayatımızı altüst ettiniz. Annemi
bana düşman ettiniz.
Sen kendin düşman ettin anneni, ben dsğil,
125
diye mırıldandı Nicholas. Yine de, seni, kendi
mutluluğundan önce düşünen bir insan için
bunları nasıl söylüyorsun, anlamıyorum.
Şimdiye kadar hiç böyle davranmamıştı.
Sanki kendisine yük oluyormuşum, engel oluyormuşum
gibi davranıyor bana...
Saçma!
Doğru söylüyorum, dedi Diana. Ona ilgi
gösterdiğiniz için, ciddi niyetleriniz olduğunu
sanıyor.
Buraya gelip, kendi anneni böyle aşağılık
şekilde tartışma cesaretini nasıl bulabiliyorsun,
şaşıyorum! diye bağırdı Nicholas öfkeyle. Ayağa
kalkmıştı. Kendini ne sanıyorsun sen?
Bu hiddetli tavır karşısında, Diana dudaklarını
sıktı. Sonra küçümser bir şekilde devam
etti. Ben annemi severim. Onun acı çekmesini
istemem. Adrian amca onunla evlenmek istiyor.
Onu artık ister mi sanıyorsunuz... sizden
sonra?
Kes sesini! Nicholas hiddetle bağırdı. Anneni
sevdiğini söylemeye nasıl cesaret edebiliyorsun?
Sen sadece tek bir kişiyi seviyorsun;
kendini! Annen benimle evlenir diye korkuyorsun.

Onun acı çekip çekmeyeceği umurunda bile
değil. Evlenmek niçin bu kadar iğrenç bir şey
olsun, peki?
Y... yok, değil. Ama siz babam gibi, Andrian
amca gibi değilsiniz. Siz... siz... korkunçsunuz!
Nicholas usançla içini çekti. Kendini zor tutuyordu.
Diana, sen benim korkunç olduğumu düşünüyorsun,
çünkü kafanda yarattığın, annenin
evleneceği erkek hayaline uymuyorum. Da-

ha önce de söylemiştim Diana, sen yalnız kendini
düşünüyorsun. Eğer gerçekten anneni düşünseydin,
bir an durur ve acaba onu mutlu
edebilecek insanı buldu mu diye kendi kendine
sorardın.
Sizinle hiçbir zaman mutlum olamaz! diye
bağırdı Diana. Göğsü inip kalkıyordu.
Nicholas'ın artık sabrı tükenmişti. Çık dışarı!
diye mırıldandı. Kendimi iyice kaybetmeden
dışarı çık!

O N U N C U B Ö L ÜM

Nicholas'ın evden çekip gittiği günden beri
Madeline'in hayatı dayanılmaz olmuştu. İşini
otomatik olarak yapıyor, içi ise kan ağlıyordu.
Diana, pazar gününü yatarak geçirmişti. Madeline'in
de, doktorun söylediklerini ona anlatmaya
dili varmamıştı.
Pazartesi günü Diana her zamanki gibi okuluna
gitti. Madeline'e, eskisi gibi sevgi göstermeye
başlamıştı. Madeline ise bunu sessizce kabullenmekle
birlikte, aynı şekilde davranmamıştı.
Elinde değildi bu.
Nicholas'ın telefon edeceğini umuyordu. Ama
boşuna! Kendini çaresiz hissediyordu.
Pazartesi akşamı Diana eve çılgın gibi bir öfkeyle
girmişti. Sabahki sessizliği uçup gitmişti
sanki. Madeline bıkkın bir ifadeyle ne olduğunu
sorunca, karşısına dikilivermişti birden.
Kıymetli erkek arkadaşının kızı dün Jeff'le

çıkmış, diye bağırdı.
Jeff'le mi çıkmış? Nasıl olmuş bu? Hem, sen
nereden biliyorsun? Yataktaydın.
Diana kızardı. jeff söyledi. Bugün öğle yemeğinde

buluştuk. Hep bundan söz etti. Dün
çarşıda beni bekliyormuş. O sırada Maria ile
babası o şmgırdak arabalarıyla gelmişler. Maria
benim hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi
söylemiş ve kendileriyle gelip gelmeyeceğini sormak
lütfunda bulunmuş! Londra'ya gitmişler,
dolaşmışlar. Sonra da, Mr. Vitale onlara müthiş
bir lokantada yemek ısmarlamış. Jeff i bir
duysaydın! Anlata anlata bitiremiyor.
Jeff in kendisiyle ilişkisinde biraz fazla ileriye
gittiğini, ona durmadan kendini biraz rahat
hissetmesini, sevmek istediği zaman bu kadar
soğuk davranmamasını söylediğini ise anlatamadı
Diana.
Bunda canını sıkacak ne var? dedi Made-*
line alaylı bir şekilde. Maria'nın Jeff Emerson'a
ilgi göstereceğini pek sanmam. Hiç değilse,
babası bundan haberdarsa.
Diana,v Nicholas Vitale'yle sabahki konuşmasını
hatırlayarak kızardı. Kuşkulu kuşkulu annesine
baktı. Nicholas herhalde telefon edip
söylememişti. Nicholas'ın ananesine olanları anlatacağını
sanmıştı. Öyle apsaydı, başı tam
belaya girerdi işte.
Paskalyadan önceki çarşamba günü, okulda
Diana'nm da oynadığı oyun sergilenecekti. Madeline
gitmek zorundaydı. Adrian birlikte gitmeyi
önerdi korkarak. Madeline umursamaz
bir tavırla kabul edince, Adrian şaşırdı. Made-
128
line ile Nicholas Vitale arasında neler geçtiğini
anlayamıyordu.
O akşam için hazırlanırken, aynanın önüne
geçip kendine baktı Madeline. Otuz üç yaşını
fazlasıyla gösterdiğinden emindi. Yanaklarının
renksizliği, gözlerindeki acı ifadeyi büsbütün
belli ediyordu. Aynanın karşısından uzaklaştı.
Koyu yeşil paltosunu giydi; Adrian'ın Gardens'a
doğru saptığını görünce, aşağı indi.
Yol boyunca, dostça bir sessizlik içinde gittiler.
Her ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı.
Salon daha şimdiden oldukça doluydu. Fakat
Adrian için ayrılmış olan yerler birinci sıradaydı.
Yerlerine doğru giderlerken bir ses

duydular:
Merhaba Madeline!
Madeline hızla döndü. Yüreği ağzına gelmişti. Nicholas sanmıştı. Kendini Harvey Cummings'le karşı karşıya buldu.
Ah, merhaba Harvey! dedi yavaşça. Zoraki gülümsedi. Harvey, Masterson'lar ve başka bir kadınla gelmişti. Yerinden kalkmış, Madeline'le konuşmak için yanma gelmişti. Adrian düşünceli davranıp, onları rahat konuşmaları için yalnız bırakmıştı.
Ne oluyor şekerim? dedi Harvey, Madeline'in yüzüne dikkatle baktıktan sonra.
Şey... bilmem.. . Ne demek istiyorsun? diye mırıldandı Madeline şaşkınca.
Anlamadın mı? Son zamanlarda Nick'i görmedin. Ben gördüm. Yüzünü buruşturdu. Tıpkı bir kaplana benziyor. Ne olduğunu da söylemiyor. Ama olup biteni şimdi anlıyorum gâ-

liba.
Harvey'in bu sözleri üzerine Madeline'in kalbi çarpmaya başladı. Ama Harvey sözüne devam edince yine keyfi kaçtı.
Annesi İtalya'dan bugün geldi. Yanında da bir hatun getirmiş. Nick'in uzaktan akrabası oluyormuş. Annesi galiba şenlikli bir şeyler yapmayı planlıyor. Sesini alçalttı. Şekerim, ona telefon et, olur mu? Annesinin bu durumdan yararlanmasına fırsat verme. Nick delirmek üzere, inan bana.
Madeline ellerini kavuşturdu. O beni niye aramıyor, peki?
Harvey omuzlarını silkti. Belki de olanlardan seni sorumlu tutuyordur. Seni ve o kızını. Yanılıyor muyum? Nick burnu havada bir insan değildir, ama yalvarmaktan da hoşlanmaz. İşte bu yüzden, onu rahatsız eden şey epeyce önemli bence. Madeline'in bileğini yakaladı. Şekerim, Nick harika bir adamdır. Evet, biliyorum; benim en iyi dostum, birlikte yıllarca çalıştık ve ben tarafsız olamam, ama hiçbir hatun kişi için böyle davranmamıştı şimdiye kadar. Üstelik de şu sıralar onunla çalışmak bir

cehennem azabı.
Madeline güçlükle gülümseyebildi. Tam o sırada
Adrian oturduğu yerde dönüp geriye baktı.
Yerine gitsen iyi olur Madeline, oyun başlamak
üzere, dedi Harvey. Genç kadının bileğini
hafifçe sıktı, sonra yerine döndü. Madeline
de yerine oturdu.
Oyun güzeldi ama Madeline konuyu bile anlamadı.
Aklı kendi sorunlarmdaydı. İsterse, ya-
130
nn Nicholas'a telefon edebilirdi. Ancak şimdi
de, ne diyeceği bir sorun olmuştu.
Çarşamba sabahı Nicholas'ın, annesini karşılamak
üzere Londra havaalanına gidecek hiç
vakti olmamıştı. Onun için kendi yerine, fabrikanın
şoförlü arabasıyla Maria'yı gönderdi.
Bu yüzden, öğle yemeği için otele döndüğünde,
annesinden başka Sophia Ridolfi'yi de bulunca
şaşırdı.
Annesini öptü; Sophia'nın da yanağından önmesine
izin verdi. Sophia'nın gelişi beklemediği
bir şeydi. Sophia'yla evlenmesini annesinin
ne kadar istediğini bildiği halde, onu yanında
getireceğini hiç ummamıştı.
Sophia beyaz tenine ve şan saçlarına çok
yakışan kırmızı kadife bir elbise giymişti. Biraz
önce gelmiş oldukları için, üzerindeki gri
vizon mantoyu daha çıkarmamıştı.
Şu anda bile, bütün varlığıyla Madeline! arzuluyordu
Nicholâs; onun yakınlığını, aşkım...
Niçin aramamıştı? Diana onlara nasıl engeller
çıkarırsa çıkarsın, derhal, hiçbir şey söylemeksizin
onunla evleneceğini niye söylememişti?
Annesine baktı. Uzun boylu, yapılı, simsiyah
saçlı ve dolgun dudaklı bir kadındı annesi.
Maria Cristina Vitale, elli yaşlarında olmasına
rağmeri, hâlâ, güzel bir kadındı. Uzun saçlarını
örüp, topuz şeklinde toplamıştı. Sophia'yı
yanma alarak, Nicholas'ın aklını başına getirmeyi;
Sophia'mıi, hem karısı, hem de doğacak
çocuklarının annesi olarak ne kadar uygun bir
eşe olduğunu ona bir kez daha göstermeyi planlıyordu.
Birkaç gün daha bekleyip benimle yolculuk
etmeyi kabul etmediğine göre, ben de Sophia'

nıı bana arkadaşlık etmesini uygun gördüm.
İtalya'ya seninle dönebilir, dedi Nicholas'a.
Nicholas kravatının altındaki yakasını gevşetti.
Gerçekten, Sophia'nın sana arkadaşlık
etmesine sevindim, dedi. Elini boynunun arkasında
dolaştırdı ve kendisine destek olmasını
ister gibi Maria'ya baktı. Babaannesinin
planlarından Maria'nm da haberi vardı.
Genç kız çaresiz bir şekilde omuzlarını kaldırdı.
Nicholas, Ben... şey., belki de İtalya'ya
dönmeyebilirim, dedi.
Ah, Nick, dedi Sophia. Sevimli bir şekilde
dudaklarını büzmüştü. Niye? Biliyorsun, bu
tatili ne kadar istiyorduk. Üçümüz birlikte, ne
iyi olacaktı.
Nicholas kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı.
Evet, tabii... Beklemediğim bir şey çıktı da.
Yalan da söylemiyordu hani. Restorana gidip
bir şeyler yiyelim. Bunu daha sonra, siz dinlendikten
sonra tartışırız. Yolculuk sizi yormuştur.

Yemek yediler. Sonra her iki kadın da dinlenmek
için odalarına çekildi. Bu konu bir daha
açılmadı.
Perşembe günü Madeline işe yarım gün gidecekti.
Safi sinirdi sanki. Bütün gece Harvey'
in söylediklerini tekrar tekrar düşünmüştü.
Nicholas'ın bugün İtalya'ya gideceğini de hatırlamıştı.
Onun için belki de genç adamı bulamayabilirdi.
En sonunda telefon etmeye karar verdi. Tit-
132
reyen parmaklarla, Stag'ın numarasını çevirdi.
Resepsiyon memuru Nicholas'ın otelde olmadığını,
fabrikaya gittiğini söyledi. Rehberden fabrikanın
numarasını bulup çevirdi Madeline.
Sonunda Nicholas'ın sesi duyuldu. Madeline!
diye mırıldandı Nicholas kısık bir sesle.
Yanılmıyorum, değil mi? Sen Madeline'sin?
İnanamamış gibiydi.
Madeline ahizeyi neredeyse elinden düşürüyordu.
O kadar sevinmişti ki. Demek hâlâ İngiltere'deydi!
İtalya'ya gitmemişti daha!
Evet, benim, diye hafifçe mırıldandı Madeline.
Nasılsın?

Nicholas sabırsızlandı, İyiyim, Madeline, niye
aradın?
Seni... seni görmek istiyordum. Vaktin varmı?

Tabii var. Ne zaman?
Bugün. Herhangi bir saatte olabilir.
Tamam. Hemen şimdi olsa, ne dersin? Okulda
mısın? Sesi jsevgi dolu ve sabırsızdı. Harvey
haklıydı demek. Özlemişti.
Evet, okuldayım. Ama...
Aması maması yok. Hemen geliyorum. Madeline
daha bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.
Madeline sanki büyülenmiş gibi telefona
bakakaldı. Sonra, aklını başına toplamaya çalıştı.
Eğer' gelecekse, çok vakti kalmamış demekti.
Öyleyse, onu dışarıda beklemesi daha
iyi olurdu.
Dışarıda çok güzel bir ilkbahar havası vardı.
Ortalık ılık ve güneşliydi. Burnuna çiçek
kokuları doluyordu. Madeline birdenbire, yaşamanın
ne güzel bir şey olduğunu hissetti. Sol-

gun yanaklarına biraz renk geldi. Ama gözleri,
geçen birkaç günün acısını ve yorgunluğunu
belli ediyordu.
Kırmızı Sheridan okulun önünde durdu. Madeline
arabaya doğru koştu ve Nicholas'ın yanına
bindi. Uzun bir süre Nicholas'ın yüzüne
baktı, kaldı. Ona sadece bakmak bile büyük bir
mutluluk veriyordu Madeline'e. Nicholas da
ona bakıyordu. Sonra genç adam parmaklarını,
şefkatle Madeline'in gözlerinin altındaki siyah
halkalarda gezdirdi ve yavaşça,
Benim akılsız sevgilim! dedi.
Madeline konuşursa kendini tutamayacağından
korkarak sadece başını salladı. Nicholas
içini çekti ve yolun sonundaki okulun kocaman
pencerelerine doğru bakarak kararlı bir şekilde
arabayı çalıştırdı. Kentten çıkıp anayoldan köy
yollarına saptılar. Etraf yemyeşildi. Arabanın
geçtiği dar yollarda, dallar pencerelere sürtünüyordu.
Etraf rengârenk çiçeklerle doluydu. Karşıda
küçük bir dere, bembeyaz çakıl taşlarının
üzerinden hafif çağıltılarla akıyordu. Bir köprünün

üzerinden geçtiler. Sabahın bu pırıltıları içinde, Madeline bütün korkularını, endişelerini unutmuştu. Bahar gelmişti ve işte yanında olmak istediği tek erkekle birlikteydi. Artık kötü hiçbir şey olamazdı. Nicholas arabayı kocaman bir meşe ağacının altındaki bir çimenliğe doğru sürdü, sonra stop etti. Sessizlik, sadece kuş cıvıltıları ve uzakta çalışan bir traktörün sesiyle bozuluyordu.
Madeline içini çekerek arkasına yaslandı.
Sonra Nicholas'a baktı. Genç adamın yüzünü iyicrgK görebiliyordu şimdi. îyice% yorgundu; göz-

lerının etrafı mor halkalarla çevrilmişti. Madeline hafif bir sesle sordu;
Beni hâlâ istiyor musun?
Nicholas inleyerek kolunu koltuğun arkalığına attı ve Madeline'e döndü. Öteki eliyle Madeline'in yumuşak: saçlarını okşuyor, başparmağı Madeline'in yanağında hafif hafif dolaşıyordu.
*Seni istiyor muyum ha? diye tekrarladı.
Tanrım! Ne kadar istediğimi biliyorsun!
Başını eğdi ye dudaklarını Madeline'inkilere bastırdı.* Parmakları Madeline'in boynunu sarmıştı.
Bana yaptıklarından dolayı seni öldürebilirdim, diye mırıldandı.
Madeline istemeye istemeye gözlerini açtı ve korkusuzca yüzüne baktı. Sevgilim, sen hiç o kadar acımasız olabilir misin? Seni seviyorum.
Ne zaman istersen, seninle evlenmeye hazırım.
Nicholas, Madeline'in gözlerinin içine bakarken gülümsüyordu. Tabii öldüremezdim. Kararın ne olursa olsun. Sen benim için çok değerlisin.

Ama bugün İtalya'ya gidiyorsun sen. Madeline'nin gözlerinde bir umutsuzluk belirmişti.
Sakin ol, dedi Nicholas onu kendisine çekerek.
Gitmiyorum, hiç değilse bugün gitmiyorum.

Ama... ama nasıl?.. Madeline şaşırmıştı.
Sana bugün telefon edecektim, diye mırıldandı Nicholas. Seni görmeden gidemeyeceğimi biliyorsun. Yine de beni aradığına memnur oldum. Senin de benim gibi hissetmeni istiyordu

mB.en de öyle hissediyordum... hissediyorum.
135
Madeline, genç adamın yanağını okşadı.
Nicholas'ın dudakları Madeline'inkileri yine
buldu. Uzun bir süre, birbirlerine sarılmış olarak
kendilerinden geçtiler. Daha yakın bir birlikteliğin
özlemi içindeydiler.
Kentte bir kahve içtiler ve saat on iki sularında
Madeline'in evine geldiler. Diana evde
değildi. Madeline evde olacağını sanmıştı, çünkü
okul bir gün önce tatile girmişti.
Herhalde çarşıya çıkmıştır, dedi genç kadın
pardösüsünü çıkarırken. Öğle yemeğini yer miyiz,
yoksa otele dönmen mi gerekiyor? Galiba
annenden başka bir konuğun daha var.
Nicholas gülümsedi. Hay aksi, bunu sana kim
söylemiş olabilir?
Harvey söyledi, diye itiraf etti Madeline hafifçe
utanarak. • Dün akşam oyunda gördüm.
Nicholas tembel tembel, Sevgili anacığım,
Maria ve Sophia şu anda Roma'ya doğru uçuyorlar,
dedi.
Ne? Madeline'in dili tutulmuştu. Ama ben
annenin Amerika'ya gideceğini sanıyordum.
Gidecekti. Ama ben İtalya'ya dönmeyeceğimi
söyleyince, annem Maria'yı yalnız bırakmadı.
Üstelik onlara senden söz ettim.
Öyle mi? Peki, ne dediler?
Nicholas sırıttı. Eh, başta pek hoşlanmadılar,
ama yola gelirler. Maria iyi bir propagandacıdır.

Madeline yüzünü Nicholas'ın göğsüne yasladı.
Ah, Nick, dedi, Seni seviyorum!
Eh, umarım seviyorsundur, dedi komik bir
şekilde. Evlenme iznini de aldığıma göre...
Evlenme iznini mi? Benden bu kadar emin
136
miydin?
Nicholas başını salladı. Yüzü ciddileşmişti.
Hiç de emin değildim şekerim, yalnızca umutluydum.

Madeline, Şimdi geliyorum, deyip yatak
odasına girdi.'
Yüzünü yıkayıp üzerine pantolon ve bluz giydi.

İçinden de, Diana'ya neler söyleyeceğini düşünüyordu.
Mutlaka tartışma çıkacaktı. Fakat
ne olursa olsun, kararlı davranacaktı artık. Lafı
eveleyip gevelemenin hiçbir yararı yoktu.
Dudaklarına açık renk bir ruj sürerken kapı
açıldı ve Nicholas göründü. Madeline'e doğru
yaklaşırken, genç kadın gülerek geriledi. Bu sırada
salondan bir ses geldiğini duydu. Durup
Nicholas'ın arkasından kapıya doğru bakfl.
Neydi bu ses? dedi kaşlarını çatarak.
Beni şaşırtmaya çalışma, dedi Nicholas gü-
* lümseyerek. Madeline'e doğru yürümeye devam
etti. Modeline korkuyormuş gibi geriledi. Yalınayaktı
ve Nicholas üzerine doğru yürürken
ayakları çok kocaman görünüyordu
Birden dizini yatağa çarpıp dengesini kaybetti.
Hafif bir çığlıkla şiltenin üzerine düştü. Elleriyle
Nicholas'dan korunmaya çalışıyordu.
Ama Nicholas kollarından tuttu; üzerine abanarak
onu yatağa öylece mıhladı. Madeline'e
doğru eğilirken, sesi tehlikeli bir şekilde boğuk
çıkıyordu.
Nicholas, diye fısıldadı Madeline tutkuyla.
Ne yaptığını bilmiyordu adeta kendini bırakmaya
hazırdı.
Birkaç saniye sonra Nicholas kendini zorlayarak
doğruldu ve dirseğine dayanarak başı-
137
m kaldırdı. Şu senin kızın bizi burada bulursa,
ne düşünür dersin? diye sordu boğuk
bir sesle.
Madeline isteksizce kalktı. Pek de haksız sayılmaz,
biz bu haldeyken, dedi sesi biraz titreyerek.
Nicholâs başını salladı; dönüp sırt üstü uzandı.
Joe'yla aynı odayı bile paylaşmadığınıza
göre, evlilik hakkında garip fikirleri olmasına
şaşmamalı. Fakat, yine de, onun yerinde olsaydım,
geçmişimi biraz daha merakla incelemeye
çalışırdım. Tabii senin geçmişini de! Joe'yla
aranızda o kadar büyük bir yaş farkı varmış
ki.
Haklısın. Madeline ayağa kalktı. Gidip yemeği
hazırlayayım. Diana birazdan gelir.
Madeline bunları söyler söylemez, ön kapının

kapandığını duydular. Madeline, Nicholas'a
baktı. Nicholâs hemen kalkıp yatak odasının kapısına
doğru yürüdü. Salona geçti. Diana'nın
salonda olduğunu sanıyordu. Ama oda bomboştu.
Madeline'in yanına döndü. Kaşları çatılmıştı.
Burada kimse yok, dedi.
Madeline sarardı. Demek, ben sapa bir ses
duydum dediğimde gelmiş içeri, dedi.
Nicholas'ın yüzü ciddileşmişti. Yani bütün
bu süre içinde Diana içerdeydi ve konuştuklarımızı
dinledi mi demek istiyorsun?
Madeline elini alnına götürdü. Belki de Nick!
Bunun ne. demek olduğunun farkında mısın?
Konuştuğumuz her şeyi duymuş olmalı.
Nichölas bir an gözlerini yumdu. Hay Tanrım;
çok üzüldüm, Madeline! Bunu unutmuştum.
Diana daha başka şeyler de yaratmıştır

kafasında. Omuzlarını silkti. Neyse, böylelikle
hiç değilse söyleyelim mi, söylemeyelim mi sorunu
çözülmüş oluyor.
Madeline arkasını döndü. Ne korkunç bir şeydi!
Sabahki katıksız mutluluğun uzun sürmeyeceğini
bilmeliydi.
Nicholas paltosunu giydi. Gidip getiririm
onu, dedi kararlı bir sesle.
Genç adam çok geçmeden geri dönmüştü.
Yalnızdı. Madeline kapıyı açtı ve umutsuz
bir ifadeyle yüzüne baktı.
Sanki yer yarıldı, içine girdi, dedi Nicholas.
Her yere baktım. Ben dışarı çıkmadan önce
pek uzaklara gitmiş olamaz. Pardösüsünü
çıkardı. Bence, onu arayacağımızı tahmin edip,
ben çıkana kadar apartmanın bir yerlerinde
saklanmış olmalı. Ben çıkınca da arkamdan
bana görünmeden' gitmiştir.
Madeline bir iskemleye çöktü. Peki, ne yapacağız
şimdi?
Herhalde bekleyeceğiz. Önce bir yemâk yiyelim.
Eninde sonunda dönecektir.
Gelir mi dersin?
Tabii! Hadi şekerim! Diana fena şaşırdı tabii,
ama eve dönünceye kadar ona yardım et-
. mek elimizden gelmez.

O N B İ R İ N C İ B Ö L ÜM

O akşam, saat sekizde Madeline artık çıldıracak
gibi olmuştu. Öğleden sonra Nicholas'la bir-
139
îikte arabayla Otterbury'yi karış karış aramışlardı.
Seventies Cfub'ı, öteki kahveleri hep dolaştılar,
ama hiçbir sonuç alamadılar. Diana'
dan tek bir iz yoktu. Akşamüstü hafif bir yağmur
başlamıştı. Şimdiyse bardaktan boşanırcasma
yağıyordu. Gardens'a iki kere geri dönüp,
Diana'nın onlar yokken gelip gelmediğine baktılar.
Her seferinde de elleri boş, tekrar aramaya
koyuldular. Madeline başka nereye baka- f
bileceklerini kestiremiyordu. Sonunda, Jeff'lere
gitmiş olamaz, değil mi? dedi.
Nicholas kaşlarını çattı. Ha, şu pazar günü
bizimle beraber gelen çocuk. Diana'yla pek yakın
arkadaşmış gibi bir hali vardı.
Evet. Üç aydır arkadaşlık edijsorlar. Ama orada
olması çok uzak bir ihtimal. Maria'yla ve seninle
gezmeye gittiğini söylediğinden beri hiç
görüşmediler galiba. Diana'nın oyun provaları
da vardı tabii. Ondan da olabilir. Belki de oradadır.

Oldu. Telefonları var mı?
Madeline hayır anlamında başını salladı. Olduğunu
sanmıyorum. Burada telefon öyle herkesin
evinde yoktur. Ama Poplar Sokağında
oturduklarını biliyorum. Evin numarasını tam
çıkaramıyorum, ama galiba on dört.
Güzel! Nicholas arabayı çalıştırdı. Kentin
merkezinde durmuşlardı. Ne tarafa gidiyoruz?
diye sordu Nicholas.
Benim çalıştığım okula çok yakın, dedi Madeline.
Tabii fabrikaya da yakm.
Tamam. Nicholas arabaya manevra yaptırdı.
Fabrikaya giden yolu izlemeye başladılar.
Genç adam direksiyonu sıkıca kavramıştı. Dia-
140
na'nm içinde bulunduğu durum ne olursa olsun,
Nicholas, annesine bu kadar acı çektirdiği
için ona kızıyordu. Evet, tatsız bir sürpriz olmuştu
Diana için bugün öğrendikleri. Ama bu
ona, öylece çekip gidip, annesini, onu nerede

bulacağını bile bilmeden merak ettirme hakkını verir iniydi? Bu düşüncesizliğinden dolayı Diana'yı tutup şöyle bir sarsmak geliyordu içinden.
Poplar Sokağında, kapıları sarı, pencere pervazları beyaz boyalı bir dizi ev vardı. On dört numara da tıpkı diğerlerine benziyordu. Sadece, perdeleri daha canlı renklerde, boyası da daha temizdi.
Nicholas, Madeline! arabada bırakarak kapıya yürüdü. Kapının üzerindeki saçağın altına girdi. Yağmur iyice şiddetlenmişti.
Gömleğinin kollarını sıvamış orta yaşlı bir adam kapıyı açtı. Kapısının önünde kocaman bir Amerikan arabası görünce şaşırmıştı. Karşısında da uzun boylu bir yabancı vardı.
Evet? dedi kuşkuyla. Bir şey mi istemiştiniz?

Evet, dedi Nicholas kibar bir şekilde.
Sanırım, bu sokakta Emerson isimli bir aile oturuyor. Acaba nerede oturduklarını biliyor musunuz?
Tabii biliyorum. Ben Walter Emerson'ım.
Sizin için ne. yapabilirim?
Jeff isimli bir oğlunuz var, değil mi?
Evet, var. Telaşlanmış gibiydi. Ne oldu?
Jeff'e bir şey mi oldu?
Yok, bir şey yok, diye cevapladı Nicholas sabırla.Diana Scott isimli bir kız arkadaşı var.
Onu arıyoruz.
Öyle mi? Şimâi burada değil.
Daha önce buradaydı mı demek istiyorsunuz?

A, evet. Daha önce buradaydı. Karım ve benimle birlikte çay içti. Tabii Jeff de vardı.
Tabii! Nicholas sabrını kaybetmemeye çalışıyordu.
Bunun sizinle ne ilgisi var? Babası yok onun.
Siz kimsiniz?
Nicholas dönüp Madeline'e gelmesi için işaret etti. Ben annesinin bir arkadaşıyım, decji.
Şu bize doğru geleli hanım, Mrs. Scott. .Diana öğle yemeğinden beri eve gelmedi. Nereye gittiğini de bilmiyoruz.
Anlıyorum. Mr. Emerson başını salladı Madeline yanlarına geldi. Nicholas Bu bey Mr.

Emerson, Madeline, dedi. Diana'nın bugün öğleden sonra burada olduğunu söylüyor. Onlarla birlikte çay içmiş.
Öyle mi? Madeline ellerini kavuşturdu.
Şimdi nerde?
Tam o sırada, evden bir kadın çıkıp geldi.
Aşırı makyaj yapmış, boyalı sarı saçlı bir kadındı.
Mr. Emerson ona döndü. Sarah, dedi, Bu hanım Diana'nın annesiymiş. Bu bey de bir arkadaşı.
Diana'yı arıyorlar.
Öyle mi? Kadın onları şöyle bir süzdü.
Madeline kadının, NicholasTa aralarında ne tür bir ilişk* olduğunu tahmin etmeye çalıştığını anladı. Yanlış sonuçlara vardığından da emindi.
Mrs. Emerson dudaklarını büzdü. Diama, geç saatlere kadar eve gitmemesi gerektiğini soy-

lediydi, dedi. Evde işleriniz varmış. Bakışlarını Nicholas'a çevirdi. Bir şeye canı sıkılıyor gibiydi. Jeff onu gezmeye götürebileceğini söyledi. Yağmur yağdığından, Wâlter kamyoneti almalarına izin verdi. Sesi küstah ve alaycıydı.
Madeline böylesine endişeli olmasaydı, dönüp içeri girecek gibi davranıyordu.
Nereye gittiler? diye tekrarladı Nicholas.
Mrs. Emerson içini çekti. Genç budalalar belki de ta Londra'ya kadar gitmişlerdir, dedi.
Ne? Madeline paniğe kapılmıştı.
Mr. Emerson düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. Hafta içinde, geçen hafta sonu Londra'dayken görmüş olduğu bir kulüpten söz ediyordu.. Arkadaşlarının arabasıyla gitmişler.
Eh, dedi Nicholas, Herhalde yapılacak tek şey, Londra'ya doğru yola koyulmak. Belki de rastlarız. Saat dokuz oldu. Daha geç kalacaklarını sanmam.
Kaçta gittiler? diye sordu Madeline.
Altı sıralarında, dedi Mr. Emerson. Dönerlerken, yolda rastlarsınız sanıyorum.
Nicholas Madeline'e baktı. Bir deneyelim mi? diye sordu.
Ah, tabii! dedi Madeline.
Oldu. Rahatsız ettik, teşekkürler!
Mr. Emerson gülümsedi. Jeff'le beraber oldukça

Diana'dan yana merak etmeyin, dedi.
Araba hızla ilerlerken, Jeff'e endişeyle baktı
Diana. Dışarıda yağmur hızlanmıştı. Keyfi iyice
kaçmıştı. Felaket bir gün geçirmişti. Joseph
Scott'un kızı olmadığını öğrenmişti önce. Sonra
da, bütün yakışıklılığına rağmen, Jeff in onu
143
i
i
sıkmaya başladığını anlamıştı. 1
Jeff'den sıkılması, evvelsi gün Maria'yı ballandıra
ballandıra anlatmasıyla başlamıştı. Onu
kıskandığını sanmıştı o zaman. Ama şimdi, daha
iyi anlıyordu. Bugün Jeff'lere gitmişti, çünkü
gidebilecek başka bir yeri yoktu. Şimdi, 'keşke
Adrian amcaya gitseydim,' diye düşünüyordu.
O ilk kızgınlığı sırasında annesiyle ilgili öğrendiklerini
anlattığı zaman Jeff gülmüştü.
Sonra biraz ciddileşmiş ve 'Nicholâs Vitale aldırmadığına
göre, o niye dert ediyor/ diye sormuştu.
Kendini tamamen yalnız ve terk edilmiş hissediyordu.
Jeff bu gezintiyi teklif edince sevinmişti.
Annesinin yüzüne bir daha nasıl bakabileceğini
kestiremiyordu. Şimdiyse biraz daha
farklı düşünüyordu.
Öff! dedi Jeff'e alaylı alaylı bakarak, Amma
heyecanlı viraj alıyorsun!
Jeff öfkeyle baktı. Direksiyonu tutan parmakları
iyice kasıldı. O da Diana' yla ilgili olarak
hayal kırıklığına uğramıştı. Ve kendisiyle alay
ettiği için onu kırmak istiyordu.
Teklif ettiğimde pek istekli görünüyordun,
dedi ters ters. Ne oldu? Beğenmedin mi? Senin
gibi iyi bir aile kızı, böyle ilkel şartlara pek •
alışamıyor herhalde. Sesi kırıcıydı.
Bayağılaşma, dedi Diana. Bir yandan da,
sıkılmış bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu.
Özür dilerim. Yanlış bir şey mi söyledim?
diye alay etti Jeff. Sonra pişman oldu. Ne oldu,
seni hiç değilse bugünkü o acınacak halinden
çıkardık! Fena mı ettik?
144
Anlamıyorsun.
Neyi anlamıyorum? Tamamen masumca bir

konuşmayı dinlemişsin. Konuşmalarını dinlediğini
nereden bilebilirlerdi? Başkalarının konuşmalarına
kulak misafiri olanlar, kendileriyle ilgili
iyi bir şey duyamazlar. Bunu bilmiyor musun?

Biliyorum! Diana dudaklarını sıktı. Ama,
bunca yıldır, mükemmel bir evlilikten doğduğumu
sanırken, böyle olmadığına inanmak kolay
mı?
Her şeyi dramatikleştirmeyi bırak. Son zamanlarda
rol yapmaya iyice alıştın galiba. Hayatını
tıpkı biir filmdeymiş gibi oynamaya çalışıyorsun.
Zavallı kadın kahramanımız, durmadan
etrafındakilerin gadrine uğruyor. Biraz
büyü Diana, annen de insan. Bir hata yapmış,
tamam. Ama herkesin başına gelebilecek bir
şey için onu suçlayıp durma. Seni bir bakımevine
bıraksaydı ya da bir ailenin yanına verseydi
ne olurdu? Ama bunu yapmamış, babası
olacak yaşta bir adamla evlenip kendini feâa
etmiş. Tek sen, piç damgasını yemeyesin diye.
Diana, Jeff'in yüzüne baktı. Evet, doğru söylüyordu.
Bunu niye düşünememişti?
Galiba bencilce davrandım, diye mırıldandı
içini çekerek.
Onlara eve geldiğini niye belli etmek istemedin
bu sabah?
Diana dudaklarını ısırdı. Yatak odasındaydılar.
Önce şey yaptıklarını sandım... Kızardı.
Sonra dinlemeye başladım. Gerisini biliyorsun.

Ne yapıyorlardı? diye sordu Jeff gülümse-
145
yerek.
Hiç. Birbirlerine şaka yapıyorlardı. Birlikte
mutlu görünüyorlardı.
Baksana. Belki de birbirlerine âşıktırlar.
Diana biraz rahatlamıştı. Zaman zaman Jeff
aklı başında laflar ediyordu. İçtenlikle fikrini
söylediği için de delikanlıya karşı şükran duydu.
Başka yönlerden bu kadar hızlı olması ne
kötüydü. Diana on altı yaşındaydı ve yakın ilişkilerin
derinliklerine dalması için daha epeyce
vakti olduğunu düşünüyordu.

Her neyse, dedi Jeff. Birbirlerine karşı neler hissettiklerini anlayabilmen lazım.
Diana ona yan yan baktı. Niye?
Eh... senle ben, örneğin.
Jeff, üzgünüm ama, senle ben... bitti artık! Senden hoşlanıyorum, ama daha birkaç yıl hiç kimseyle ciddi bir ilişkim olsun istemiyorum. Amacım okulumu bitirip sekreter olmak. Böyle bir şey için ondan sonra vakit ayırabilirim. Her şeye rağmen, şu son birkaç hafta içinde biraz olgunlaştım galiba,
Jeff öfkeyle kaşlarını çattı. Diana arabanın göstergelerinden gelen ışıkta Jeff in profilini seçebiliyordu.
Hiçbir kız beni terk edemez, dedi Jeff açık seçik , bir biçimde.
Diana şaşırmıştı. Bir an, şaka yaptığını san-/ dı. Ne demek istiyorsun? diye 'sordu. Ben böyle olsun istiyorum. Üstelik Jeff, biraz aklım başına topla. Sonbaharda üniversiteye gideceksin. O zaman zaten bana vakit ayıramazsın.
Jeff omuzlarını silkti. Benden niye ayrılmak istiyorsun?
Bilmiyorum Jeff. Benim için fazla büyüksün diye düşünüyorum. Ben hâlâ küçük bir kızım- Belki de senin dediğin gibi şımarığın biriyim.
Jeff, aynadan, arkadan gelen arabalara baktı. Sonra su birikintilerini etrafa sıçratarak, arabayı yol kenarına, bir ağacın altına çekti.
Diana elinde olmadan titrediğini hissetti. Hafifçe, Hadi Jeff, burada duramayız, dedi. Çok kötü bir gece. Üşüyorum ve ıslandım. Eve gitmek istiyorum.
Öyle mi? Ben seni şimdi ısıtırım. Eve gitmek istemezsin o zaman. Gitmeyelim diye yalvarırsın.

Diana yutkundu. Kendine hakim olmalıydı- Jeff ona dokunmayı ciddi olarak kafasına koymuş olamazdı. Hem zaten oldukça kalabalık bir yoldaydılar, Buna cesaret edemezdi. Şu anda, evi, annesi, hattâ Nicholas Vitale bile, hiç tanımamış olduğunu anladığı bu oğlandan daha güven verici geliyordu ona.
Diana karşı koymaya fırsat bulamadan, Jeff aniden onu kendine çekti ve sıcak dudaklarını

onun dudaklarına bastırdı. Onu boğacak gibi
sımsıkı tutuyordu. Diana kurtulmak için debelenmeye
başladı. Jeff'in kendine ; hakim olamayışı
onu korkutmuş ve iğrendirmişti. Delikanlıyı
durdurmak için ne yapabileceğini de bilmiyordu.
Jeff, lütfen! diye inledi Bırak beni.
jeff ona alaylı bir tavırla baktı. Niye bırakacakmışım?
Bugün öğleden sonra sen benim
peşimden koştun. Endişelerini boşaltacak birini
bulmak için ölüyordum O zaman başkaydı, de-
147
ğil. mi?
Diana Jeffin kollarının arasında kıvrandı.
Bir de beni sevdiğini düşünürdüm, diye Dağırdı.
Seviyorum!
Öyleyse niye bana sokak kızıymışım gibi davranıyorsun?
 dedi bağıraraK. Hem Jeff'in böyle
davranmasına, hem de kendi çaresizliğine kızıyordu.
Ben minicik bir çocuk değilim, yavrum, dedi
Jeff kısık bir sesle. Hadi gel, bütün kızlar birazcık
eğlenmekten hoşlanır...
Ama ben hoşlanmıyorum, diye cevap verdi
Diana. Eğer bana elini sürersen, bağırırım!
Jeff öfkeden kudurmuş gibiydi. Rol yapmayı
bırak Diana. Bağıramazsın. Üstelik, benim için
de yeni bir deneyim olacak. Daha önce direnmeyle
karşılaşmamıştım hiç.
Diana ne yapacağını şaşırmıştı. Çaresizlik
içinde başını eğdi ve omuzunu tutan eli şiddetle
ısırdı. Jeff, acıyla bağırarak Diana'yı bir an
için bıraktı. Ve Diana fırsattan yararlanarak
kapıyı açıp, yerdeki çamurlu çimenlere yuvarlandı.
Yol bomboştu. Bir arabanın gelmesini beklemeyi
göze alamadı. Yolun kenarındaki çitin
sert dallarının üzerinden atlayarak öbür tarafa
geçti. Jeff in bağırarak onu izlediğini duyuyordu.
Koşmaya başladı.
Yağmurdan sırılsıklamdı her taraf. Ayakkabılarının
içine su dolmuştu. Koştukça üstüne başına
çamur sıçratıyordu. Nereye gittiğini hiç
düşünmüyordu.
Arkasından Jşff in geldiğini ve adını bağırdı-
148
ğmı duyuyordu. O anda annesinin ne yaptığını

ve kendisini çok merak edip etmediğini düşündü.
Saat dokuzu geçmişti ve sabahtan beri eve
gitmemişti. Şimdi her şeye pişmandı. Hele budalaca
evden kaçmasına çok pişmandı.
Ağaçlar seyr eki eşiyordu. Biraz sonra açıklık
firaziye çıktı. Yorguç yorgun çevresine bakındı.
Yakında bir yerde bir ışık gördü, sevindi. Kurtarıcısının
ışığıyla arasında ne olduğunu görmesi
imkânsızdı. O kadar karanlıktı ki. Işığa
doğru koşmaya başladı.
Arkasından koşan Jeff, Diana açıklığa vardığından
birkaç saniye sonra aynı yere geldi. Artık
kızgınlığı geçmişti. Yağmur onu yatıştırmıştı.
Bu kadar aptalca davrandığı için, kendi kendine
kızıyordu. Diana korkmuş, paniğe kapılmıştı.
Jeff utanıyordu, çünkü hep kendi hatasıydı.
Diana'nın siluetini önünde görüyor gibiydi.
Ona doğru koşmaya başladı. Sonra birden, Diana'nın
bir çığlık attığını ve gözden kaybolduğunu
duydu.
Aniden durdu. Kulakları zonkluyor, kalbi deli
gibi çarpıyordu. Bütün vücudunu ter basmıştı.
"Hay aksi, ne oldu acaba,' diye düşündü.
Korkuyla ilerledi. Diana'nın kaybolduğu noktaya
yaklaşırken, dikkatle yürümeye başladı.
Biraz önce ayaklarının altında hissettiği otların
yerini şimdi çakıllar almıştı. Gözleri karanlığa
biraz alıştıktan sonra nerede olduğunu ve Diana'nın
nereye düşmüş olduğunu görmeye çalıştı.
Çevresinde, çeşitli araçların şekillerini hayal
meyal seçebiliyordu. Bunlar ya traktöre, ya da
buldozere benziyordu. Fazla bir şey görmesi

imkânsızdı, çünkü yağmurdan hiçbir şey seçilemiyordu.
Ama bakışlarını tek bir noktaya yoğunlaştırmca,
ayağının altındaki toprağın derin
bir çukur şeklinde gözden kaybolduğunu
gördü. Burası galiba bir taşocağı idi.
Diz çökerek çukurun kenarına yaklaştı ve bağırdı.
Diana! Diana! Beni duyuyor musun? Tanrı
aşkına cevap ver!
Sesinin yankısı yağmurda dağıldı. Fakat cevap
gelmediğinden emindi. Bir kere daha seslendi,
ama sessizlik bozulma-H ı. Yağmurdan başka

ses duyulmuyordu.
Çevresine bakındı. Taşocağı çok kocamandı.
Dolanıp bir yol bulmaya çalışmanın yararı olmazdı.
Üstelik kendisi de düşebilirdi. Yok, yok;
en iyi ve tek çözüm, kamyonete dönüp, en yakın
telefon kulübesine kadar gitmek ve bir ambülans
çağırmaktı.
Bu kararı verdikten sonra düşe kalka geri
döndü. Sonunda yol kenarındaki çite ulaştı.
Üzerinden atlayıp kamyoneti park ettiği yere
doğru ilerledi. Arabayi çalıştırmak için kontağı
çevirdi. Arabada hiç ses yoktu.
Titreyen parmaklarla tekrar denedi. Yine hiçbir
hareket olmadı. Nefes nefese ve panik içinde
tekrar tekrar kontağı çevirdi: Her seferinde
de motor çalışmamakta inat etti.
Aşağı inip yolun bir başına, bir sonuna baktı.
Daha önce pek çok araba geçip duruyordu.
Herhalde şimdi de bir araba gelirdi!
Londra tarafından gelen bir araba uzakta
göründü. Jeff yolun ortasına gitti ve çılgınca
kollarını sallamaya başladı. Onu görmeleri gerekti.
Durmaları gerekti!
150
Araba yavaşladı. İçindeki adam, farlarının
ışığında Jeff i seçmiş ve yavaş yavaş yaklaşmıştı.
jeffin niyetinden kuşkuluydu.
Jeff birden rahatladı; arabaya doğru çılgınca
bir koşu tutturdu.
Bir kaza oldu, diye bağırdı. Arabanın içinde
şaşkın şaşkın bakan bir adamla bir kadın
vardı. Beni en yakın telefon kulübesine kadar
götürebilir misiniz?
Nicholas yavaş yavaş kullanıyordu arabayı.
Arabanın farları önündeki yolu tamamen ay
dınlatı yordu.
Madeline sinir küpü gibiydi. Peşinden gittiğimiz
için bize kızacak, diye mırıldandı-endişeyle.
Sevgili Madeline, şu anda Diana'nm hisleriyle
hiç mi hiç ilgilenmiyorum, dedi Nicholas.
Böyle ortadan kaybolmaya hiç hakkı yoktu!
Madeline içini çekti. Haklısın galiba. Yine de
onu bulduğum zaman çok mutlu olacağım. _
Nicholas birden dikleşti. Şuradaki, Diana'nın

yanındaki çocuk değil mi?
Yolun diğer tarafında durmuş olan arabaya yaklaşıyorlardı. Bir delikanlı eğilmiş, pencereden şoförle konuşuyordu. Sırılsıklam ve perişan görünüyordu, ama Jeff olduğu kesindi.
Ah, Nicholas, acaba bir kaza mı oldu? Diana nerede? Madeline buz gibi olmuştu.
Şimdi anlarız! Nicholas bu sözleri daha söylerken arabayı durdurmuştu. Hemen inip yolun karşısına geçti ve arabaya binmeye hazırlanan Jeff in yanına geldi.
Bir dakika, diye seslendi. Jeff! Ne oldu?
151
Diana nerede? Kamyonet nerede?
Jeff dehşet içindeki yüzünü Nicholas'a çevirdi. Hayal görüyormuş gibi bakıyordu.
Mr. Vitale!.. Mrs. Scott! Madeline Nicholâs' ın hemeıı arkasından gelmişti.
Jeff, arabanın kapısını tekrar kapadı ve sürücüsüne çaresizlikle baktı. Sonra, Bir... bir kaza oldu,, diye bağırdı. Diana bir taşocağına düştü!
Ne? Madeline bayılacak gibiydi. Ama bütün gayretini sarf ederek kendine hakim oldu.
Kendini koyverme, dedi Nicholâs hafifçe.
Sonra Jeff e döndü, Bu taşocağı buradan ne kadar uzak? diye sordu.
Pek... pek uzak değil Şuradaki ağaçların arkasında
Tanrım, sen bilirsin! Taşocağının yanında ne işiniz vardı? diye bağırdı Madeline şaşkınlıkla.
Daha sonra şekerim, dedi Nicholâs, Madeline'in kolunu hafifçe sıkarak. Jeff'e dönüp,
Nereye gidiyordun? diye sordu.
Kamyonet şurada, şu ağacın altında. Çalışmıyor.
Bu arabayı durdurdum, yardım almaya gidiyordum.
Evet, doğru söylüyor, dedi arabanın içindeki adam. İriyarı biriydi. Çiftçiye benziyordu.
Anlıyorum. Nicholâs bir an düşündü. Jeff, bu taşocağına nasıl gidildiğini anlatır mısın?
Jeff farların ışığında sapsarı görünüyordu.
Evet, sanırım, tarif edebilirim. Niçin sordunuz?

Demin yapmak üzere olduğun gibi sen gidip
yardım iste, Madeline'le ben de Diana'yı arariz.
152
Onu belki de bulabiliriz, Arabada bir el feneri
var. O taşocağına düştüğünden emin misin?
Jeff yutkundu. ¿Eminim.
Madeline Jeff'e baktı, Bunu açıklamanı isteyeceğiz
senden Jeff! dedi boğulur gibi.
Evet, Mrs. Scott! Jeff uysal bir kedi gibiydi.
Tamam. Nicholâs dizginleri hemen eline almıştı.
Tıpkı son yirmi yıldır fabrikada yaptığı
gibi. Şu taşocağı nerede?
Jeff kekeleyerek tarif etti. Arabadaki adam
bağırdı:
Bizim Davison'ın taşocağı. Bunu daha önce
niye düşünmedim? Kolay bulursunuz. Kocaman
bir şeydir. Sizi umutlandırmak istemem Mrs.
Scott, ama o taşocağında bir sürü girinti çıkıntı
vardır. Kızınız sadece birkaç metre düşmüş olabilir.
Belki de sersemlemiş ve bu delikanlı seslendiği
zaman cevap verememiştir.
Madeline başını salladı. İnşallah öyledir, dedi,
Neyse, diye devam etti adam; Nicholâs el
fenerini almak için gitmek üzereyken, Arabada
uzun bir ip var. Aşağı sarkıtmak için almak
ister misiniz?
Tabii! dedi Nicholâs hemen. İyi fikir.
Çiftçi arabadan indi; ipi almak için bagaja
doğru ilerledi. Bu ipi lazım olur diye hep yanımda
bulundururum. Bizim evin orada kışın
çok buz olur. Birçok kez, bir traktör bulup arabayı
çektirmek zorunda kahnzİpi Nicholas'a
verdi ve arabaya bindi. Buraya çok yakın bir
yerde bir telefon kulübesi var, diye devam etti.
Yardım yakında gelir.
Teşekkürler.
Araba hareket etti. Nicholas ile Madeline el
fenerini alıp çiti geçerek ağaçlık yere vardılar.
Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.
El fenerinin kuvvetli ışığı etrafı iyice görmelerine
yardım ediyordu. Taşocağınm ağzını buldular.
İçine düşmek işten bile değildi. Nicholas
dizlerinin üzerine çöktü ve bağırdı.
Diana! Beni duyuyor musun?

Cevap gelmedi.
Nicholas ayağa kalktı ve el fenerinin ışığıyla taşocağınm içini sistemli bir şekilde taramaya başladı. Çiftçinin dediği gibi, burası düzgün bir çukur değildi. Kenarlarda, birçok yerde çıkıntılar oluşturmuş kayalar vardı. Yine kenarlardan çıkan ağaçlar ve çalılıklar vahşi bir görünüm veriyordu buraya.
Madeline bu simsiyah karanlık içinde Diana' mn nerede olabileceğini düşünüp ürperdi. Ya dibe düştüyse?
Nicholas'ın çukuru incelemesi saatler alıyor gibi geldi Madeline'e, ama sistemli çalışıyordu.
Birkaç dakika sonra,
Galiba buldum onu! diye bağırdı.
Madeline elini boğazına götürdü. Nerede?
Nicholas aşağıda bir noktayı eliyle işaret etti. Elindeki ışığı da, baygın yatan kızın üzerine tutmuştu. İki çalının dalları arasında, sanki hamağa uzanmış gibiydi. Başı "yana sarkmıştı.
Madeline'in içi sevinçle doldu. Sadece birkaç metre aşağıdaydı. Ciddi bir şekilde yaralanmış olamazdı!
Ah, çok şükür! diye bağırdı. Galiba düşmeden dolayı sersemlemiş, ama çok şükür ki

derine düşmemiş!
Başım kaldırıp Nicholas'a baktı. El fenerinden gelen hafif ışıkta bile Nicholas'ın yüzü düşünceli görünüyordu.
Ne... ne oldu? diye bağırdı Madeline. Bir şeyi yok, değil mi? Fazla bir şey olmamış, değil mi?
Nicholas başını salladı. Olmamış şekerim, ciddi şekilde yaralandığını sanmıyorum.
Peki, niye böyle endişelisin?
Nicholas kaşlarını çattı. Bak, Madeline, bunu söylemek istemiyordum ama, eğer Diana kendine gelir ve hareket ederse...
Madeline eliyle ağzını kapadı. Yani tehlikenin farkında olmayabilir mi demek istiyorsun?
Evet. Onu söylemek istiyorum. Yardım gelinceye kadar kendine gelmemesi büyük bir ihtimal... ama bunu göze alabilir miyiz?

Madeline yutkundu. İçi bulanıyordu. Peki, ne yapabiliriz?
Nicholas dudaklarını sıktı. İpe tutunarak ben aşağı inebilirim. Sonra da ipi Diana'ya bağlarım. Sonra yukarı çıkıp çekerim. Yukarı çıkamasam bile ziyanı yok, aşağıda beklerim. O da ipe bağlı olduğu için, hareket etse bile tehlikeli olmaz.
Madeline içini çekti. Tek çözüm bu mu?
Başka bir şey düşünebiliyor musun? Hadi şekerim, vakit kaybediyoruz. Bak şimdi... bu ipi şuradaki ağaca bağlayacağım. Senden istediğim, bana ışık tutman. Yalnız dikkat et, gözlerimi kamaştırma! Gülümsedi. Hadi biraz neşelen şekerim, daha bunamadım, çok şükür. Nicholas, ipi ağaca bağlamadan önce, bir sürü dü-
155
Madeline kaşlarını çattı. Bunlar ne için?
İpe tutunup aşağı inmek, ya da yukarı çıkmak için böyle düğümler yardımcı olur insana. Düğümler basamak yerine geçiyor yani.
Nicholas'ın ipe tutunarak aşağı inmesi çok yavaş oluyordu. Yıllardır, böyle bedensel hareketler gerektirecek bir iş yapmamıştı. Onun için de vücudu biraz hamdı. Madeline endişeyle bakıyordu ona. Nicholas'ı. da Diana kadar merak ediyordu.
Nicholas, Diana'nın düşmüş olduğu yerin biraz daha aşağısına kadar indi. Taşocağının kenarlarında, ayağını dayıyacak bir yer arıyordu.
Genç kızın bulunduğu yerde hiç çıkıntı yoktu, ama birkaç çalı vardı. Kendisini bu çalıların arasına yerleştirdi. İpi kendi belinden çıkarıp, Diana'nın beline takabilecek kadar sağlam bir yer bulmuştu kendine.
En kötü an, ipi Diana'nın beline bağlamaya çalıştığı andı. Diana'nın vücudu bütün ağırlığıyla Nicholas'ın üzerine yaslanmaya başladı. Nicholas'a dengesini kaybettiriyordu neredeyse. Ama Nicholas yakındaki bir ağaca tutunmayı başardı ve Diana'yı eski yerine itti. Bir an, çalılıklara tutunarak dinlendi. Nefes nefeseydi. Madeline bütün gücünü toplamış, çığlık atmamaya çalışıyordu.

Sonunda Diana ipin ucuna bağlanmıştı. Hâlâ kendinde değildi. Nicholas alnında bir morartı görmüştü, ama diğer yerlerinde bir şey yok gibiydi. Tabii, çok ıslanmıştı. Ayrıca böyle durumlarda şok etkisi de önemli olurdu.
Nicholas yavaşça yukarı tırmanmaya baş-
156
(l a d ı . 4Şu düğümleri iyi ki atmışım,' diye düs şünüyordu. Çünkü düğümler ayaklarını basmak | için olduğu kadar, tutunmak için de yardımcı I oluyordu. Taşocağının ağzına geldiğinde, Ma- | deline onu yukarı çekti. Nicholaş bir an çamurlu zemin üzerinde yatıp kaldı.
İyi misin? diye fısıldadı Madeline, elini Nicholas'ın ıslak saçlarının üzerinde gezdirerek.
Nicholas içini çekti ve kendini zorlayarak dizlerinin üzerine kalktı. Tabii! dedi yüzünü buruşturarak.
Madeline, NicholasVi kalkması için yardım etti, sonra bir an, ona sımsıkı sarıldı. Sen olmasan ne yapardım, bilmem, diye fısıldadı kısık bir sesle. Nicholas başını eğip Madeline'in saçını öptü, sonra onu kararlılıkla kendinden uzaklaştırdı.
Şimdi, dedi, inerken bir kenara bıraktığı paltoyu giyerken, Diana'yı yukarı çekmeye çalışsak, iyi olur. Onun orada kalmasından hoşlanmıyorum.

Madeline başını salladı. Bir yerini incitmeden çekebilir miyiz?
Nicholas yavaşça başını salladı. Sanırım, dedi. Taşocağının yan kısmı içeri doğru girintili. Hiç incitmeden çekebiliriz herhalde.
Baygın Diana'yı yukarı çekmek epeyce vakit aldı. Çok ağırdı. Çekme işinin bütün yükü de Nicholas'ın üzerindeydi; Diana en sonunda, çukurun kenarına kadar geldi. Genç adam eğilerek Diana'yı kavradı. Sonra onu ağaçların altındaki bir düzlüğe yatırdı. Paltosunu sırtından çıkarıp Diana'nın üzerine örttü. Ellerini vücudunda dolaştırıp, kırık olup olmadığına baktı.
157
Galiba bir şeyi yok, dedi. Hiçbir kırık bulamadım. Ama beyin sarsıntısı ihtimali her zaman vardır.

Madeline başını salladı. Nicholâs genç kızı kollarına alıp ağaçların arasından geçerek arabaya kadar getirdi. Diana hâlâ baygın durumdaydı. Madeline arkadan geliyor, ışığı tutarak genç adama yardımcı olmaya çalışıyordu.
Tam yolun kenarına ulaşmışlardı ki, bir ambülansın gelmekte olduğunu gösteren siren sesleri duydular. Nicholâs, Madeline'e bakıp, keyifle güldü. İşte, birliklerimiz teşrif ettiler, dedi. Her zamanki gibi, her iş bittikten sonra geliyorlar.
Bundan sonraki birkaç saat bir kâbus gibiydi. Polis de geldi ve olayı soruşturmaya başladı. Diana hemen ambülansa alindi; Madeline'le birlikte Otterbüry Hastanesine götürüldü.
Ambülanstayken kendine geldi genç kız. Söyledikleri anlamlı sözler değildi. Madeline'i tanıdı, ama pek bir şey söylemedi. Sonra tekrar kendini kaybetti.
Ambülanstaki doktor Diana'nın bir şok geçirmekte olduğunu, ama biraz önce yaptığı muayeneye göre, başka bir şeyi olmadığını söyledi. Kırık kemik yoktu. Çürük ve sıyrıklar ise önemsizdi.
Nicholâs Jeff'le birlikte, arabasıyla ambülansı izlemişti. Jeff polis tarafından sorguya çekilmişti. Polis onu bu tür hareketlerin sonucunun nereye varacağı hakkında uyarmış, Diana'nın bir şeyi olmadığı anlaşılınca da, eve gitmesine izin vermişti.
Madeline hastanede kaldı. Yapabileceği bir şey yoktu, ama, başhemşire, yatabileceği bir yatak gösterince, sevinçle kabul etti.
Pek uyuyamadı Madeline. Nicholâs oteline dönmüştü. Madeline, Nicholas'ın bütün bunlardan sonra Diana'ya hemen evlenmek istediklerini söyleyemeyeceklerini düşündüğünden emindi. Diana, bu kez de evlenmelerini geciktirmişti. Ama bu sefer bilerek yapmamıştı bunu.

ON İ K İ N C İ BÖLÜM

Ertesi gün Paskalya yortusu vardı. Madeline sabah altıda uyandı. Bir gece önce zaten tamamen soyunmamıştı. Pantolonunu ve bluzunu üzerine geçirip giyiniverdi. Odasından çıktı, antiseptik kokan koridorda ilerleyerek hemşire

odasına gitti.
Kapıyı vurdu. Başhemşire girmesini söyleyince,
içeri girdi. Üzerindeki çamurlu pantolon,
hastaneye gelen birinin üzerinde görülmesi olağan
bir şey değildi.
Nasıl? diye sordu* Madeline hemen. Yaşlıca
hemşire Madeline'in yüzüne bakıp gülümsedi.
Çok daha iyi, dedi üstüne basa basa. İyice
kendine geldi. Sabah beş buçukta bakmıştım,
uyanıktı; ama belki şimdi uyumuştur. Başında
bir hemşire var. İsterseniz, gidip görebilirsiniz.
Ah, çok teşekkür ederim! Madeline son dedece
heyecanlanmıştı.
Böyle gelin, size i yolu göstereyim.
159
İçeri girdiklerinde, Diana uyumuyordu. Annesini
görünce gözleri parladı. Yüzü sapsarıydı.
Başındaki yaraya pansuman yapılmıştı. Beyin
kanaması gibi bir durum olmamıştı.
Merhaba, şekerim! dedi Madeline hafifçe
gülümseyerek. Yatağın yanma gitti. İyi misin?
Diana da hafifçe gülümsedi. Zannederim,
dedi. Başım ağrıyor, ama herhalde bu normal.
Tabii. Madeline başhemşireye baktı. Onu
ne zaman eve götürebilirim?
Hemşire alt dudağını ısırdı. Belki yarın, dedi
düşünceli düşünceli. Bugün burada kalması
gerekiyor. Sadece tedbir açısından. Endişe edecek
bir şey olduğunu sanmıyorum.
Oh, fevkalade! Madeline yatağın kenarına
oturdu. Biraz kalabilir miyim?
Başhemşire evet der gibi bir hareket yaptı.
Tabii! Sonra diğer hemşireye seslendi. Diana
nm yatağının öteki tarafında oturan hemşire
yerinden kalktı ve başhemşireyle birlikte odadan çıktı.
Ah, hayatım, dedi Madeline. Seni o kadar merak ettik ki.
Diana biraz huzursuz görünüyordu. Biliyorum
anne, çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm!

Madeline kızının yüzüne baktı. Jeffden niye
öyle kaçtın? Ölebilirdin!
Biliyorum, ama... korkmuştum. Orada taşocağı
olduğunu da bilmiyordum!
Madeline başını eğdi. Neyse, şimdi iyisin.

Önemli olan da bu.
Diana dudaklarını ısırdı. Anne! Beni oradan
çıkartan Nicholas Vitale'ydi, değil mi?
160
Madeline gözlerini açtı, Evet, dedi. Kaşlarını
çattı. Nereden biliyorsun?
Hemşire söyledi. Mr. Vitale'yi Çok beğenmiş.
Herhalde dün akşam buraya geldiğinde görmüş.
Çok yakışıklı olduğunu söyledi.
Madeline kızardı. Öyle mi?
Evet. Diana Madeline'in eline sarıldı. Doğru
muydu? Benimle ilgili söylediklerin yani?
Dün konuştuklarınızı, duydum, biliyorsun, değilmi?
Evet. Tahmin ettik. Nicholas seni aramaya çıktı.
Biliyorum. Aramaya geleceğini tahmin etmiştim.
Onun için, apartmandan çıkıncaya kadar bekledim.
Madeline başını salladı. Üzgünüm Diana!
İçini çekti. Ne kadar şaşırdığını tahmin edebiliyorum.
Ne diyeceğimi bilemiyorum.
Diana annesine uzun uzun baktı. Bir şey
söylemen gerekmez. Jeff dün bir şey söyledi,
çok doğru gibi geldi bana. Beni bir bakımevine
ya da bir ailenin yanma da pekâlâ verebileceğini söyledi...
Ama seni çok seviyordum! diye bağırdı Madeline
hemen. Seni kucağıma aldığım | andan
itibaren pek çok sevdim.,Ta en baştan beri, be--
beğimi aldırmak aklıma bile gelmedi galiba.
Doğduktan sonra da, bir bakımevine ya da bir
ailenin yanma vermeyi hiç düşünmedim.
Diana gülümsedi. Yapılacak tek şeyi yaptın,
öyleyse, değil mi? Öyle ya, babam... Joe?
Baban! dedi Madeline kesin bir sesle.
Yani, babam da her şeyi biliyormuş herhalde.

Biliyordu. Bak hayatım, anneannenle birlikte
oturuyordum. Ne olduğunu anlasaydı, kederinden
ölürdü. Joe'nun da kendine bakacak birine
ihtiyacı vardı. Onun için, bir anlaşma yaptık.
O bir bakıcı bulmuş oldu, ben de bir koca...
sadece lafta tabii.
Anlıyorum! Diana başını salladı. Bana niçin söylemedin?
Madeline başını eğdi. Korkakça davrandım,
maalesef. Bazen, en az mücadele gerektiren yolu seçiyorum.
Diana, annesinin elini sıktı. Şimdiki gibi, örneğin!

Ne demek istiyorsuft?
Diana içini çekti. Nicholas Vitale ile yani!
Gerçekten seninle evlenmek istiyor mu?
Madeline başını kaldırdı, yüzü kıpkırmızıydı.
Bunu nasıl öğrendin?
Diana somurttu. Uzun zamandır anlaşılıyordu
zaten. Ama ben inanmak istemedim, inatçılık
ettim. Galiba sana tek başıma sahip çıkmaya
çalıştım. Jeff beni şımarık bir çocuk gibi
davranmakla suçladı. Ama artık büyüdüm galiba.
Bütün hayatım boyunca, benim için en iyi
olan şeyleri yapmaya çalıştın. Ben de sana dayanmaya
alıştım. Belki de babamın babam olmadığını
bilseydim, daha farklı olurdu, daha
bağımsız hissederdim kendimi. Halbuki o ölünce,
sana sarıldım. Çünkü dünyam yıkılmış gibiydi.
Şimdi anlıyorum ki, hiç de yıkılmamış.
Gülümsedi. O kadar şaşırma anne, yoksa fikrimi
değiştiririm. Şu son birkaç saat içinde epeyce düşündüm.
Madeline başını salladı. Hayatım, bir gece
162
önce sırılsıklam bir taşocağmda, bir ağacın dallarında
sallanıp duran bir kız için biraz fazla
konuştun galiba, dedi. Ayağa kalktı.
Gitme, dedi Diana yalvarır gibi. Lütfen iyiyim ben.
Madeline ne yapacağını şaşırmıştı. Hayatım,
ne diyeceğimi bilmiyorum...
Diana omuzlarını silkti. Her gördüğümde kırmak
için elimden geleni yaptığım bir kimsenin
beni oradan kurtarması pek sık rastlanabilecek,
bir olay değil dedi. Senin şu Mr. Vitale'ni. sevebilirim
sanırım anne. Asıl merak ettiğim, o
beni sevebilir mi? Hele Maria, ona çok kötü davrandım.

Madeline o kadar şaşkına dönmüştü ki, sadece
başını sallayabildi. Sonra kendini toparladı.
Nick'in de, Maria'nın da seninle dost olmak
için ellerinden geleni yapacaklarından eminim,
dedi. Öyle insanlar onlar.
Evet, gerçekten de. Değil mi? Diana içini
çekti, Onlara layık olmaya çalışacağım.
İçinden nasıl geliyorsa, öyle davran, yeter,
d i y e öğütledi Madeline gülümseyerek. Diana,

bunun beni ne k a d a r mutlu ettiğini bilemezsin.
Şu yüzünü bir görsen! dedi Diana gülerek.
Ne kadar mutlu olduğun iyice anlaşılıyor.
Kapıda başhemşire göründü. Mrs. Scott,
artık gitseniz iyi ohır. Diana'ya yatıştırıcı bir
ilaç vereceğim şimdi. Öğleden sonra yine gelebilirsiniz.

Peki. Şimdilik hoşça kal, hayatım. Madeline
eğilip Diana'nın yanağından öptü.
Güle güle, anne! Diana gülümsedi. Bir daha
geldiğinde de, biraz daha uygun bir şeyler

giy, diye ekledi şakayla.
Madeline koridorda yürürken, sanki uçuyormuş
gibi hissediyordu kendini. Hâlâ inanamıyordu!
Nicholas ne diyecekti acaba? Tepkisi ne olacaktı?
Ne yapacağını biliyordu. O da kendisi
kadar sevinecekti. Belki de daha çok. Çünkü artık
önlerinde hiç bir engel kalmamıştı.
İki ay sonra, Maria Cristina yatı Monte Carlo
limanında demir atmıştı. Tekne, Akdeniz'in parlak
güneşi altında pırıl' pırıl parlıyordu. Güverte
sessiz ve sakindi. Bu sakinlik, parıl parıl yanan
denizin ötesinde görünen Cöte d'Azur'ün
kalabalığından ve gürültüsünden ne kadar farklıydı.
Madeline uzanmış olduğu şişme yatağın üzerinde
tembel tembel gerindi. Ufacık bir bikini
giymişti. Teni ise bronz rengi olmuştu. Çoğu
kez bikini bile biymeden güneş banyosu yaptığından,
vücudunun her yanı kararmıştı. Saçı
eskisinden birkaç ton daha açılmıştı.
Az sonra buzlu bir bardağın dibi sırtına
değdi. Madeline fırlayıp oturdu. Nicholas'a baktı.
Genç adam beyaz keten pantolonuyla iyice
uzun boylu ve adaleli görünüyordu. Geniş göğsünün
esmerliği beyaz pantolonuyla bir karşıtlık oluşturmuştu.
Madeline'e bakıp sırıttı. Soğuk limonatayı
uzattı. Sonra yanma oturdu. Onda da limonata vardı.
Nicholas güldü. Seni uyandırmanın en kestirme
yolu diye düşündüm, dedi. Öyle rahat yatıyordun ki.
Madeline içini çekti. Çok mutluyum sevgilim,
hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım!
Nicholas'ın bakışları yumuşacıktı. Ben de,
diye mırıldandı. Madeline'in omuzunu hafifçe okşadı.

Madeline denizin ardındaki kente baktı. Hafif
bir rüzgâr omuzundaki saçları dalgalandırıyordu.
Düşün, dedi üzgün üzgün. Yarın bu cennetten ayrılıyoruz.
Nicholas içkisini bitirerek şişme yatağa uzandı.
Şekerim, seninle birlikte olduktan sonra, her yer cennet.
Madeline, Nicholas'a bakıp gülümsedi. Çok hoş bir komplimandı bu.
.Biraz fazla edebiyat yaptım galiba, dedi
Nicholas. Ama hislerimi pekâlâ aidattım. O
bardağı bırak ve yanıma gel.
Madeline, Nicholas'ın yanına gitti ve ona yaslandı.
Parmaklarıyla göğsünü hafif hafif okşamaya başladı.
Acaba bizim kızlar iyi anlaşıyorlar mıdır?
diye Nicholas'a da aktardı düşüncelerini. Madeline'le
Nicholas altı hafta önce evlendikten
sonra, Diana ile Maria genç adamın annesiyle
birlikte, Vilentia'daki eve gitmişlerdi. Madeline
ile Nicholas, Paris'te bir hafta sonu geçirdikten
sonra doğruca Napoli'ye uçmuşlar, oradaki
yatı alıp, Yunan Adalarında bir balayı gezisi
yapmak için yola çıkmışlardı.
Diana'yı daha da değişmiş bulacağımızı sanıyorum,
dedi Nicholas tembel tembel. Maria
insanları etkilemesini iyi becerir. Babaannesine
benzer. O ikisinin yanında, kalan kuşkularından
da kurtulmuştur Diana. Üstelik, Vilentia yakı-

şıklı delikanlılarla dolu. İngiliz kızları da, onlar
için büyük bir değişiklik sayılır. Madeline'in
hafifçe endişeli yüzüne bakıp sırıttı. Üzülme,
annem çok serttir. Maria'nm erkeklere tepeden
bakması biraz da bundan. İtalyan kadınları çok
dişlidir, bilir misin?
Madeline gülümsedi. İtiraf etmeliyim, oldukça
korkutucu görünüyordu zaten.
Nicholas Madeline'i kendine çekti. Üzülme.
Her şey iyi olacak. İç geçirdi. Yarın Roma'ya
uçacağız. Oradan da, arabayı alıp Vilentia'ya
gideriz. Hafta sonunda tekrar Roma'ya döneriz,
Sana evimi gösteririm. Evi görmek için sabırsızlanıyor
. musun?
Madeline dirseğine dayanıp Nicholas'm yüzüne
baktı. Ne kadar sabırsızlandığımı biliyorsun.
Evimiz! Söylemesi bile güzel!
Öyle de olacak! dedi Nicholas yavaşça. Bir

süre ikimiz yalnız olacağız orada. Annem, kızları Vilentia'da tutmayı kabul etti. Bir süre başbaşa kalmaya ihtiyacımız olduğunu anlıyor. İki kişilik aile yani.
Fevkalade bir şey olacak! dedi Madeline rüyada gibi. Arkası üstü yatıp, masmavi göğe baktı. Tek bir bulut bile yoktu. İşte geleceği de tıpkı böyle olacaktı..

Genç kız, umutsuz bakışlarını jake'e çevirdi. "Ne yapacağım? Beni arayıp soran çıkmadı. Herhalde polise haber vermişlerdir.
Yani bir yerlerde bana sahip çıkacak birileri olmalı demek istedim... Benim de ait olduğum birileri olmalı. jake karyolanın ucuna ilişti. Donuk bakışlarla onu süzerek, "Sen bana aitsin dedi.
Bu sözler öyle şaşırtıcıydı ki, fal taşı gibi açıldı genç kızın gözleri; ağzından tek söz çıkmadı.
Jake sakin bir sesle, "Adın Lyn," dedi.
"Lyn Sheridan. 22 yaşındasın. Kimsen yok.
Annen baban yıllarca önce ölmüşler, başka akraban da yok."